

תפ"ח (נצרת) 24276-01-19 - מדינת ישראל נ' מוחמד אבו זיינב

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בנצרת
תפ"ח 24276-01-19 מדינת ישראל נ' אבו זיינב(עציר) ואח'
לפני סגנית הנשיא, כב' השופטת אסתר הלמן, אב"ד
כב' השופטת יפעת שיטרית כב' השופט סאב דבור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. מוחמד אבו זיינב (עציר) ת.ז. *****
2. ע' (עציר) ת.ז. *****

נוכחים :

מטעם המאשימה : עו"ד עידית עמיר - לוינשטיין

מטעם הנאשם 1 : עו"ד אביגדור פלדמן

מטעם הנאשם 2 : עו"ד איברהים כנעאנה

הנאשמים לא הובאו (מתנהל דיון באמצעות VC)

משפחת נפגעת העבירה

כן נוכחים, אביו ואחיו של הקטין

פרוטוקול

הערת בית משפט: הדיון מתנהל באמצעות וידאו קונפרנס בהתאם לתקנות שעת חירום (דיוני מעצרים), התש"ף-2020. נציג שב"ס, אשר נמצא ליד הנאשמים זיהה את הנאשמים בשמם ובת"ז.

כמו כן, הסניגורים זיהו את הנאשמים.

הכרעת דין

בעניינו של הנאשם מס' 1

החלטה

בעניינו של הנאשם מס' 2

בפתח הדברים אנו מודיעים כי החלטנו לזכות את נאשם מס' 2 מביצוע הרצח ועבירת הגניבה, ולקבוע כי ביצע עבירה של סיוע לאחר מעשה רצח ושיבוש מהלכי משפט.

ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום, במסגרתו הם מואשמים בביצוע רצח, עבירה לפי סעיף

300(א)(2) ו- סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, גניבה, עבירה לפי סעיף 383 ו- סעיף 29 לחוק העונשין וכן שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין. העבירות המיוחסות לנאשמים, בוצעו, לפי הנטען, במהלך חודש נובמבר 2018, והביאו למותה של הקטינה יארה איוב ז"ל (להלן: "**הקטינה**" או "**יארה**"), שהייתה כבת 16 שנים וחצי בלבד בעת שמצאה את מותה.

2. על פי עובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית, הייתה יארה קטינה (ילידת 2002.א.א.) והתגוררה בבית הוריה בגוש חלב. הנאשם, מוחמד אבו זיינב (נאשם מס' 1- המכונה חמודי, - להלן: "**הנאשם מס' 1**" או "**חמודי**"), הינו ***** של ע' (נאשם מס' 2- המכונה ע' - להלן: "**הנאשם מס' 2**" או "**ע'**") קטין יליד *** 2001. הנאשמים מתגוררים *****.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, ניהל חמודי מאפייה בשם "מאפיית חמודי" (להלן: "**המאפייה**") בקומה ראשונה בבניין מגורים בגוש חלב, שנשכרה על ידו. הוריו של חמודי עבדו במאפייה ביחד עמו ונהגו לפתוח אותה בסמוך לשעה 04:00 ולעבוד עד לשעות הצהריים. חמודי נהג להגיע מדי יום בשעת בוקר מאוחרת יותר ולסגור את המאפייה בשעות אחר הצהריים. אביו של ע' עבד מדי יום במאפייה בשעות הבוקר. **** כמו כן עבדו במאפייה עובדים נוספים, שלא באופן קבוע, במקרים בהם ביקש חמודי את עזרתם.

למאפייה כניסה ראשית וכן כניסה אחורית, אליה יש גישה משני צדי הבניין. המאפייה בנויה משני חלקים: חלק אחורי בו מכינים ואופים את הסחורה וחלק קדמי בו נמכרת הסחורה, אליו נכנסים לקוחות מהכניסה הראשית. פח אשפה ירוק עליו כיתוב מס' 12 (להלן: "**פח 12**") מוצב מול המאפייה מעבר לכביש ומשמש את המאפייה.

בין הנאשמים לבין יארה הייתה קיימת היכרות מוקדמת על רקע מגוריהם בכפר. במהלך חודשים ספורים, קודם ליום 23.11.2018, במספר הזדמנויות, נתן חמודי ליארה בלית ברירה כסף בסכומים של מאות שקלים בכל פעם. עובר ליום 23.11.2018 מאס חמודי בכך וגמלה בלבו ההחלטה להמית את הקטינה. לצורך זה, פנה חמודי אל ע' ביום 23.11.2018 בסמוך לשעה 15:00 באמצעות הודעות ואטצאפ וביקש ממנו "**לעשות עמו מעשה**", "**שאף אחד לא ידע עליו**" ולצורך זה להגיע למאפייה בשעה 16:30. ע' הסכים לכך והגיע אל המאפייה בסמוך לשעה 16:30 שם שהה חמודי לבדו.

החל משעה 15:40 התכתב חמודי עם יארה באמצעות חילופי מסרונים והשניים קבעו להיפגש באמתלה שחמודי ימסור לה סכום של 700 ₪. גם לאחר שע' הגיע למאפייה המשיך חמודי להתכתב עם יארה בנוכחותו של ע'. יארה ביקשה מחמודי שישאיר עבורה את הכסף מחוץ למאפייה, אולם חמודי ביקש ממנה מספר פעמים להיכנס אל המאפייה, בין היתר, בתואנה כי אינו יכול לצאת כיוון שע' יחד עמו, כל זאת על מנת לפתות את הקטינה להיכנס אל המאפייה ושם לרצוח אותה.

בסמוך לשעה 16:40 הלכה יארה מחנות הסמוכה אל המאפייה, תוך שהיא מתכתבת עם חמודי וברשותה כסף מזומן בסכום של כ- 1,000 ₪ (להלן: "**הכסף**"), ובסמוך לשעה 16:48 נכנסה אל המאפייה.

בסמוך לאחר הגעתה, רצחו הנאשמים את יארה בחלקה הקדמי של המאפייה, תוך שהם משספים את גרונה וגורמים לפצעי דקירה וחתכים במקומות נוספים בגופה וגנבו ממנה את הכסף.

מותה של יארה נגרם בעקבות חיתוך עורק ווריד ראשי בצווארה ומקטיעה מלאה של קנה הנשימה. כן נגרמו לקטינה פצע דקירה בגב מימין, פצע דקירה בקרקפת, פצעי חתך בירך שמאלית, בעור הפנים והשפתיים, ובשני צדי כפות הידיים. הנאשמים השליכו את גופת הקטינה בפח 12 וגנבו את הכסף שהיה ברשותה. הנאשמים ניקו את שלוליות הדם של הקטינה תוך שימוש בחומרי ניקוי שהיו במקום. על מנת להסוות את מעורבותו של חמודי ברצח הקטינה, נסע חמודי בשעות הערב אל רמאללה באמתלה לבקר את חברתו. ע', בתיאום עם חמודי, נשאר בכפר על מנת לעקוב אחר התפתחות העניינים בכפר ולהתייצב למחרת במאפייה בשעת בוקר מוקדמת כדי להשלים את הניקיון.

בני משפחתה של הקטינה ניסו ליצור עמה קשר במהלך שעות אחר הצהריים והערב ולהתחקות אחר עקבותיה ומשלא אותרה דיווחו למשטרה על היעדרותה, וביום 24.11.2018 פרסמה המשטרה הודעה כי יארה נעדרת ונערכו אחריה חיפושים.

ביום 24.11.2018 בשעה 11:00 או בסמוך לכך, נפגש חמודי עם חברתו במסעדה ברמאללה. במהלך המפגש הפציר בה כי תצטלם עמו על מנת שיוכל לפרסם תמונה בה הוא נראה עמה ובדרך זו יפוג החשד שהתעורר כלפיו במהלך השעות שחלפו מאז ההכרזה על היעדרותה של הקטינה. החברה סירבה לכך אולם חמודי הצליח לצלם אותה מבלי ששמה לב ופרסם לאחר מכן את תמונותיהם בפייסבוק.

במהלך שהותו ברמאללה, העלים חמודי את הנעליים אותן נעל במהלך הרצח ונעל נעליים אחרות, כן מחק את ההתכתבויות בינו לבין יארה ובני משפחתה. ע' העלים את מכשיר הטלפון הסלולרי ששימש אותו במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

ביום 26.11.2018 התגלתה גופתה של הקטינה במהלך חיפוש שערכה המשטרה בפח 12.

3. במעשיהם אלה, כך על פי כתב האישום, גרמו הנאשמים בצוואתא למותה של הקטינה, לאחר שהחליטו להמיתה והמיתו אותה בדם קר, ללא שקדמה לכך כל התגרות בתכוף למעשה. כן גנבו הנאשמים כסף שהיה ברשות הקטינה ועשו דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי בדרך של העלמת ראיות.

4. ביום בו הוגש כתב האישום (10.1.19) פורסם תיקון 137 לחוק העונשין, שבמסגרתו נערכה רפורמה בעבירות ההמתה. תחילתו של החוק נקבעה ליום 10.7.19 ותחולתו היא על עבירות שבוצעו החל ממועד זה ואילך. יחד עם זאת, לאור הוראות המעבר שנקבעו בסעיף 25 לתיקון, לחוק החדש עשויה להיות השלכה על הליכים תלויים ועומדים, ככל שמדובר בנסיבות העניין בחוק מקל. בשים לב לאמור, הודיעה המאשימה ביום 6.3.19 כי לעמדתה, החוק החדש איננו בבחינת חוק מקל ביחס לאישומים המיוחסים לנאשמים וכי עובדות כתב האישום מבססות עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, בהתאם לסעיף 301א, בנסיבות (1) לחוק העונשין.

תשובת הנאשמים לכתב האישום

5. ביום 19.06.2020, כחצי שנה לאחר שהוגש כתב האישום, (ולאחר שקיימנו ביקור בזירת האירוע), כפרו הנאשמים במיוחס להם וטענו כדלקמן:

"כרגע הכפירה מלאה. אין הודאה במסלול, אין הודאה בנוכחות ובשעת הנוכחות, אין הודאה בדבר נוכחות הקטין במאפיה. אין טענות זוטא לגבי הקטין, הוא שמר על זכות השתיקה. באשר לבגיר, לא מדובר בטענות זוטא, אלא בטענות שנוגעות למהלך הדיבוב. אני לא יכול להשיב בשלב זה אם יש לנו טענות אליבי...".

תשובת הנאשמים לאישום הושלמה בשלב מאוחר יותר (במהלך הדיון שהתקיים ביום 04.11.2019) והובהר כי אין לנאשמים טענת אליבי.

6. גרסתם המפורטת של הנאשמים למה שהתרחש במאפיה ביום הרצח, נשמעה, לראשונה בבית המשפט, כאשר בחרו להעיד. בתמצית, יאמר כי יריעת המחלוקת הצטמצמה מאד בעקבות עדויותיהם של השניים, כאשר כעת, אין עוד מחלוקת שהקטינה הגיעה למאפיה ביום 23.11.18 בזמן שהנאשמים, והם לבדם שהו בה. חמודי הודה כי בסמוך לאחר שהגיעה הקטינה למאפיה, הוא גרם למותה. לטענתו של חמודי, במהלך ויכוח בינו לבין הקטינה, היא אחזה בסכין ונפפה מולו. בתגובה הוא אחז בסכין גדולה, נופף בה כדי להפחיד את הקטינה ופגע בצווארה. בהמשך דקר אותה מספר פעמים, כשהייתה שרועה על הארץ, כבר חסרת תנועה. על פי גרסת ההגנה, כפי שהובאה בעדויות הכבושות של הנאשמים, ע' אמנם שהה במאפיה, בעת שהקטינה הומתה על ידי חמודי, אך בכל העת הרלוונטית הוא שהה בתא השירותים ולא היה מעורב בכל דרך בהמתתה.

7. לאור חזית המחלוקת הרחבה, כפי שהוגדרה במענה לכתב האישום, נשמעו בפנינו עדויות של עדים רבים והובאו ראיות, ביחס לממצאים/עובדות אשר חלקם לא שנוי עוד במחלוקת. לפיכך, ההתייחסות לראיות אלה בהכרעת הדין להלן תהא רק ככל שהיא נדרשת להכרעה בשאלות השנויות במחלוקת, באשר לנסיבות בהן מצאה הקטינה את מותה על ידי הנאשמים או מי מהם.

8. אם כן, אין כיום מחלוקת שהקטינה הגיעה למאפיה ביום הרלוונטי, ושם למרבה הצער נגדעו חייה. בפני המאשימה, הטוענת כי הקטינה נרצחה על ידי שני הנאשמים במשותף, ניצבת עדיין משוכה גבוהה, המצריכה אותה להוכיח, כי מי שגרם למותה של הקטינה בנסיבות המהוות רצח בכוונה תחילה, הם שני הנאשמים שלפנינו.

טיעוני המאשימה בתמצית

9. לעמדת המאשימה, עלה בידה להוכיח כי שני הנאשמים רצחו במשותף את הקטינה, בנסיבות ובאופן המפורט בכתב האישום, בעוד גרסאות ההגנה, שהועלו לראשונה במסגרת עדויותיהם של הנאשמים, הן גרסאות כבושות, נסתרות על ידי ראיות שהובאו בפני בית המשפט, ואינן ראיות לאמון.

10. המאשימה סומכת טיעוניה על מספר אדנים:

א. מארג של ראיות נסיבתיות המלמדות כי מעשה הרצח תוכנן על ידי שני הנאשמים ובוצע על ידם. ראיות אלה כוללות, בין היתר, חילופי התכתבויות בין הנאשמים לבין עצמם ובין הנאשם מס' 1 לבין יארה, לוחות הזמנים לגבי מיקומם של הנאשמים בעת הרצח ולאחריו, ניקוי

המאפיה על ידי ע' ועל ידי אחיו ביום שלמחרת הרצח, הסתרת מכשירי הטלפון של הנאשמים וחוות הדעת הפתולוגית, בנוגע לאופן בו נגרם מותה של הקטינה.

ב. הסבריהם של הנאשמים לראיות הנסיבתיות, שאינם מתיישרים עם הראיות הללו,

עם ההיגיון והשכל הישר. לפי הנטען, מדובר בגרסאות כבושות, שנתפרו בדיעבד ובהתאם לחומר הראייתי, והעומדות בניגוד למה שמסרו הנאשמים בחקירותיהם במשטרה. המאשימה סבורה כי יש לדחות את גרסאות ההגנה הכבושות והשקריות, כך לטענתה, שלפיהן, הנאשם מס' 1 והוא בלבד גרם למותה של הקטינה, תוך התגוננות, ומבלי שלנאשם מס' 2 הייתה כל מעורבות במעשה או בתכנון שקדם לו.

ג. התוודותו של חמודי בפני המדובר, בכך שגמלה בליבו ההחלטה לרצוח את יארה, בשל כך שהוציאה ממנו כספים רבים במשך תקופה של שלושה חודשים, גרסה המתיישבת יותר עם הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, מאשר עם הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט.

11. המאשימה מבקשת לקבוע כי הדין החדש (בעקבות תיקון 137 לחוק העונשין), איננו בבחינת דין מקל בעניינם של הנאשמים, שכן מתקיימת הנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף 300א(1) לחוק, שעניינה הוא כי המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש ההחלטה להמית.

12. לאור המפורט לעיל, מבקשת המאשימה לקבוע כי היא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה להוכיח את יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, המיוחסת לנאשמים, על פי הדין הקודם, החל על המקרה, ולפיכך, עותרת להרשיעם בעבירה זו, בצירוף העבירות הנלוות, שביצוען הוכח אף הוא מעבר לכל ספק סביר.

טיעוני ההגנה בתמצית

13. על פי טיעוני ההגנה, המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים רצחו את הקטינה בכוונה תחילה. לעמדת ההגנה, בידי המאשימה ראיות נסיבתיות בלבד, המאפשרות להרשיע את הנאשם מס' 1 לכל היותר בהמתה בקלות דעת. ביחס לנאשם מס' 2, נטען כי אין די ראיות הקושרות אותו למעשים המיוחסים לו, וכי יש לזכותו מכל אשמה, ולחלופין להרשיעו לכל היותר בעבירה של סיוע לאחר מעשה.

14. ההגנה בסיכומיה לא חלקה על כך שבין חמודי לבין הקטינה התקיים קשר, "לא חיובי", שבמהלכו דרשה ממנו המנוחה כספים והוא נאלץ לשלמם לה למורת רוחו (ככל הנראה כדי להימנע מכך שתגרם לו בושה או מבוכה), דבר המהווה סוג של מניע לפגוע בה. לעומתו, לע' הייתה היכרות עם המנוחה מבית הספר, אך אין ראיה שהוא הכיר או היה מודע לטיב הקשר שלה עם חמודי. מהראיות הנסיבתיות, עליהן מצביעה המאשימה, לא ניתן להסיק כי ע' היה שותף לתכנון או לגרימת מותה של הקטינה. לכל היותר, כך לגרסת ההגנה, ניתן לייחס לע' סיוע לאחר מעשה, בכך שעזר בניקיון המאפיה.

15. חמודי הודה, כאמור, במהלך עדותו בבית המשפט כי שיסף את גרונה של הקטינה בסכין וגרם למותה. אלא שלטענתו, פעל כך לאחר שהקטינה נופפה מולו בסכין, (הסכין הקטנה יותר) ופצעה אותו באצבעות ידיו, כאשר התגונן מפני הסכין שבה אחזה. לדבריו, בתגובה לכך הוא נטל סכין גדולה יותר, ותקף אותה. ההגנה איננה טוענת כי הנאשם מס' 1 פעל מתוך "הגנה עצמית" באופן המקים סייג לאשמתו, ואין היא עותרת לזכותו מכל אשמה. יחד

עם זאת, לעמדתה, נסיבות המעשה, כפי שתוארו על ידי חמודי, מקימות לכל היותר עבירת המתה בדרגה פחותה יותר, בהתאם לדין החדש. בא כוח הנאשם מס' 1, עו"ד פלדמן, איננו מתכחש לכך שגרסתו של חמודי היא גרסה כבושה, אך לטענתו, ישנן מספר ראיות התומכות ומחזקות אותה. עוד לטענתו, לעובדה שהנאשם מסר במשטרה גרסה שקרית יש הסבר מניח את הדעת והוא שטענת ההגנה שלו, איננה מהווה הגנה מלאה ומזכה אלא יש בה רק להפחית את האישום כנגדו.

16. ב"כ הנאשם מס' 2, עו"ד כנאענה, הוסיף על הטענות הללו והדגיש כי גם כאשר מייחסים לע' סיוע לאחר מעשה צריך לבחון מה הוא המעשה שלגביו נטען כי הנאשם מס' 2 סייע לו. בהקשר זה, לטענתו, יש לקבל את גרסתו של ע', שלפיה, הוא לא ידע כלל שיארה מתה, וסבר שהיא רק נפצעה. מכאן שניתן לייחס לע' סיוע לאחר עבירת אלימות אבל לא סיוע לרצח, הריגה או עבירת המתה אחרת.

דין והכרעה

17. כפי שניתן ללמוד מן המפורט לעיל, המאשימה נשענת, בין היתר, על ראיות נסיבתיות להוכחת אשמתם של הנאשמים. ביחס לנאשם מס' 1 ראיות אלה אינן עומדות בפני עצמן, שכן נלווית להן, על פי הנטען, התוודותו של הנאשם מס' 1 בפני המדובר וגרסתו בבית המשפט, הקושרות אותו לביצוע המעשים. לעומת זאת, בכל הנוגע לנאשם מס' 2 מתבססת המאשימה על ראיות נסיבתיות בלבד, להן מצטרפת גרסתו של נאשם מס' 1 ועובדות בהן הודה הנאשם מס' 2 בעדותו, ועל סמך כל אלה היא מבקשת להרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

18. על פי ההלכה, הרשעה בהתבסס על ראיות נסיבתיות בלבד, ללא כל ראיה ישירה לביצוע העבירה, היא אפשרית בתנאים מסוימים, וזאת גם כאשר מדובר בעבירות חמורות, כמו אלה שבפנינו:

"... בפסיקת בית משפט זה נפסק זה מכבר כי כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן של ראיות ישירות. בית משפט מוסמך להרשיע נאשם בפלילים בהתבסס על ראיות נסיבתיות בלבד, ככל שיש בהן די כדי להוביל למסקנה כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר ... אכן, ראיות נסיבתיות אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה. תהליך קביעת הממצאים בהסתמך על ראיות מסוג זה נעשה בדרך של הסקת מסקנות הגיוניות מהנסיבות שהוכחו לאחר בחינת מכלול הראיות... עיקר כוחן של הראיות הנסיבתיות הוא במשקלן הכולל והמצטבר ובהצטרפותן למארג ראיתי אחד..." (ע"פ 10033/17 שאכר נ' מדינת ישראל (11.12.2019), להלן: "פסק דין שאכר").

19. עוד נפסק כי "ככל שקיימת גרסה עובדתית חלופית, המועלית על ידי הנאשם או המתגלה מהעובדות אשר הוכחו בפני בית המשפט, ממנה עולה מסקנה אפשרית אחרת מלבד המסקנה המרשיעה, יהיה די בכך לשם זיכוי מהאשמה המיוחסת לו. אולם, אין די בכך שתתקיים מסקנה חלופית דחוקה, תיאורטית או מופרכת, היכולה לעלות מחומר הראיות, כדי להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם, אלא נדרשת מסקנה חלופית סבירה שיש לה אחיזה בחומר הראיות...". (ע"פ 517/19 אבו עמאר

נ' מדינת ישראל (06.07.2020). אם לא קיים הסבר חלופי המתקבל על הדעת, והמסקנה המפלילה נותרת בגדר המסקנה ההגיונית היחידה, ניתן להרשיע את הנאשם בהסתמך על הראיות הנסיבתיות שהוכחו כנגדו.

20. קביעת המסקנות בהסתמך על ראיות נסיבתיות נעשית על פי מבחן תלת-שלבי: **"בשלב הראשון, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מובילה למסקנה המפלילה, אשר עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הפללה, אלא רק משקלן המצטבר; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם לספק הסבר חלופי השולל את התזה המפלילה... במסגרת השלב השלישי והאחרון, בית משפט בוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסבריו של הנאשם"** (פסקה 27 בפסק דין שאכר).

כפי שניתן להבין, אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק מצד הנאשם, אשר אין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות. על בית המשפט גם לתת דעתו לנסיבות ולעיתוי שבו מעלה הנאשם את גרסת ההסבר שלו לראיות הנסיבתיות.

21. כאמור, בענייננו, המאשימה סומכת ראיותיה כנגד נאשם מס' 1 לא רק על הראיות הנסיבתיות, אליהן היא מפנה, אלא גם על הודאתו בפני המדובב וגרסתו הכבושה בבית המשפט, במסגרתה הודה בגרימת מותה של המנוחה. בסיכומיה הפנתה המאשימה לכלל הראיות הנסיבתיות, תוך בחינת התמונה הכוללת הנוצרת ממארג הראיות הנ"ל ודחיית הסבריהם המאוחרים של הנאשמים, כבלתי מהימנים, וככאלה אשר נשללים לעמדתה מעבר לכל ספק סביר באמצעות הראיות הנסיבתיות.

22. בטרם אתייחס לראיות הנסיבתיות, עליהן נסמכת המאשימה, אציין מספר פרטי רקע, שאינם שנויים במחלוקת:

א. הנאשם מס' 1 רווק כבן 30, עבד במועד האירוע מושא כתב האישום עם הוריו ובני משפחה נוספים במאפיה שניהלו - היא זירת האירוע. חמודי עבד באפיית הפיתות ובמכירתן, לצד מוצרים אחרים שנמכרו בבית העסק. במבנה המאפיה חלו שינויים לאחר האירוע. להלן אתייחס לתיאור המאפיה כפי מצבה במועד הרלוונטי. המאפיה נמצאת בקומת קרקע של בית מגורים והיא מחולקת לשני איזורים עיקריים - באחד (החלק האחורי), נאפות הפיתות והשני, זה המצוי בחזית המאפיה, משמש למכירה ללקוחות. מעל המאפיה מתגוררים הבעלים של המבנה, מר אנטון השול ובני משפחתו. למאפיה כניסה ראשית, נסגרת באמצעות תריס גלילה, ממנה ניתן להגיע לחנות, בה נמכרים דברי המאפה ומוצרים נוספים וכן כניסה אחורית, הנמצאת במעלה מדרגות, המוביל בהמשכו גם לקומה שניה. בחלק האחורי, סמוך לדלת היציאה האחורית, נמצא תא השירותים, בו שהה לפי הנטען, נאשם מס' 2 בכל עת האירוע (ראו דו"ח מסכם מז"פ ת/221 וכן פרוטוקול הביקור במקום).

ב. הנאשם מס' 2 ע', קטין שהיה כבן 17.5 בזמן האירוע ותלמיד בבית ספר תיכון, הוא **** של נאשם מס' 1. **** כדי לסייע בפרנסת המשפחה וכדי לממן את דמי הכיס שלו. (עדותו של חמודי מיום 17.06.2020 בעמ' 597-598 ועדותו של ע' בעמ' 720 לפרוטוקול).

ג. הנאשמים מתגוררים עם הוריהם ***** . אביו של ע' - מ', ***** נהג לעבוד במאפיה בשעות הבוקר (עמ' 620 בעדותו של חמודי).

הראיות הנסיבתיות

השתלשלות העניינים ביום האירוע - מהלכיה של יארה

23. מותה של המנוחה נגרם ביום 23.11.18 יום שישי בשבוע (להלן: "יום האירוע").

תנועותיה של יארה ביום האירוע עד הגעתה למאפיה אינן שנויות במחלוקת. מהלכיה של הקטינה בשעות האחרונות של חייה מתועדים במידה רבה במצלמות האבטחה שנאספו בזירה ובדרך אליה ובחילופי המסרונים בינה לבין נאשם מס' 1.

24. יארה עשתה דרכה ברגל לכיוון המאפיה כשהיא נושאת עימה תיק קטן בצבע לבן ובדרכה עברה דרך בית עסק בשם "זום". היא נקלטה במצלמות האבטחה של בית העסק "פרופסור נרגילה" בשעה 16:44 כשהיא הולכת לכיוון בית העסק "זום" (דיסק ת/108 ד' ודו"ח הצפייה ת/108 ב'). בדרכה התעכבה לשוחח מספר שניות עם אסתר סולומינא, מנהלת הספרייה בבית הספר בו למדה. יארה סיפרה לה שהיא בדרכה לחברה ומתכוונת לקנות לה מתנה ליום הולדתה בבית העסק "זום" (ת/341).

25. יארה אספה את המתנה מבית העסק "זום" ושילמה עבורה 100 ₪. המוכר עטף לה את הפוסטר שהכין עבורה והכניסו לשקית צבעונית גדולה (הודעתו של מוחמד והבה, בעל העסק הוגשה בהסכמה וסומנה ת/317). גופתה של יארה אותרה בפח האשפה הסמוך למאפיה ובתוך הפח נמצאו פריטים שונים, ביניהם גם קולאז' של תצלומי נערות, עטוף בנייר חום, המתנה שיועדה לחברתה (תצלום 30 הנספח לחוות הדעת ת/262).

26. לפי הודעתו של עובד באטליז הסמוך לבית העסק "זום", קרלוס מגז'ל (ת/316), יארה נכנסה לאטליז וביקשה לפרוט כסף. ברשותה היה סכום שהוערך על ידו כמעל 1,000 ₪, בשטרות של 200 ₪, ולבקשתה הוא פרט לה שטר אחד מהם לשני שטרות של מאה ₪. נוסף על כך, לבקשתה של יארה הוא החליף עבורה שני שטרות ישנים של מאתיים ₪ (שצבעם אדום) לשני שטרות חדשים. משמע, ברשותה של יארה היה סכום כסף, שכלל מספר שטרות של 200 ₪ כל אחד, וזאת עוד בטרם הגיעה למאפיה וקיבלה מחמודי, לטענתו, סכום של 700 ₪. בעת שהתגלתה גופתה של יארה ותיקה, שהיה מושלך בפח לצידה, לא נמצא בו כסף. (חמודי הודה כי לקח את הכסף שהיה בארנקה של יארה לפני שהשליך את גופתה לפח, אך טען כי לקח רק את הכסף שנתן בידה קודם לכן).

27. בשעה 16:45 נראתה יארה לאחרונה בחיים, כשהיא מגיעה מכיוון סופר מגזל לכיוון המאפיה, תוך שהיא עושה שימוש בטלפון הנייד ומחזיקה בידה ארנק צד ושקית בצבע לבן (דיסק ת/108 ד' ודו"ח צפייה במצלמת האבטחה של אליאס חריש - ת/108 ה').

28. הגעתה של יארה למאפיה לא נעשתה באקראי. קדמו לה חילופי מסרונים בינה לבין חמודי, נאשם מס' 1, שחלקם אותר בטלפון הנייד של הקטינה. המסרונים שהתגלו (ת/131) הוחלפו בין השניים החל מן השעה 15:40 ועד לשעה 16:48, דהיינו ממש עד להגעתה למאפיה. אין מחלוקת שהמסרון הראשון מלמד על כך שלפניו הייתה תקשורת כלשהי בין יארה לנאשם מס' 1 שלא הוכחה ולא ברור לגמרי מה היה תוכנה.

29. מתוכן ההודעות עולה כי המנוחה ביקשה מהנאשם מס' 1 להשאיר לה במקום מסוים,

ליד עצי הזית, סכום של 700 ₪, אך חמודי ביקש ממנה לבוא לקחת אותם מתוך המאפיה: בשעה 15:42 ביקשה המנוחה מן הנאשם מס' 1 שייתן לה את סכום הכסף. בשעה 16:39 הודיעה המנוחה כי היא יוצאת מן הבית וביקשה מחמודי שיניח את הכסף מחוץ למאפיה ליד עצי הזית ולצלם לה את המיקום המדויק. בשעה 16:42 ביררה המנוחה עם חמודי האם כבר השאיר את הכסף, מחוץ למאפיה, כפי שביקשה. בתגובה השיב לה חמודי בשעה 16:42 כי ע' יושב אצלו וביקש מיארה להיכנס למאפיה כדי לקחת את הכסף. בשעה 16:47 הודיעה המנוחה לנאשם 1 כי היא נמצאת מחוץ למאפיה וביקשה שיצא כשהוא עושה עצמו מדבר בטלפון, יזרוק את הכסף וילך. הודעתה האחרונה של יארה נשלחה בשעה 16:48 בה ניסתה לברר מה קורה, ככל הנראה לאחר שהנאשם מס' 1 לא יצא מהמאפיה כפי שביקשה. כאמור, מיד לאחר מכן נכנסה המנוחה אל המאפיה, בה שהו באותה עת שני הנאשמים.

השתלשלות העניינים ביום האירוע- מהלכיהם של הנאשמים

30. חלק גדול מתנועותיהם של הנאשמים באותו אחר צהריים טראגי, משתקף אף הוא בתיעוד שנאסף ממצלמות האבטחה בסביבת המאפיה ולאורך מסלולי התנועה של הנאשמים לאחר האירוע. נוסף על כך ניתן ללמוד מחילופי המסרונים ביניהם (ת/106א) מה היו מעשיהם ביום האירוע.
31. על פי חילופי ההודעות בין השניים, בשעה 15:05 ביקש חמודי מע' להגיע למאפיה בשעה 16:30. ואכן סמוך לשעה 16:30 נראה ע' במצלמות האבטחה של אליאס חריש כשהוא עושה דרכו לכיוון המאפיה. באותה מצלמת אבטחה, נראו שני הנאשמים בשעה 17:29:49 עולים מכיוון המאפיה לכיוון סופר מגזל. כעבור שניות ספורות הם נאספו על ידי רכב רנו בצבע בהיר (ת/108ה').
32. בעדותו בבית המשפט אישר ע' כי הוא הגיע למאפיה בשעה 16:30 כלומר- כ- 18 דקות לפני הגעתה של יארה. הדברים מתיישבים גם עם תוכן ההודעה ששלח חמודי למנוחה בשעה 16:42, כמפורט לעיל, בה הודיע לה כי ע' נמצא איתו במאפיה. ע' אישר במהלך עדותו כי בסמוך לשעה 17:30 נאספו שני הנאשמים על ידי מחמד סעד ברכב הרנו ונסעו לביתם (עמ' 730 לפרוטוקול).
33. המסקנה היא כי בשעה 15:05 הזמין חמודי את ע' להגיע למאפיה. ע' הגיע אליה בשעה 16:30 לערך והשניים יצאו מהמאפיה קרוב לשעה 17:30. משמע, ע' שהה במאפיה כשעה, ויצא ממנה יחד עם חמודי, כשלושת רבעי שעה לאחר שיארה נכנסה אליה.
34. כאמור, חמודי שלח לע' הודעה בשעה 15:05 וביקש ממנו שיגיע למאפיה בשעה 16:30. לפניה זו קדמו מספר מסרונים, אשר הוחלפו בין הנאשמים ושלפחות על חלקם ניתן ללמוד מדו"ח הפריקה של הטלפון הנייד של חמודי (ת/126א) :

הנאשם 1: "תקשיב" בשעה 14:55

הנאשם 2: "כן" בשעה 14:56

הנאשם 1: "נעשה מעשה אני ואתה, אבל אף בן אדם לא ידע" בשעה 15:04

הנאשם 2: "בסדר" בשעה 15:04

- הנאשם 1: "תישבע" בשעה 15:04
הנאשם 2: "אל תדאג יא גבר" בשעה 15:04
הנאשם 1: "לא ט' ולא ק' אף אחד" בשעה 15:04
הנאשם 2: "לא יא גבר, אל תדאג" בשעה 15:05
הנאשם 1: "בשעה ארבע וחצי תהיה אצלי" בשעה 15:05
הנאשם 2: "בעסק" בשעה 15:05
הנאשם 1: "כן, לא עבודה בעסק אל תפחד" בשעה 15:05
הנאשם 2: "בסדר" בשעה 15:05

הנאשמים אינם חולקים על חילופי הדברים הללו, אולם בעוד שלגישת המאשימה, הם משקפים את קשירת הקשר והתכנון לבצע את העבירה, לעמדת ההגנה, אין כל קשר בינם לבין מה שארע במאפיה מאוחר יותר.

35. על פי צילומי מצלמת האבטחה של בית משפחת חריש (ת/108ה') בשעה 17:29:49 נראים שני הנאשמים צועדים מכיוון המאפיה לכיוון סופר מגזל, ולאחר שניות ספורות, נאספים על ידי רכב מסוג רנו בצבע בהיר. על פי התיעוד - נאשם מס' 1, לבוש היה מעיל שחור עם מדבקה זוהרת מצד שמאל של המעיל וכובע מעיל מעל ראשו. הוא לבש ג'ינס ונעל נעליים שחורות/כהות. נאשם מס' 2 נראה כשהוא לבוש וסט בצבע אפור, חולצה כחולה, ג'ינס ונעליים שחורות. (ראו גם את הודעתו של מוחמד סעד, ת/339, שהוגשה בהסכמה, ושעל פיה הוא הסיע את שני הנאשמים לביתם ברכב הרנו).
36. יוצא, כי מצילומי מצלמות האבטחה של הבתים בסביבת המאפיה עולה כי בסמוך לשעה 17:30 צעדו הנאשמים במעלה הרחוב המוביל לתוך הכפר. רכב רנו הנהוג על ידי מוחמד סעד עצר לידם והסיעם עד לצומת ***** כפי שיפורט להלן, חמודי עשה כל מאמץ שלא לקשור את ע' לאירוע, וסירב לאשר כי ע' יצא יחד עימו מהמאפיה, וזאת עד לשלב בעדותו בפנינו שבו הודה כי נסע יחד ע' ברכב רנו שהיה נהוג על ידי מוחמד סעד לביתם. כאמור, עובדה זו איננה שנויה עוד במחלוקת, לאחר ששני הנאשמים אישרו בעדותם בבית המשפט כי מוחמד סעד אסף אותם לביתם ברכב הרנו, כפי שניתן לראות במצלמות האבטחה. ע' אישר כי הוא זה שנראה לבוש בווסט ולידו חמודי.
37. מצלמת האבטחה של דוקטור מרואן (ת/108יז'), חולשת על הצומת הסמוך למאפיה. לפי תוצרי המצלמה, בשעה 17:56 ביום האירוע נראות שתי דמויות. האחת לבושה מעיל ועל ראשה כובע מעיל, ונעלים שחורות/כהות, כשהוא אוחז חפץ מאיר, הנראה כמו פלאפון והשנייה, לבושה חלק עליון בצבע לבן ומכנסי ג'ינס. דרכם של השניים התפצלה, כאשר בעל המעיל (חמודי) לא פנה בצומת, אלא המשיך לכיוון צומת הכניסה לכפר (מסעדת "עלם"), ונראה חוזר מאותו כיוון בשעה 18:29. חברו פנה שמאלה בצומת והמשיך במעלה הרחוב ועל פי מצלמות משפחת חריש, נאסף על ידי טרקטורון. חמודי זיהה את עצמו כבעל המעיל השחור כבר בחקירתו במשטרה ת/2 אך טען שאיננו יודע מי היא הדמות השנייה.

עם זאת, מהודעותיו של ר' ז' שהוגשו **בהסכמה** - ת/336 ות/337 ניתן ללמוד בוודאות כי ע' הוא זה שנאסף על ידי ר', באמצעות הטרקטורון. משמע, שני הנאשמים חזרו למאפיה ויצאו ממנה סמוך לשעה 18:00, כשחמודי המשיך משם למסעדת "עלם" וע' נסע חזרה

לביתו.

לכך יש להוסיף כי ע' הודה בחקירתו הנגדית כי הוא זה שפנה בצומת ונאסף על ידי הטרקטורון (עמ' 731 לפרוטוקול), ואת העובדה שמצלמות בית משפחת חליחל, (ת/108"ד), ***** מלמדות כי בסמוך לשעה 18:00 ישנה תנועה של טרקטורון, היוצא מחניית ***** וחוזר אליה כעבור מספר שניות, מבלי שניתן לזהות בצילום את נוסעיו.

38. מעשיו של חמודי לאחר ההתפצלות (בשעה 17:56), שאינם שנויים כיום במחלוקת, מתועדים גם במצלמת האבטחה של ג'מאל סעד (ת/108"ח') ומצלמת האבטחה של אמיר סעד - טוטו (ת/108"א'). לפי תיעוד זה, חמודי עשה דרכו מהמאפיה לכיוון צומת הכניסה של הכפר/מסעדת "עלם", בשעה 18:30 חזר לכיוון המאפיה ובשעה 18:43 שוב עשה דרכו לכיוון הצומת.

היעדרותה של יארה והמאמצים שנעשו על מנת לאתרה

39. משלא נוצר כל קשר עם יארה, לאחר שעזבה את ביתה בשעת אחר הצהריים, פנתה משפחתה למשטרה ודיווחה על היעדרותה (עדותו של השוטר מוסא שגום). יארה הוכרזה כנעדרת (ת/39) ונעשו מאמצים לאתרה. המשטרה אספה מידע מבני המשפחה וניסתה ליצור קשר עם חברותיה של יארה בתקווה לאתרה אצל אחת מהן. כמו כן נערכו סריקות בניסיון לאתר את הקטינה לאחר שהתקבלה אינדיקציה על כך שהיא נראתה במרכז הכפר, קונה מתנה (עדותו של רפ"ק ערן קטלן, קצין אג"מ צפת בעמ' 166 לפרוטוקול). בשלב ראשון, בהיותה בגדר נעדרת, חיפשה המשטרה אחר יארה או כל חפץ הקשור אליה, באזור בו נראתה לאחרונה, באזור היציאה מן הכפר (עדותו של שאגום בעמ' 346), ובסביבת הכפר (הודעתו של אדוארד ג'ובראן - ת206). בחיפושים לקחו חלק גם בני הכפר (ראו עדותו של עמרי חליחל בעמ' 246 ו-252 לפרוטוקול).

40. למחרת בבוקר, ביום שבת ה-24.11.18, נגבתה הודעה מכריסטין, אחותה של המנוחה, אשר הביעה חשש לגורלה של אחותה. היא מסרה כי לפי הידוע לה יארה הייתה בדרכה למאפיה לקנות בורקס (ת/308). כריסטין סיפרה עוד שכאשר יארה לא אותרה היא ניסתה להתקשר לחמודי אך הטלפון שלו היה סגור. מהודעתה עלה עוד כי באותו בוקר בטרם נחקרה ניגשה כריסטין בעצמה למאפיה וניסתה לברר היכן חמודי. בעקבות כך הגיעו שוטרים למאפיה (עדויותיהם של השוטרים חסן ח'יר אלדין ואדוארד ג'ובראן בעמודים 357 ו-370 לפרוטוקול). בין היתר ניסו השוטרים לאתר מצלמות במאפיה עצמה ובסביבתה, כך אותרו לבסוף המצלמות באיזור המאפיה שחלקן אוזכר לעיל ואשר הצביעו על מסלול הליכתה של יארה לכיוון המאפיה.

הממצאים בזירה

41. ביום ראשון 25.11.18 הגיע למאפיה חוקר הזירה צמח זיו, אשר ערך את הדו"ח המסכם של המז"פ - ת/221. במקום אותרו כתמים החשודים כדם (תועדו בדו"ח התפיסה ת/119 ובלוח הצילומים). הכתמים שנדגמו נמצאו בכניסה האחורית למאפיה בצד החיצוני מעל הקיר שמימין לדלת הכניסה האחורית, על גבי מעקה הברזל ומעל דלת מחסן שנמצא מול דלת הכניסה למחסן וכן בצד הפנימי של אותו פתח מעל גבי הידית. (מיקום הכתמים מודגם בתמונות 10, 12 עד 19, 26, 27 ו-29 שהן נספח לחוות הדעת). בבדיקתם על ידי המעבדה הביולוגית נמצא כי מדובר בדמו של חמודי, פרט לדגימה שנלקחה מדלת המחסן

(ת/280).

משמע, על דלת היציאה האחורית מן המחסן בחלק הפנימי נמצא דם של חמודי, כך גם בחלק החיצוני, על גבי קיר סמוך לדלת ועל מעקה הברזל של המדרגות.

בשלב זה לא אותרו סימני דם או ממצאים פורנזיים אחרים הקושרים את הקטינה אל המאפיה.
42. למחרת היום, ביום שני 26.11.18 נערך חיפוש נוסף בזירה ובסביבתה, לרבות שני פחי האשפה שהיו מוצבים ליד פתח הכניסה בחזית המאפיה - פחים מס' 10 ו-11, ופח מס' 12 שהוצב מעבר לכביש מול חזית המאפיה, ובו אותרה גופת המנוחה, (להלן: "**פח 12**"). אין חולק כי פח זה שימש את המאפיה ובתוכו נמצאו גם פריטים הקשורים לפעילותה השוטפת של המאפיה.

43. בפח 12 כאמור, אותרה גופתה של המנוחה, כשעליה הושלכו פריטים שונים שנאספו על ידי המשטרה, כפי העולה מעדויות השוטרים שערכו את החיפוש פאיז קלעני ועמיר אבגי, ומחוות דעת אנשי המעבדה הניידת שהגיעו למקום (ת/262). המנוחה הייתה לבושה מעיל סריג שחור ומתחתיו חולצת סריג אפורה ארוכת שרוולים ומכנסי ג'ינס כחולים ונעולה נעלי בד שחורות. חגורה שחורה ומוכתמת בחח"ד הייתה מלופפת סביב בטנה ועל גופתה נראו חתכים ופציעות והורגשו שברים.

44. מהפח ומתכולתו נאספו ממצאים, אשר לעיקריהם אתייחס להלן.

טרם הוצאת הגופה מתוך הפח, אותרו הממצאים הבאים בתוך הפח:

- מספר פתקיות וקבלות של המאפיה מתאריכים 22.11.18 ו 23.11.18. (תצלומים 11 ו- 12 הנספחים לחוות הדעת ת/262).

- מכנסי ג'ינס ארוכים הפוכים (תצלומים 11-14), (להלן: "**מכנסי הג'ינס**"), מוחתמים בדמה של המנוחה (חוות הדעת של המעבדה הביולוגית ת/280 בעמ' 11).

- בתוך הכיס האחורי של מכנסי הג'ינס אותרה סכין בעלת ידית אחיזה מפלסטיק כחול. (להלן: "**הסכין הקטנה**"), (תצלומים 14 ו- 15). להב הסכין והידית שלה היו מוכתמות בדמו של חמודי (חוות הדעת של המעבדה הביולוגית ת/280).

- עטיפת נייר בגווני לבן ואדום, עליה איורים של שיבולי חיטה וכיתוב "בתיאבון" (תצלומים 17 ו- 19).

- שני שקי קמח מוכתמים בחח"ד עליהם כיתוב "קמח חיטה שטיבל 550". (תצלום 20). שקים דומים אותרו בתוך המאפיה (חוות הדעת ת/262 בעמ' 10).

- צעיף סגור -"חם צוואר" בצבע שחור ספוג בחח"ד. (תצלומים 21 ו- 22).

- חולצה קצרת שרוולים בגוון כחול כהה הפוכה וספוגה בחח"ד.

- שקית ניילון לבנה עם ידיות עליה כיתוב - בין היתר - CARLORINO ומוכתמת בחח"ד.

- תמונה עטופה בנייר חום, שהייתה בתוך השקית לעיל. התמונה והנייר מוכתמים בחח"ד (תצלומים 28 ו- 29). מדובר בקולאז' של תמונות המנוחה יחד עם חברותיה.

- בדל סיגריה שנמצא בשקית הנ"ל (תצלום 30).

- כיסוי פלסטיק אפור של מכשיר סלולרי מתוצרת LG, (תצלומים 31 ו- 32), מוכתם בדמו של חמודי (חוות הדעת של המעבדה הביולוגית ת/281 בעמ' 6).

- מרית (שפכטל) מוכתמת בחח"ד (תצלומים 31 - 32).

- שקית ניילון לבנה שקופה ובעלת ידיות, מוכתמת בחח"ד (תצלומים 35-36).

- תיק צד בעל שרשרת זהובה השייך למנוחה, שנמצא בתוך השקית כשהוא מוכתם בחח"ד (תצלומים 36 ו- 37).
- בתוך התיק נמצאו נייר מעוך לכדור ספוג בדמו של חמודי (ת/281 עמ' 6), אריזת מסטיקים, כבל טעינה לבן וגומייה שחורה (תצלום 37).
- מכשיר סלולארי תוצרת LG, השייך למנוחה, ללא כיסוי וללא סוללה, וכן סוללה השייכת למכשיר נמצאו בתוך שקית לבנה ובעלת ידיות, מוכתמת בחח"ד. (תצלומים 39 ו- 40).
- (שקיות ניילון דומות לשקית זו ולשקית שבתוכה נמצא תיק הצד תועדו בתוך המאפיה - תמונות 137 ו- 138).
- 45. מתוך המפורט לעיל, ניתן ללמוד כי דמו של נאשם מס' 1 נמצא בדגימות שנלקחו מהסכין הקטנה, מכיסוי הטלפון הסלולרי ומהנייר המעוך שאותר בתוך תיק הצד. ביתר המוצגים שפורטו לעיל, ואשר ניתן היה להפיק מידע מן הדגימות שנלקחו מהם, מדובר היה בדמה של המנוחה.
- 46. כאמור, על המדרכה סמוך לחזית המאפיה היו ממוקמים עוד שני פחי אשפה. בתוך אחד מהם, המסומן במספר 10 (להלן: "**פח 10**") נמצא דלי פלסטיק צהוב, בתוכו סכין (ראו מזכריו של השוטר מר צחי סגל ת/192 ות/201 וכן ודו"ח הפעולה ת/191, כמו גם עדותו בבית המשפט, בעמ' 140 ואילך לפרוטוקול). ממצאים אלה, לרבות פריטים נוספים שאותרו בפח 10 תועדו על ידי אנשי המעבדה הביולוגית וסוכמו בחוות הדעת ת/262. מחוות הדעת עולה כי מדובר בסכין בעלת ידית אחיזה שחורה וקצה להב שבור (להלן: "**הסכין הגדולה**"). סמוך לקצה הלהב נמצאו כתמי דם השייכים למנוחה (חוות הדעת ת/280). עוד נמצאו בפח מס' 10 שתי מגבות, שלושה סמרטוטי בד ופיסת נייר, כולם ספוגים בחח"ד. בתחתית הדלי היה נוזל הנראה כדם מהול.
- 47. בתוך המאפיה, בחלק הקדמי שלה, איתרו אנשי המעבדה הביולוגית, ממצאים נוספים ונדגמו כתמים שהתבררו כדמה של המנוחה (ת/280 ות/281):
- כתמי התזה על אריזת ניילון של פחיות משקה BLUE, שהיו מסודרות בערימה צמוד למקרר המשקאות ומוצרי החלב מדרום לכוננית העץ. כתמי ההתזה נתגלו בגובה הרצפה ועד גובה של 116 ס"מ. כיוון מעוף ההתזות מלמעלה למטה. (חוות הדעת ת/260 בעמ' 10 ותצלומים 94 - 96, המצורפים לה).
- שתי שלוליות דם על הרצפה. אחת מתחת לערימות פחיות המשקה והשנייה מתחת למקרר המשקאות ומוצרי החלב (להלן: "המקרר"). (תצלומים 94, 97 עד 102 הנספחים לחוות הדעת ת/260).
- (יש לציין בהקשר זה כי במעמד הביקור שערכנו במקום ביום 10.3.2019 יכולנו להתרשם מכתמי הדם שנמצאו במקום בו עמדה ערימת פחיות המשקה, לאחר שזו הוזזה ממקומה).
- כתמי התזה ומריחה על הדופן החיצונית של המקרר. חלק מהכתמים נראו ככתמי דם מהול וחלקם נראה ככתם שלד /היקף, היינו כתמים שנוגבו לאחר קרישתם, כך שנשארה רק טבעת היקפית שלהם. כיוון מעוף חלק מן ההתזות מלמעלה למטה. (תצלומים 94, 99 - 101 ו- 103 - 106).
- כתמי העברה הנראים כטביעת אצבע על דופן חיצונית של מסגרת דלת המקרר.
- כתמי דם מהול על הרצפה למרגלות מקרר הבשרים (תצלומים 107 - 109).

- שני כתמי התזה על הדופן החיצונית של מקרר הבשרים בחלקו התחתון, סמוך לרצפה ומתחת לוויטרינה. כיוון מעוף ההתזה מלמעלה למטה. (תצלומים 107,108 ו-110).
- שני כתמי התזה על הדופן החיצונית של דלפק העץ, סמוך לרצפה ומתחת למדף התחתון. (תצלומים 107, 108, 111 ו-112).
- כתמים על בטון למרגלות סף דלת הגלילה הממוקמת בחזית המאפיה. (תצלומים 113-116).
- 48. בביקור חוזר של אנשי צוות המעבדה הביולוגית מיום 13.12.2018, נמצאו בנוסף על האמור לעיל, כתמי חח"ד על יריעת פלסטיק המכסה עגלת מגשים מתכתית, שנמצאה בחלקה האחורי של המאפיה, (חלק מן הכתמים נראו ככתמי העברה), על הדופן האחורית של גב כוננית עץ, החוצצת בין שני חלקי המאפיה ועל חזית התנור התעשייתי. כן, נמצא כתם חח"ד הנראה ככתם התזה על חזית מדף של דלפק המוצרים העשוי מעץ בחלקה המערבי של המאפיה, בנוסף לכתם הנראה כדם מהול על הדופן העליונה של אותו מדף, בגובה של כ- 55 ס"מ מהרצפה.

ממצאי נתיחת גופתה של המנוחה:

- 49. ממצאי נתיחת הגופה פורטו בחוות הדעת של המרכז לרפואה משפטית, (ת/279א) ובחוות הדעת הראשונית (ת/279). תמצית סיכום הממצאים העיקריים, שנמצאו בנתיחת הגופה כפי שפורטו בחוות דעתה של ד"ר מאיה פורמן היא כדלקמן:
 - א. פצע חתך פעור בצוואר.
 - ב. פצע דקירה בגב מימין.
 - ג. פצע דקירה בקרקפת הקדקודית מימין.
 - ד. שני פצעי חתך שטחיים בירך השמאלית.
 - ה. חיוורון באיברים הפנימיים.
 - ו. שפך דם תת-עורי ממושט בקרקפת משמאל.
 - ז. ארבעה פצעי חתך בעור הפנים ובשפתיים.
 - ח. פצעי שפשוף, פצעי חתך ושפכי דם תת-עוריים לאורך הגפיים העליונים.
 - ט. פצעי חתך משני צדי כפות הידיים ואצבעות כפות הידיים.
 - י. פצעי שריטה, פצעי חתך שטחיים והתקלפות עור בחזה ובגב.
 - יא. שפכי דם תת-עוריים ופצעי שפשוף לאורך הגפיים התחתונים.
- 50. על פי חוות דעתה של ד"ר פורמן שנערכה על בסיס ניתוח הממצאים הללו, סיבת מותה של המנוחה היא כדלקמן:

"...מותה נגרם מפצע חתך כמעט היקפי בצוואר עם חיתוך מלא של עורק התרדמה והווריד הצווארי משמאל, וחיתוך מלא של הקנה. מנגנון המוות העיקרי הוא קרוב לוודאי אובדן דם". (עמ' 11 לחוות הדעת).

- ד"ר פורמן הוסיפה כי יתכן שתרמו למוות מנגנונים נוספים, כמו תסחיף אוויר שנוצר כתוצאה מקטיעה מלאה של וריד הצוואר השמאלי.
- 51. בנוסף, נערכה בדיקה לשני הסכינים, הקטנה והגדולה, על מנת להעריך את התאמתם לפצעים שנמצאו בגופה של המנוחה. על פי חוות הדעת ניתן להעריך התאמה לפצע הדקירה בגב בלבד, שכן הפצעים האחרים הם פצעי חתך (ראו גם בעמ' 429 לפרוטוקול

בעדותה של ד"ר פורמן). בהשוואת ממדי הסכינים לממדי פצע הדקירה בגב נמצא כי פצע זה יכול היה להיגרם על ידי כל אחת משתי הסכינים שנתפסו והועברו לבדיקה.

52. על פי חוות הדעת, פצעי החתך, השפשוף ושפכי הדם התת עוריים שנמצאו באמות ובכפות הידיים של המנוחה יכולים להתיישב עם פצעי הגנה. פצעי השפשוף בגפיים התחתונות ופצעי השריטה בשטח הגו, נוצרו קרוב לוודאי בסמוך למותה של המנוחה, אך לא תרמו למותה. שפכי הדם התת עוריים בעכוז ובגפיים התחתונות נגרמו מחבלות קלות, ולא ניתן לקבוע האם נגרמו בסמוך למוות. פצעי החתך, השפשוף ושפכי הדם התת עוריים והתת ריריים שנמצאו בעור הפנים של המנוחה נגרמו קרוב לוודאי בסמוך למותה, אך לא תרמו לו.

53. במסגרת עדותה בבית המשפט מיום 4.11.19 חזרה ד"ר פורמן על עיקרי חוות דעתה והציגה את ממצאיה, בהתייחס לתצלומי הנתיחה. ההגנה הצהירה באותו מעמד כי היא איננה חולקת על אף אחד מהממצאים שבחוות הדעת (עמ' 427 לפרוטוקול).

הממצאים על כפות ידיו של הנאשם מס' 1

54. במהלך חקירתו של הנאשם מס' 1 חמודי, ביום 26.11.18 תיעד חיים גנור חבלות שנמצאו על ידיו של חמודי (דיסק ת/279). החבלות תועדו גם על ידי טכנאי זיהוי פלילי צמח זיו ביום 28.11.18 (ת/220א). במהלך עדותה של ד"ר פורמן ביום 4.11.19 התברר כי לא נערכה בדיקה של התמונות על ידי המכון לרפואה משפטית, אף שבעת החקירה הייתה התכתבות בין המשטרה לבין המכון בנוגע לתמונות החשוד. לבקשת הסנגור הועברו דיסקים עם הצילומים הרלוונטיים למכון לרפואה משפטית בצירוף מספר שאלות, הנוגעות למנגנון החבלה, ושלגביהן התבקשה התייחסותו (ת/279ה'). כן הועמדו לעיון המכון 3 הודעות של הנאשם מס' 1 מתאריכים 26-28 בנובמבר 2018.

55. ת/279ז' היא חוות הדעת שנערכה ביום 25.11.19 על ידי ד"ר פורמן, לאחר בדיקת החומרים הללו ובהסתמך בעיקר על התמונות שצולמו על ידי צמח זיו, אליהן גם התייחסה בעדותה מיום 19.12.19. על פי חוות הדעת נמצאו 7 ממצאים על כף ידו הימנית של הנאשם מס' 1 וממצא בודד על כף ידו השמאלית:

ממצא מס' 1 - נמצא בקדמת האצבע השנייה ביד ימין.

ממצאים 2 - 7 נמצאו בגב כף ימין ובגב האצבעות האגודל, אצבע 2, 3, ו-5.

ממצא 8 נמצא בצד האגודלי של אצבע 2 ביד שמאל.

56. על פי חוות הדעת, כל הפצעים הם בשלבי ריפוי, כלומר אינם במראה ראשוני מיד לאחר הפציעה.

לגבי הפצעים המאורכים נקבע בחוות הדעת כי הם בשלבי החלמה בזמן הבדיקה כך שלא ניתן לקבוע באופן ודאי אם מדובר בפצעים שנגרמו מלהב סכין או חפץ קשה יותר אך מחודד, כלומר האם מדובר בפצעי חתך או בשריטות.

פצעים מאורכים אלו יכולים להיגרם מכל סכין במהלך העבודה עם חפטים חדים או מרכיבים מחודדים.

ככל שקיימת אפשרות כי מדובר בפצעי חתך הרי שמיקומם יכול להיות של פצעי הגנה, אם כי רובם נראים קטנים למדי, דבר שהוא פחות אופייני לפצעים הנגרמים במהלך התגוננות.

בהתייחס לפצע מס' 1- שהוא הגדול ביותר, מדובר בפצע מאורך, מעט רחב, בקצהו מתמשך פצע

דקיק, ממצא זה יכול להתיישב עם פצע חתך מעור שהחלים והוא יכול להיות פצע הגנה, אם כי יכול היה להיגרם גם במהלך עבודה עם סכין.

בהתייחס לפצע 2 נקבע כי הוא שטחי מאד ואיננו נראה טוב בתמונות. מיקומו מתיישב עם פצע הגנה אך בשל היותו שטחי מאד, אין מראהו אופייני לפצעי הגנה.

לגבי הפצעים הבלתי סדירים, נאמר כי גם הם בשלבי החלמה/ריפוי והם יכולים להיגרם מחפץ קשה שגרם להסרה של שכבת העור העליונה ובעקבות כך להופעת גלד. עם זאת, לא ניתן לשלול חיכוך עם להב סכין, שגרם להסרת שכבת העור העליונה. פצעים אלה יכולים היו להיגרם אף הם במהלך עבודה בה מעורבים חפצים עם מרכיבים בולטים חדים או בלתי סדירים.

57. בהתייחס לגרסתו של הנאשם מס' 1, כפי שזו עלתה מן ההודעות שהונחו בפני ד"ר פורמן (שהפצעים נגרמו כתוצאה מעבודה עם סכין או מהתנור), נאמר בחוות הדעת כי גרסתו איננה ברורה. יחד עם זאת נאמר כי אפשרי שנפצע מלהב סכין, או משימוש בתנור אם יש בו מרכיב חד או מחודד.

58. בעדותה בבית המשפט מיום 19.12.19 הוסיפה ד"ר פורמן בהתייחס לאפשרות שמדובר בפצעי הגנה כי **"הפצעים הם מאוד מאוד קטנים ושטחיים, כך שבדרך כלל, שרואים תקיפה מסכין על ידי אחר היא בדרך כלל תהיה עמוקה, זה לא פוסל את האפשרות שהיא תהיה שטחית אם אנחנו מדברים על סכין. אם יש כאן משהו אחר במאבק, אכן, ציפורניים, אגרופים, אז גם אז יכולים להיות פצעי הגנה, לא חתכים".** ככל שמדובר בסכין האפשרות שמדובר בפצעי הגנה היא נמוכה יותר.

בתשובה לשאלות הסנגור אישרה ד"ר פורמן כי פצעי הגנה נועדו להדוף מתקפה או להתגונן מפניה. אדם שמתגונן מפני פגיעת סכין מרים אינסטינקטיבית שתי ידיים ולכן נמצא פצעים בשתי ידיו, בעיקר בחלק הפנימי אך יכול להיות גם בחלק האחורי. בחקירתה חזרה ד"ר פורמן ואישרה כי מיקום הפצעים שנגרמו לנאשם מס' 1 יכול להתאים לפצעי הגנה. (עמ' 560 לפרוטוקול).

59. לגבי מועד החבלה- נאמר בחוות הדעת כי לא ניתן היה לקובעו במדויק, אולם ההערכה היא שמכלול הפצעים יכול היה להיגרם כ- 3 ימים טרם הצילום הראשון ועד כיממה טרם בוצעו הצילומים הראשונים.

במהלך חקירתה הנגדית של ד"ר פורמן בבית המשפט היא השיבה כי כל הגלדים נראים בערך באותו שלב של החלמה, לכן יש להניח כי לא נגרמו בהפרשי זמן משמעותיים זה מזה (עמ' 560 לפרוטוקול). ניתן להסיק מכך שאולי כל הפצעים התרחשו באותו אירוע אך אין הדבר מקרב אותנו למסקנה שמדובר בפצעי הגנה.

בחקירתה החוזרת הבהירה ד"ר פורמן כי אין אפשרות לקבוע האם הפצעים נגרמו באותו יום או באותו אירוע, הגם שהם נראים מאותה תקופה. להערכתה כולם נגרמו כיומיים עד 4-5 ימים לפני שצולמו (עמ' 575 לפרוטוקול).

60. בנוסף, בחקירתה הנגדית נשאלה ד"ר פורמן לגבי הסבירות שהפצעים הללו נגרמו במהלך עבודתו של הנאשם מס' 1, כפי שטען בחקירותיו, בהנחה שמדובר במי שהיד הדומיננטית שלו היא יד ימין:

"עו"ד פלדמן : ... עכשיו, העובדה, אנחנו יודעים שהוא ימני, לא

בהשקפותיו הפוליטיות אלא בשימוש דומיננטי ביד ימין.

עו"ד עמיר לוינשטיין : עכשיו אנחנו יודעים, רק שתדע.
עו"ד פלדמן : כי לא שאלו, כי לא שאלו אותו.
עו"ד עמיר לוינשטיין : שאלו ואני נערכתי לנגדית שלו, זה אחת, אבל בסדר.
עו"ד פלדמן : אם הוא ימני זה עדיין, זה מקרב אותנו לפצע הגנה?
העדה, ד"ר פורמן : זה אומר שהיה יותר שימוש אולי ביד ימין באותו אירוע, שוב, מאבקים זה דבר אקראי לגמרי אז אני, שוב רואים את זה

בשני,

עו"ד פלדמן : אבל מרחיק אותו מתאונת עבודה.
העדה, ד"ר פורמן : אני לא יכולה להגיד, שוב, אם הוא עובד הרבה עם יד ימין ומכניס לתנור ונפגע (לא ברור) אז זה לא בהכרח.

עו"ד פלדמן : זה פצעי תנור?
העדה, ד"ר פורמן : או, ככה הוא אמר משהו, הוא הזכיר תנור.
עו"ד פלדמן : מה שהוא אמר נשכח מזה. הם נראים לך

כפצעי כוויה או פצעים שנוצרו בתנור?
העדה, ד"ר פורמן : לא ככוויות, אלא אם כן שוב, אני, אם הזיז כל חפץ עם זיז בולט יכול לגרום לשפשופים ופצעים כאלה.

כב' הש' הלמן נוסבויס : אבל זה מרחיק את הסיכוי שהוא אחז סכין ביד ימין?
העדה, ד"ר פורמן : נכון". (עמ' 563 לפרוטוקול).

מתשובתה זו של ד"ר פורמן ניתן להבין כי אם הנאשם הוא ימני (הנחה שהובררה כשגויה), אזי עובדה זו מפחיתה את הסבירות לכך שהוא נפגע בזמן עבודה בעת שעבד עם סכין אותה אחז בידו הימנית.

61. פצע מס' 1, היחיד שלא נמצא בגב כף היד אלא בכף היד, הוא פצע גדול יותר, אך גם הוא תואר בחוות הדעת כפצע מאורך, מעט רחב שבקצהו מתמשך פצע דקיק. על פי חוות הדעת אף הוא יכול להתיישב עם פצעי הגנה או עם פציעה שנגרמה במהלך העבודה, כפי שתיאר הנאשם. במהלך חקירתה הנגדית ציינה ד"ר פורמן כי מבין הפצעים שנמצאו בידיו של הנאשם זהו הפצע שהסבירות כי הוא פצע הגנה היא הגבוהה יותר:

"עו"ד פלדמן : יפה. מיקומו יכול להתיישב עם פצע הגנה.

העדה, ד"ר פורמן : כן, מבין הפצעים הוא הכי פצע הגנה, אם יש.

שנראה יותר" (עמ' 564 לפרוטוקול).

62. העדה גם אישרה שמדובר בפצעים שדיממו ואם נמצא דמו של הנאשם מס' 1 על אחת הסכינים שנתפסו אזי יתכן שמדובר בדם שנגרם מהדימום הזה (עמ' 565 לפרוטוקול).

63. בסיכומו של דבר, על השאלה ממה סביר יותר שנגרמו הפצעים על ידיו של נאשם מס' 1

השיבה ד"ר פורמן "אני לא יכולה להגיד מה יותר סביר, הם לא קופצים לי לעין בגלל שהם כל כך קטנים כפצעי הגנה אבל שוב זה תלוי איזה מאבק היה שם. ככל שהוא עם סכין גדולה או, ... פצע 1 באצבע 2 מבין כולם הוא נראה כמו חתך יותר עמוק של סכין, בהחלט פצע הגנה". (עמ' 573 לפרוטוקול).

ניקוי המאפיה

64. על פי העדויות, את המאפיה נהוג היה לנקות בימי ראשון מאחר ובימי שישי היה עומס רב (עדויות של מארון ניג'ם שנהג לסייע בעבודה במאפיה בימי שישי ושבת, עמ' 70 לפרוטוקול), ואז נהוג היה להוציא את המים מהפתח האחורי של המאפיה. ע' הגיע למאפיה בסביבות השעה 07:00 ומיד נתן לאחיו מ' צינור המשמש לכיבוי אש כדי שינק את המאפיה. מארון העיד כי מ' ניקה את החלק הקידמי (איזור הקופה והמקררים), קרצף את הרצפה ובהמשך שטף עם הצינור את כל החלק הזה. מדובר היה באירוע חריג, שכן בעבר לא ראה אף פעם שמנקים את החלק הקידמי באמצעות צינור. מארון אמנם לא ידע לומר מה קורה ביתר ימי השבוע מבחינת הרגלי הניקוי של המאפיה, אך העיד בבטחה כי בימי שבת לא נהוג היה כלל לנקות ובימי ראשון שטפו רק את החלק האחורי באמצעות צינור.

עדויות של מארון ניג'ם הייתה מהימנה ועקבית ולא הועלתה כנגדה כל טענה על ידי ההגנה. גרסתו של העד נתמכה גם בעדויות נוספות ואין סיבה לפקפק בה. עדים לפעולת הניקיון היו גם בני משפחתו של אנטון, שהבחינו בשטיפת החלק האחורי של המאפיה באמצעות צינור, (ראו עדותה של גב' רואן עימאד עבדו, ארוסתו של סאמר, בנו של אנטון בעמ' 193 ואילך, עדותה של גב' ג'סיקה האשול, בעמ' 304 לפרוטוקול ואילך, עדותו של סאמר האשול בעמ' 336 ואילך). עדויות אלה היו כולן מהימנות, לא מגמתיות ותיארו בצורה עקבית וברורה את מה שראו השכנים, בני משפחת האשול, למחרת האירוע.

נסיעתו של חמודי לרמאללה בשעות שלאחר האירוע

65. הנאשם מס' 1 עשה דרכו ביום שישי בערב, לאחר האירוע, לרמאללה לחברתו, הגב' ש' (הודעתה מיום 24.12.18 בשפה הערבית - ת/302 והתרגום שלה לעברית - ת/302) הוגשו בהסכמה יחד עם דיסק ותמליל החקירה ת/303 ת/304). ש' בהודעתה תיארה את טיב הקשר שלה עם חמודי והתייחסה לנסיבות שבהן הגיע לבקרה ביום 23.11.18 כמו גם לחילופי הדברים ביניהם במפגש שהתקיים ביום שבת 24.11.18.

עוד הוגשה התכתבות בין חמודי לש' ביום האירוע עד סמוך לפני שהקטינה מצאה את מותה במאפיה ולאחריו.

66. כאמור הודעתה של ש', בת 18, תושבת רמאללה הוגשה בהסכמה, (ת/302 עד ת/304), מבלי שהיא נחקרה בבית המשפט.

הנאשם מס' 1 חזר וטען לאורך הגרסאות שמסר כי עמד להתארס עם ש' כחודש לאחר האירוע וכי נסע באותו יום כדי להביאה עימו לכפר. לעומת זאת ש' תיארה את הקשר בין השניים, שהחל כ- 3 חודשים בלבד לפני שנחקרה, כשטחי יותר. היא ידעה מעט מאד על משפחתו של חמודי. לגרסתה, השניים שוחחו ביניהם בעיקר באמצעות הוואטצאפ והאינסטגרם ולא קיימו כלל שיחות וידאו. היא גם סיפרה שלא ענתה לשיחות הטלפון שלו בנימוק שאיננה אוהבת לשוחח עימו.

ש' סיפרה כי חמודי אכן ניגש לאביה כדי לבקש את ידה וזאת כחודשיים לפני שנחקרה, אך הוריה סרבו להשיאה לו וביקשו כי תאמר לו זאת. כלומר, לא הייתה כל תכנית שלפיה אמורים היו חמודי וש' להתארס, כפי שסיפר הנאשם מס' 1.

במהלך חודשי היכרותם, נפגשו ש' והנאשם מס' 1 ארבע פעמים בלבד, במסעדות ברמאללה, כשהמפגש השני ארך כ- עשר דקות בלבד. בניגוד לגרסה שמסר הנאשם מס' 1, לגבי טיב קשריו עם ש', תיארה היא בהודעתה את הקשר ביניהם כך:

"קשר להעביר את הזמן מבחינתי לא הייתי אוהבת אותו, והוא כן אוהב אותי" (עמ' 2 בהודעה המקורית).

...

"המטרה שלי זה היה להעביר את הזמן כמו שסיפרתי לך, וגם הייתי לוקחת ממנו כספים. בפעם הראשונה שנפגשתי בה עם חמודי וגם באותו יום הלך חמודי להורים שלי נתן לי 700 שקל. בפעם השנייה שנפגשנו בה נתן לי חמודי אבו זיינב 1,300 שקל ובפעם השלישית לא נתן לי חמודי אבו זיינב כסף, ובפעם האחרונה שנפגשנו במסעדת סינדיאן נתן לי חמודי 1,000 שקל" (עמ' 4 בהודעה המקורית).

מהודעתה של ש' עלה כי למרות ההיכרות הקצרה והמפגשים הספורים, חמודי נהג לתת לה כספים. היא גם אישרה כי בהודעות ששלחה לנאשם מס' 1 היא סיפרה לו שבכוונתה לבצע ניתוח לקיצור המעיין ולשם כך הוא הסכים לתת לה 3,000 ₪. (עמ' 10 בהודעה המקורית). היא שללה קיום קשר מיני עם חמודי אך סיפרה מאידך כי **"היה ביניהם דיבור על סקס"**, בכדי שייתן לה כספים. (עמ' 11 בהודעה המקורית).

ש' מעולם לא ביקרה את הנאשם מס' 1 בגוש חלב. לפי הודעתה בעבר הגיע חמודי לבקרה בימי שבת וראשון, בהם יש לו חופשה מהמאפיה. לדבריה, המפגש האחרון היה פתאומי ולא תואם עימה מראש. חמודי התקשר אליה ביום שישי ה- 23.11.18, אמר לה שהוא באזור והתחנן שתבוא אליו לבית המלון בערב, אך היא לא נעתרה לבקשתו בטענה שהוריה לא ירשו לה לצאת ביום שישי בערב. למחרת, ביום שבת בבוקר, נפגשו השניים כאמור, במסעדת "סינדיאן" למשך כ- רבע שעה. לדברי ש', כשנכנסה למסעדה היה חמודי משוחח עם אמו ואחיו בשיחת וידאו. הוא כיוון את המצלמה אל עבר ש' על מנת לצלם אותה אך היא סירבה. חמודי הפציר בה שתסכים להצטלם בטענה כי ברצונו להראות אותה להוריו.

אשר להתנהגותו במפגש האחרון, מסרה ש' כי חמודי היה מפוחד ומבולבל. הוא סיפר לה כי מאשימים אותו ברציחתה של בחורה (כל זאת בזמן שהמטרה עדיין חיפשה את יארה כנעדרת ולא היה ידוע כלל כי איננה בין החיים). חמודי התחנן בפניה שתסכים להצטלם עימו על מנת שיוכל להראות כי הוא שוהה ברמאללה, אך היא סירבה לבקשתו ועזבה את המקום. לטענתה, בשלב מסוים ראתה את חמודי מחזיק מולה את מכשיר הטלפון שלו, כמבקש לצלמה. היא התנגדה וביקשה ממנו להוריד את הטלפון ולא לצלמה. במהלך החקירה הוצגה לעדה תמונתה עם חמודי ולמורת רוחה התחוויר לה להפתעתה כי אכן צולמה על ידי חמודי באותה הזדמנות, בניגוד לרצונה. על פי עדותה של ש', לשאלתה, שלל חמודי את מעורבותו ברציחתה של הבחורה. יחד עם זאת, אמר לה כי יתכן שיכנס לכלא לשנה או שנתיים וביקש שתמתין לו.

מכל מה ששמעה מחמודי וקראה לאחר מכן באינטרנט הגיעה ש' למסקנה כי חמודי הוא זה שרצח את יארה. לכן החליפה את מספר הטלפון שלה כדי שלא יצור עימה שוב קשר.

67. בחקירתו במשטרה טען חמודי בין היתר, כי ש' נהגה לבדוק את מכשיר הטלפון שלו והיא ככל הנראה זו שמחקה את ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה. בהמשך הודה כי מחק את ההודעות, אך טען שעשה זאת בטעות, אך בבית המשפט הודה כי שיקר בטענה זו וכי בפועל, הוא שמחק את ההודעות במכוון.

68. כפי שיפורט בהמשך, למרות שעולה בבירור מהודעתה של ש' כי לא עמדה להתארס או להינשא לחמודי, והקשר ביניהם התמצה במספר מפגשים בהם הובהר לו שהוריה מתנגדים לאירוסיה עימו, לאורך גרסאותיו במשטרה וגם לפנינו, הציג חמודי את מערכת היחסים שלהם באופן שונה, במטרה לבסס את עילת הנסיעה החשאית שלו לרמאללה וגרסתו לגבי ההודעות ששלח לע'.

גרסאות הנאשמים

גרסאות הנאשם מס' 1

69. גרסת הנאשם מס' 1 למה שהתרחש ביום האירוע ולאחריו עברה שינויים, עד שבמהלך עדותו בבית המשפט הודה לראשונה בגרימת מותה של יארה.

הגרסה הראשונית -

70. אין חולק כי ביום האירוע בשעת ערב נסע חמודי לרמאללה לבקר את גב' ש', אותה הגדיר כחברתו או כארוסתו. למחרת, ביום שבת בבוקר, לאור דברי אחותה של יארה, קריסטין, כי המנוחה הייתה בדרכה למאפיה ומאז נעלמו עקבותיה, הגיע השוטר אדוארד (אדי) ג'ובראן למאפיה לחפש אחר חמודי. במאפיה פגש אדי את אביו של חמודי שעדכן אותו כי חמודי נמצא ברמאללה אצל חברתו, עימה הוא אמור להתארס. אביו של חמודי התקשר אליו ואפשר לשוטר לשוחח איתו. במהלך השיחה עם השוטר אדי ג'ובראן (שתועדה בזכ"ד ת/25) מסר הנאשם כי הוא נסע לרמאללה כדי לבקר את חברתו. השוטר ניסה לברר האם יארה נסעה עימו לרמאללה. בתגובה השיב חמודי כי יארה ביקרה במאפיה ביום שישי בסמוך לשעה 16:30 והתחננה שילווח לה כסף. לטענתו, ריחם עליה לכן הלוחה לה 700 ₪ ואז היא עזבה את המקום. בהמשך התקשר השוטר ג'ובראן לחמודי וביקש ממנו שישלח לו צילום מסך של ההודעות שהוחלפו בינו לבין המנוחה. הנאשם מס' 1 הגיב בשתיקה. לאחר מכן השיב שההודעות הן ישנות וכאשר השוטר הבהיר לו שידוע למשטרה כי היו חילופי הודעות בינו לבין יארה ביום שישי, אישר חמודי שימציא את הצילומים אולם לא עשה כן (ת/26). (כן ראו הודעותיו של השוטר ג'ובראן, שהוגשו כחלק מחקירתו הראשית ת/206 ות/207 ועדותו בבית המשפט בעמ' 366 ואילך).

71. בחקירתו הנגדית אישר חמודי את השיחה שניהל עם השוטר אדי ואת תוכנה (עמ' 622 - 623 לפרוטוקול).

72. אציין בהקשר זה כי מעדותו של ג'ובראן עלה עוד כי בבוקרו של אותו יום הוא הגיע למאפיה על מנת לקנות מאפים, כהרגלו. במאפיה פגש במ', ***** בשעת בוקר מוקדמת, בשבע וחצי לערך כבר היו במאפיה מ' וע'. ג'ובראן התפלא על כך שחמודי לא נמצא במאפיה, כבדרך כלל, ושאל את מ' היכן הוא, וזה ידע לומר שחמודי ברמאללה אצל ארוסתו (עמ' 375 לפרוטוקול).

הודעותיו של חמודי במשטרה -

73. אחיו של חמודי - אחמד וקוקש, חברו, הגיעו לרמאללה ואספו את חמודי ביום שבת

חזרה לכפרו. בשבת בערב התייצב חמודי בתחנת המשטרה ונגבתה ממנו הודעה. בהמשך ניגבו ממנו עוד 13 הודעות. ההודעות הראשונה והשנייה ניגבו ממנו ללא אזהרה. הודעתו השלישית נגבתה תחת אזהרה בחשד לשיבוש מהלכי החקירה, בהמשך נחקר גם בחשד לחטיפתה של יארה והחל מיום 26.11.18, לאחר שאותרה גופתה של יארה בפח הסמוך למאפיה, הוא נחקר תחת אזהרה בחשד למעורבות ברציחתה.

• ההודעה הראשונה מיום 24.11.18 (ת/1)

74. כאמור, ביום שבת בעת ערב התייצב חמודי בתחנת משטרת צפת והודעתו הראשונה נגבתה ממנו בשעה 18:25.

75. בהודעתו זו מסר חמודי כי ביום שישי הגיע למאפיה בשעה 06:00 ונשאר בה עד השעה 17:00. יארה, לדבריו, התקשרה אליו בשעה 16:00 והגיעה למאפיה קרוב לשעת הסגירה שלה, בשעה 16:40 לערך. יארה ביקשה ממנו הלוואה והתחייבה להשיב את הכספים בתוך מספר ימים והוא אכן נתן לה כסף. הנאשם השיב כי הוא איננו יודע מדוע ביקשה ממנו יארה את הכסף, הוא שלל כל קשר רומנטי בינו לבינה, וציין כי גם בעבר הייתה פונה אליו כדי לקבל ממנו כספים בהלוואה, בטענה שלהוריה אין כסף לתת לה והיא זקוקה לכסף. לדבריו, נתן בידה סכומים של 100 - 200 ₪ כל פעם, בתדירות של פעם בשבועיים עד חודש והיא נהגה להחזיר לו את ההלוואות. לגבי מעשיו לאחר סגירת המאפיה, מסר חמודי כי הוא הלך לביתו, לקח את תעודת הזהות שלו והתקשר לחברו, מחמוד אבו זינב (קוקש), על מנת שיסיע אותו לכפר מג'אר. משם בשעה 19:30 לערך, אסף אותו נהג מונית מירושלים והסיעו לרמאללה. מדובר בנהג שיש לו היכרות קודמת איתו, ושאליו הוא התקשר כדי להזמין אותו להסיע אותו לרמאללה. ברמאללה ביקר לטענתו, את חברתו, עימה הוא עתיד להתארס בעוד כחודש.

76. חמודי שלל את הטענה כי יארה התקשרה אליו יותר מפעם אחת ביום האירוע או נהגה להתקשר אליו ולשוחח איתו וטען כי התקשרה רק כאשר רצתה לבקש ממנו כספים. יחד עם זאת אישר כי ביומיים הקודמים הוחלפו ביניהם מספר רב של הודעות, שנסובו אודות בקשתה של יארה לקבל ממנו הלוואה. חמודי הגיע לחקירה ללא מכשיר הטלפון שלו, אותו השאיר בביתו. לשאלת החוקר הוא הביע נכונות להציג בהמשך את תוכן ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה וטען כי לא מחק מהטלפון דבר.

77. אציין כי בחקירתו הנגדית בבית המשפט אישר חמודי כי הגיע לתחנת המשטרה ללא הטלפון שלו. הוא התקשה לזכור מדוע השאיר את הטלפון שלו בבית אך כשהוטח בו כי גרסתו במשטרה הייתה שהטלפון הושאר בטעינה, אישר זאת. הוא גם אישר שהצהיר על נכונותו להציג את ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה וטען כי לא מחק דבר.

"עו"ד עמיר לוינשטיין: לא זוכר? תנסה רגע. הייתה סיבה? אני

אומרת לך שבמשטרה אמרת שהשאר את הטלפון

בבית כי לא הייתה לו טעינה. ת/1 שורה 97. אבל

אמרת שאתה מוכן להראות למשטרה את ההודעות

בינך לבין יארה ולא מחקת כלום. זה מה שאמרת.

העד, מר אבו זינב: כן, אמרתי להם.

עו"ד עמיר לוינשטיין: נכון אמרת את זה?

העד, מר אבו זינב: כן.

עו"ד עמיר לוינשטיין: שלא מחקת ואתה מוכן להראות, אבל הטלפון בלי טעינה.

העד, מר אבו זינב: בלי טעינה" (עמ' 623-624 לפרוטוקול).

78. חמודי גם אישר שכאשר נתפס הטלפון שלו בביתו (מסוג איפון 10), לא היו שמורות בו ההודעות הנ"ל. כפי שיפורט בהמשך, חמודי הפנה את האצבע המאשימה לכיוון חברתו ש', כמי שמחקה את ההודעות, טענה שהובררה כחסרת בסיס ושיקרית, כאשר חמודי הודה בחקירתו הנגדית ששיקר.

• ההודעה השנייה מיום 24.11.2018 בשעה 23:03 (ת/2)

79. לאחר חקירתו, אליה הגיע מבלי להביא עימו את מכשיר הטלפון, בטענה כי השאיר אותו בטעינה, נתפס מכשיר הטלפון הנייד של חמודי, איפון בצבע שחור (ת/29א) בביתו (ת/29) על ידי המשטרה.

80. במסגרת חקירתו השנייה במשטרה (ת/2), הוא התבקש לאתר את ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה במכשיר הנייד שלו, ואלה לא נמצאו. בתגובה מסר חמודי כי איננו יודע איך נמחקו ההודעות והעלה השערה שחברתו מחקה אותן כשהיה ברמאללה.

81. חמודי אישר כי שוטר ביקש ממנו לשלוח אליו את ההודעות עוד כשהיה ברמאללה, אבל טען כי מכשיר הטלפון כבה כל הזמן, לכן כשהגיע הביתה הכניס אותו לטעינה. בנוסף, מסר שאין לאיש את קוד הכניסה לטלפון שלו. (למרות שאחיו של חמודי מסר את הקוד לשוטר שתפס את המכשיר). בהתייחס לחברתו- שלל חמודי את האפשרות שהיא יודעת את קוד הפתיחה של הטלפון, אך לדבריו נתן בידיה את המכשיר כשהוא איננו נעול והיא חיפשה התכתבות עם בחורות אחרות:

"אני נתתי לה את הטלפון פתוח והיא בדקה אם אני מדבר עם בנות אחרות והיא תמיד בודקת" - שורה 96 להודעה ת/2.

82. לגבי מעשיו ביום שישי, חמודי חזר על גרסתו, שלפיה, יצא מן המאפיה בשעה 17:10 - 17:20, בן דודו (קוקש) אסף אותו ממסעדת "עלם" השוכנת בכביש הראשי, והסיעו למג'אר, לאחר שלקח את תעודת הזהות שלו מביתו. משם נסע עם נהג מונית לרמאללה.

83. חמודי נשאל לגבי מסלול הליכתו מהמאפיה לכיוון מסעדת "עלם" - **הוא תיאר כי יצא מהמאפיה לבד (שורה 46), והלך בכביש ליד ה"טוטו" עד למסעדת עלם, במטרה למצוא שם את בן דודו קוקש. בדרך למסעדה התקשר לנהג המונית ולקוקש, שלא ענה לו בתחילה. במסעדה הוא לא מצא את קוקש, לכן התקשר אליו שוב, העיר אותו וקרא לו לבוא לאסוף אותו. בשלב זה, לטענתו, חזר למאפיה כדי להוציא את הלחמניות ליום שלמחרת ואז חזר שוב למסעדה. משם אסף אותו קוקש והסיעו למג'אר, זאת לאחר שאסף את תעודת הזהות שלו מהבית. חמודי שלל את האפשרות שעשה דרכו בריצה או בהליכה מהירה לכיוון המסעדה.**

84. בחקירתו הנגדית בבית המשפט נשאל חמודי האם שיקר במשטרה גם כאשר סיפר שהוא חזר למאפיה לבדו כדי להוציא את הלחמניות מהתנור, בעוד שבפועל שב על מנת לנקות את המאפיה. חמודי עמד על טענתו כי חזר לבדו למאפיה (עמ' 645 לפרוטוקול). בהמשך הודה כי סיפור הלחמניות לא היה ולא נברא, ולמעשה הוא חזר למאפיה מסיבות אחרות:

"כב' הש' הלמן נוסבויים: אז למה חזרת לא הבנת? כדי להכין פיתות, לחמניות?"

העד, מר אבו זינב: חזרתי לקחת כסף ולרדת לרמאללה.

עו"ד עמיר לוינשטיין: לקחת כסף? חזרת לנקות. חזרת לנקות

את המאפייה עם המשפחה שלך. בגלל זה אבא שלך בא. בגלל זה התקשרת אליו אחרי הרצח.

העד, מר אבו זינב: לא" (עמ' 645 לפרוטוקול).

85. במהלך החקירה במשטרה עומת חמודי עם סרטון מצלמת אבטחה, בו נראות שתי

דמויות כשהן צועדות מכיוון המאפייה לכיוון הכביש הראשי, כאשר בצומת הקרוב למאפייה, פונה אחת הדמויות לכיוון בתי הכפר, בעוד חמודי ממשיך לכיוון המסעדה. חמודי זיהה את עצמו בסרטון (בלבוש שחור) הולך לכיוון המסעדה, אך טען כי איננו מזהה את הדמות האחרת ("לא יודע, לא שמתי לב מי זה" - שורה 65). לאחר שצפה בסרטון לא הכחיש הנאשם כי הוא נראה ממחר וטען כי מיהר להגיע לרמאללה. לדבריו, תכנן להישאר ברמאללה מספר ימים, אך אחיו אמר לו שיש בעיה עם יארה, ולכן חזר כבר למחרת היום.

86. במסגרת חקירתו הנגדית המשיך חמודי באותו קו שמטרתו הייתה להרחיק את ע' מכל

קשר למעשיו. גם לאחר שסיפר בעדותו הראשית כי ע' היה במאפייה בזמן האירוע שלל חמודי את הטענה שהשניים יצאו יחד מן המאפייה. עד שנאלץ להודות במה שניתן לראות גם בצילומי מצלמת האבטחה:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: או. קיי, נמשיך מכאן. טוב. עכשיו אתה

בחקירה שלך מסרת שאחרי שפגשת את יארה אתה

יצאת לבד מהמאפייה והלכת למסעדת עאלם. זה

שקר, נכון?

העד, מר אבו זינב: לא, הלכתי לשם.

עו"ד עמיר לוינשטיין: שאלתי אם מה שסיפרת שיצאת לבד

והלכת למסעדת עאלם זה שקר.

העד, מר אבו זינב: לא, הלכתי לבד.

עו"ד עמיר לוינשטיין: לא שמעתי.

העד, מר אבו זינב: הלכתי לבד.

עו"ד עמיר לוינשטיין: הלכת לבד?

העד, מר אבו זינב: כן.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל לא יצאת מהמאפייה לבד.

העד, מר אבו זינב: הלכתי לבד למסעדת עאלם.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אני לא שאלתי אותך אם הלכת לבד

לעאלם. שאלתי אותך אם יצאת מהמאפייה לבד.

פעם ראשונה יצאתי אני וע' אחר כך חזרתי לבד". (עמ' 630

מתורגמן:

לפרוטוקול).

87. הגם שחמודי הודה כי בעת שיצא בפעם הראשונה מן המאפייה, ע' היה יחד עימו, הוא

עמד בהכחשתו כי ע' חזר עימו למאפייה כדי לנקותה:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: אני אומרת לך שבחקירה שלך ב-2/

הציגו לך תמונות של שתי דמויות. שלך ואני אומרת

לך של ע'. שביקשו ממך לתאר את מי אתה רואה
ואתה אמרת שאתה לא מזהה את הדמות השנייה.
זיהית רק את עצמך. שיקרת, ידעת שזה ע', נכון?
מה זה?

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין: כשראית בסרטונים שרואים אותך הולך
עם הכובע ועוד, את ע', ידעת שזה ע' הולך איתך.
נכון?

העד, מר אבו זינב: לא יודע.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אתה לא, עד היום אתה לא יודע שזה אתה
והוא?

מתורגמן:

ע' לא יודע שום דבר" (עמ' 630 לפרוטוקול).

88. חמודי כאמור, טען כי עם צאתו מן המאפיה הוא הלך לכיוון מסעדת עלם לבדו. במהלך
החקירה הנגדית הוא אישר כי גרסה זו איננה נכונה. בפועל, לאחר האירוע יצאו שני
הנאשמים מן המאפיה ונסעו לביתם:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: לבית? לא הלכת למסעדה בשלב הזה. קודם כל
הלכת הביתה.

העד, מר אבו זינב: כן.

עו"ד עמיר לוינשטיין: נכון? אז זה לא כמו שאמרת הלכתי
למסעדה, הלכת קודם הביתה ברנו. נכון?

מתורגמן: כן, בהתחלה הלכתי הביתה.

עו"ד עמיר לוינשטיין: זה כיוון נגד המסעדה, זה לא הכיוון של
המסעדה.

העד, מר אבו זינב: כן" (עמ' 631 לפרוטוקול).

• ההודעה השלישית מיום 25.11.18 בשעה 02:11 (ת/4)

89. ביום 25.11.18 נחקר חמודי לראשונה תחת אזהרה, בחשד לשיבוש מהלכי החקירה, לאחר
שהתברר כי ההודעות נמחקו ממכשיר הטלפון שלו, למרות שבהודעתו הראשונה מסר שלא
מחק דבר.

90. בהודעתו זו חזר חמודי ותלה את האשמה לגבי מחיקת המסרונים בחברתו ש'. הוא חזר
וטען כי לש' לא היה את קוד הכניסה לטלפון שלו, אך לדבריו היא בדקה את הטלפון שהיה
אצלה כשהוא פתוח. חמודי שלל את האפשרות שמי מבני המשפחה שלו מחק את ההודעות
בטענה שהם אינם מכירים את קוד הגישה לטלפון.

91. את קשריו עם יארה הגדיר: "אנחנו בני כפר אחד מכירים אחד את השני אנחנו כפר
קטן". חמודי מסר שוב כי יארה נהגה ללוות ממנו כספים, הוא לא נהג לבצע רישום של
הכספים שלו, אך ידע לומר כי נותרה חייבת לו סכום של 2,000 ₪.

הנאשם 1 שלל נוכחותו של מאן דהו במאפיה עת הגיעה המנוחה לקחת את הכסף.
לדבריו, המנוחה נכנסה לאיזור הקופה, לקחה את הכספים והלכה והוא איננו יודע לאן היא
הלכה. כמו כן, מסר כי איננו נוהג לתת הלוואות לאנשים, והגדיר את נתינת הכסף למנוחה
כ - משהו "רגיל". בהמשך, נחקר חמודי בחשד לשיבוש מהלכי משפט (ת/4) ועומת עם

העובדה כי ההודעות בינו לבין המנוחה נמחקו והשיב כי "אני לא שמתי לב לטלפון כל היום". כמו כן, מסר כי לאף אחד אין את קוד הגישה שלו לטלפון.

• **ההודעה הרביעית מיום 25.11.2018 שעה 09:35 (ת/3)**

92. ביום ראשון 25.11.2018 בשעת בוקר (09:35) נחקר חמודי תחת אזהרה, (ת/3), בחשד לשיבוש מהלכי החקירה וחטיפתה של יארה.

93. את הקשר בינו לבין יארה תיאר כקשר שטחי יחסית. לדבריו, שוחח איתה דרך הפייסבוק כשנה לפני מועד חקירתו בנוגע למצרכים שרצתה לרכוש במאפיה. בהמשך, לפני כ- 10 חודשים, היא החלה להתקשר אליו ולבקש ממנו כספים והוא הלווה לה מידי פעם סכומים שונים. יארה החזירה לו סכומים גדולים, אך נשארה חייבת לו כ- 2,000 ₪, כולל הסכום האחרון (700 ₪), שהלווה לה ביום האירוע, בעת שהגיעה למאפיה. לדבריו יארה נשארה במאפיה במשך שניות, כשאיש מלבדו לא נכח מאפיה. לשאלת החוקר טען חמודי כי איננו נוהג לתת הלוואות לאנשים. הוא לא ידע להסביר מדוע ליארה הלווה כספים.

94. חמודי נשאל שוב לגבי ההודעות שנמחקו ממכשיר הטלפון שלו- הוא לא הכחיש עובדה זו, אך טען שאיננו יודע כיצד נמחקו. "אולי החברה שלי בטעות? אולי אני לא הסתכלתי? אני לא יודע כלום" (שורה 52). לאחר שהתבקש להסביר איך דווקא ההודעות האלה נמחקו, בזמן שהוא האחרון שראה את יארה ביום שישי, הוסיף: "אין ביני לבינה כלום אז למה להשאיר הודעות" (שורה 57 בהודעה ת/3).

95. אף שבהודעותיו במשטרה השיב חמודי כי איננו נוהג לתת הלוואות לאחרים, הוא התקשה להסביר מדוע דווקא ליארה נהג לתת כספים. במסגרת חקירתו הנגדית לא הייתה לחמודי תשובה ברורה בנושא זה והוא סתר את עצמו, כאשר טען כי הלווה כספים גם לאחרים:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: בסדר? סיפרת במשטרה שאתה לא נותן הלוואות לאחרים.

...

מתורגמן: כן, אני לא נותן הלוואות.

עו"ד עמיר לוינשטיין: רק ליארה. וזה היה מבחינתך אמרת מצב רגיל.

עו"ד כנאנה: פספסת משפט מאוד חשוב. היא אמרה רק ליארה, את זה לא תרגם.

מתורגמן: הייתי משאיר הרבה הלוואות, אבל היו לוקחים ומחזירים הוא אומר.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל זה לא מה שאמרת במשטרה.

מתורגמן: לא הלוואות. אני עוזר לאנשים ומחזירים.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל תראה, גם יארה החזירה לך. אמרת בעצמך גם במשטרה שהיא הייתה מחזירה לך כסף.

העד, מר אבו זינב: בהתחלה הייתה מחזירה.

עו"ד עמיר לוינשטיין: כן. אז אני אומרת, אבל במשטרה אמרת שהיית נותן רק ליארה, לא

**סיפרת על עוד אנשים. אמרת רק לה היית
נותן כסף.**

טוב, עכשיו אנחנו מדברים באמת.

**העד, מר אבו זינב:
לא,**

**עו"ד עמיר לוינסטיין:
העד, מר אבו זינב:**

**אה, היום אתה אומר את האמת.
כן" (עמ' 624 - 625 לפרוטוקול).**

96. במהלך החקירה הנגדית נשאל חמודי האם ידע מישהו מבני משפחתו (אמו) כי הוא נוהג לתת ליארה כסף. חמודי סתר את עצמו והשיב תשובות סתומות ומהוססות (עמ' 625), עד שלבסוף טען כי לא סיפר על כך לאף אחד (עמ' 627 לפרוטוקול שורה 9). תשובתו זו עומדת בסתירה להתכתבויות עם אמו, שמהן עלה כי היא מודעת לכך שיארה ((בתו של נשאת) מקבלת כספים מבנה ואך הביעה את מורת רוחה מכך. ההתכתבויות הללו הוטחו בחמודי במהלך חקירתו, ת/14 וניתנה לו הזדמנות להסביר את תוכנו, אך הוא בחר שלא להשיב באופן ענייני. גם בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל חמודי כיצד מתיישבות ההודעות ששלחה לו אימו, עם הטענה שלא ידעה על הכספים שהוא נותן בידי יארה, העדיף חמודי לטעון כי איננו זוכר ולא נתן הסבר לסתירה.

• הודעה החמישית מיום 26.11.18 בשעה 16:34 (ת/5)

97. ביום 26.11.18, לאחר שנמצאה גופתה של יארה בפח האשפה, נחקר חמודי לראשונה תחת אזהרה בחשד למעורבות בגרימת מותה, חטיפתה ושיבוש מהלכי החקירה.

חמודי דבק בגרסתו, לפיה לא ראה את יארה מאז קיבלה ממנו כסף במאפיה וטען כי לא ידע על מותה ובטח שלא גרם לכך. הוא הסביר כי עזר ליארה בגלל שידע שמצבה הכספי של משפחתה איננו טוב, ושלל את האפשרות שעזר גם לצעירות אחרות באמצעות הלוואות.

98. יש לציין כי בניגוד למה שמסר חמודי בחקירה, מהודעתה של ש' וראיות נוספות שהוצגו על ידי המאשימה (ת/107, ת/327, ת/126 ות/125), עלה כי חמודי נהג לתת הלוואות או הציע לתמוך כלכלית בנשים אחרות, איתן קיים קשר או שאף לקיים מערכת יחסים. חמודי אישר בחקירתו הנגדית כי הציע לנערה אחרת לתמוך בה כלכלית מבלי שהוריה ידעו על כך, אך הסביר כי מדובר ב"משחק" (עמ' 633 לפרוטוקול), או שהוא אוהב לעזור לאנשים בכלל, לאו דווקא לנשים (עמ' 624). חמודי לא הכחיש כי ביקש מהנערות/ נשים הללו, שההתכתבויות עימן הוצגו, שלא לספר על כך לאחרים והסביר כי רצה שזה "יישאר בינינו". למרות דפוס התנהגות זה, בחקירתו הנגדית שלל חמודי את הטענה כי גם ליארה שילם כספים מבלי שזו סחטה אותו, אלא מאותן סיבות שבגינן הציע או שילם כספים לאחרות.

99. לאחר שהוטח בפניו במהלך חקירתו במשטרה, כי הטלפון שלו נמצא בבדיקה במטרה לגלות את ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה, חזר חמודי ואמר שלא היה כל קשר רומנטי בינו לביתה. על השאלה האם יארה איימה עליו שאם לא ייתן לה כסף היא תספר עליו דברים, פירט חמודי לראשונה את הסיבה שבגינה, לפי טענתו, שילם לה כספים: **"פעם לפני חודשיים שלוש אמרה לי אני אספר לכל הכפר שאתה מדבר איתי ככה סתם" (שורה 115).** הוא שלל את הטענה כי יארה איימה לחשוף קשר רומנטי שהיה ביניהם או דבר מה שעשה לה. חמודי אישר כי גם ביום האירוע הוא שילם כסף לקטינה והכחיש את האפשרות שפרץ ביניהם ריב על רקע רצונו להפסיק לשלם לה כספים.

100. במסגרת חקירתו של חמודי הטיחו בו חוקריו כי במאפיה נמצאו סימנים לכך שיארה מצאה את מותה שם וניתנה לו ההזדמנות להגיב על כך פעם אחר פעם, אך הוא הכחיש וטען שאין לו מה לומר:

"ש. אתה מקבל עכשיו הזדמנות לספר את האמת, לספר איך רצחת את יארה איוב, למה רצחת אותה, לא תהיה לך עוד הזדמנויות?

ת. אין לי כלום. ואין לי עוד מילה לדבר. מה אני יודע דיברתי" (שורות 223 - 225 לת/5).

101. בתשובה לשאלות החוקר, סיפר חמודי כי ניקה את המאפיה בסוף היום, בשעה 17:00 לערך, כרגיל, ופינה את האשפה לפח שנמצא מול המאפיה על הכביש (הפח בו נמצאה הגופה). הוא השיב כי היה לבדו במאפיה בזמן הניקיון והסגירה שלה. עוד לגרסתו של חמודי, הוא לא החליף בגדים לפני שנסע לרמאללה ושם קנה חולצה חדשה ותחתון. את מכנסיו החליף בשבת בבית.

102. חמודי השיב בחקירה כי החפץ החד היחיד שעזמו הוא עובד במאפיה הוא סכין קטנה לחיתוך פירות, איתה הוא חותך מלפפון חמוץ ופוחת לחמנייה (שורות 382 עד 389).

103. אשר לפצעים והחתכים שנמצאו על כפות ידיו, מסר חמודי כי אלה נגרמו במהלך עבודתו במאפיה בעת חיתוך מלפפונים או מעבודה בתנור:

"ש. ממה יש לך חתכים בידיים?

ת. זה מלפפון, זה כל פעם ככה מהתנור הזה.

....

ש. ממה נגרם לך החבלה באצבע ימין בציפורן?

ת. זה כל הזמן הזה עבדתי בפסטוונה, זה מלפני חמש שנים לא עובר.

ש. החתך בגב יד ימין בזרת ממה?

ת. בסכין.

ש. ממה?

ת. לא יודע. השבוע הזה.

ש. והחתך באצבע השנייה?

ת. גם. הכל מהסכין.

ש. ממה?

ת. השבוע הזה גם לא יודע מתי כל הזמן אני ככה.

ש. והחתך באצבע בכף היד בימין, ממה?

ת. זה מהתנור מיום שני ככה הייתי מנקה את התנור.

ש. איך אתה יודע שזה מיום שני מניקיון התנור ואתה לא זוכר ממה שני החתכים

האחרים?

ת. זה גדול אני יודע בגלל זה.

ש. יום שישי נחתכת בסכין בעבודה?

ת. לא זוכר" (שורות 390 עד 408 לת/5).

104. חמודי טען שהסכין ממנה נחתך, סכין קטנה לפירות, נשארה במאפיה במעדניה. לפי הסבריו, ישנן שלוש סכינים כאלה, בצבעים ירוק, צהוב וכתום ומאחת מהן הוא נחתך. לדבריו, אין לו

עוד סכינים במאפיה.

105. בחקירתו זו סתר עצמו חמודי בשאלה כיצד נמחקו ההודעות בינו לבין יארה. בניגוד לגרסאות הקודמות, לא הכחיש חמודי שההודעות נמחקו ולא השליך את האחריות למעשה על חברתו ש', אלא השיב: **"רגיל אני מוחק"** (שורה 561). בהמשך כשהקשה עליו החוקר בשאלות לגבי המחיקה, סירב חמודי להשיב בטענה שאין לו מה לומר יותר ושוב הכחיש כי מחק את ההודעות (שורה 575).

106. בחקירתו הנגדית לא חלק חמודי על כך שהדברים לעיל אכן נאמרו על ידו בחקירה. הוא גם אישר כי לא סיפר בחקירתו זו שפרץ ויכוח בינו לבין יארה, על רקע רצונו להפסיק את התשלומים, וזאת למרות שחשף כבר כי סחטה ממנו, כך לדבריו, כספים באיומים (עמ' 625 לפרוטוקול). למרות זאת, לא הסביר חמודי מדוע לא סיפר באותה הזדמנות גם על הוויכוח שפרץ בינו לבין יארה, גרסה אותה העלה לראשונה בעדותו בבית המשפט.

• ההודעות הבאות ת/6 עד ת/14

107. בהודעותיו הבאות שמר חמודי באדיקות על זכות השתיקה ונמנע מלהשיב גם על שאלות שנוגעות למעשיו לאחר שיצא מהמאפיה, נסיעתו לרמאללה וכיו"ב.

108. במהלך חקירותיו אלה עלתה בין היתר השאלה מה היא היד השלטת של הנאשם. כפי שיפורט להלן, בתחילה הוא סירב להשיב על השאלה, בהמשך מסר תשובה מטעה ונמנע מלהסביר למה הכחיש שהוא שמאלי, עד שנאלץ להודות בכך:

בהודעה ת/6 מיום 27.11.18 נשאל חמודי האם הוא ימני או שמאלי (שורה 96) וסירב לענות על השאלה. במסגרת ההודעה ת/7 מיום 28.11.18, נשאל חמודי מדוע במהלך בדיקות שנעשו לו הוא הציג עצמו כימני ורק לאחר שחתם על המסמך ביד שמאל הוא אישר כי הוא שמאלי. חמודי בחר שלא להשיב על שאלה זו. בהודעתו מיום 25.12.18 (ת/12) אישר לבסוף כי הוא שמאלי. (הדבר אושר גם במהלך חקירתו הנגדית של חמודי - בעמ' 629 לפרוטוקול).

109. במהלך החקירות הוצגו לחמודי שאלות רבות ונאמר לו כי זוהי ההזדמנות שלו לספר מה קרה במאפיה. הוא נשאל, בין היתר, האם נפצע ביום האירוע וכיצד הוא מסביר את כתמי הדם שנמצאו במאפיה, הוצגו לו תמונות והוטחו בו ראיות. על כל השאלות האלה הוא נמנע מלהשיב בחוזרו ושוב ושוב על האמירה, כי איננו יודע כלום. חמודי בחר שלא למסור כל גרסה, אף שהוטחו בפניו ממצאים לגבי כתמי דם רבים ומאסיביים, שנמצאו במאפיה, (חלקם דמו שלו) וכן נודע לו מהחוקרים שנתפסה הסכין שהייתה בכיס מכנסי הג'ינס שלו, מגואלת בדמה של המנוחה ובדמו.

110. בהודעתו מיום 6.12.18 (ת/9) - נשאל חמודי לראשונה על הקשר שלו עם נאשם מס' 2, ע'. הוא אישר כי ע' עוזר לו לפעמים במאפיה, וכי הוא סומך עליו ומאפשר לו גם לבצע פעולות בקופה. (שורה 57 לת/9). לאורך החקירות נשאל חמודי פעמים רבות האם ** * * * * ע' נכח במאפיה ביום שישי ומדוע הגיע אליה. חמודי נמנע מלהשיב על שאלות אלה ולא אישר בשום שלב שאכן ע' הגיע למאפיה ביום שישי, גם לאחר שהוצגה בפניו ההודעה שבה כתב ליארה כי ע' נמצא איתו במאפיה.

111. בהודעה זו ת/9 הוא גם חזר וטען כי היה אמור להתארס באותו חודש לחברתו. בחקירות מיום 20.12.18 ו- 25.12.18 (ת/11 ו- ת/12) הוצגו לחמודי שאלות רבות לגבי קשריו עם החברה ש', הנסיבות שהביאו להגעתו לרמאללה ביום האירוע ומעשיו שם, אך הוא נמנע מלהשיב עליהן עניינית ודבק בתשובה כי איננו יודע דבר. כך נהג גם כשהוטח בו שש'

מסרה בהודעתה כי טיב הקשר בין השניים היה שונה מזה שמתאר חמודי וכי הגעתו לרמאללה ביום שישי בערב לא תואמה עימה מראש.

112. בשלב מסוים בחקירה (ת/12) עדכנו החוקרים את חמודי כי בתאו ישב מדובב, וכי הם יודעים שהוא התוודה בפניו על ביצוע הרצח. גם לאחר הדברים האלה, בחר חמודי לשמור על זכות השתיקה ולא הגיב על שלל הראיות שהוטחו בו.

113. בחקירתו האחרונה, מיום 6.1.19 (ת/14), סיפר חמודי כי את ש' הכיר דרך האינסטגרם. הוא אישר כי תמך בה כלכלית, אך שלל את הטענה שיחסייהם היו מבוססים על ניצול. לטענתו, היו ביניהם קשרי אהבה, אך ש' חששה לומר זאת למשטרה. חמודי אישר כי בשעה 19:18 ביום שישי שלח לש' הודעה ובה הודיע לה כי הוא מגיע לרמאללה.

114. במהלך החקירה הזו, הטיח החוקר בחמודי כי בניגוד לגרסה שמסר בהודעותיו, במצלמות האבטחה הוא נראה יחד עם ע', בשעה 17:32 כשהם הולכים מכיוון המאפיה במעלה הרחוב ונאספים על ידי רכב רנו שהיה נהוג על ידי מחמד סעד, שהסיע אותם עד לצומת הסמוך ל***. חמודי בחר שלא להגיב על הטענה, אך אישר כי הצומת אכן נמצא ליד *** של הנאשמים (ת/12 הודעתו מיום 25.12.18 בשורה 165).

גרסת הנאשם מס' 1 בפני המדובב

115. כאמור, במהלך מעצרו הוכנס לתאו של חמודי מדובב, המכונה "יוסף דראושה". פעולת הדיבוב נמשכה מיום 26.11.2018 עד 30.11.2018 (ת/342 - ת/343). גרסתו בפני המדובב תובא בהרחבה בפרק העוסק בפעולת הדיבוב ותוצריה. בתמצית יאמר, כי בתחילה לא בטח חמודי במדובב ולא שיתף אותו במה שקרה. רק ביום 29.11.18, במהלך "תרגיל חצר" ולאחר שנעשו פעולות לצורך בנייה וחיזוק האמון במדובב, התוודה בפניו חמודי בכך שהוא זה אשר גרם למותה של המנוחה "הנצלנית" שהוציאה ממנו כספים, והשליך את גופתה לפח האשפה. מדבריו בפני המדובב ניתן להבין כי הרצח תוכנן מראש וכי לא קדמה לפגיעה ביארה התגרות מצידה.

116. במהלך עדותו הראשית בבית המשפט, כפי שיפורט להלן, לא ניצל חמודי את ההזדמנות להסביר מדוע סיפר למדובב את הפרטים שמסר לו ולא חלק על תוכן הדברים הנלמדים מתוך תימלולי ההקלטה של חילופי הדברים ביניהם. גם בחקירתו הנגדית, כאשר ניתנה לו ההזדמנות להתייחס לדברים ולאורך דקות ארוכות, לצד התערבויות בלתי פוסקות של באי כוח הנאשמים, הוא נמנע מלהשיב לשאלות באת כוח המאשימה או הסתפק בתשובות לקוניות שאיננו זוכר (עמ' 659 לפרוטוקול ואילך). ההסבר היחיד שנתן חמודי לדבריו למדובב, הסבר שעליו חזר בחקירתו החוזרת, היה כי הוא רצה לצאת "אבו עלי", כלומר התרברב בפני המדובב.

גרסתו של הנאשם מס' 1 בעדותו בבית המשפט

117. בעדותו בבית המשפט אישר חמודי לראשונה כי שהה במאפיה יחד עם ע' בזמן שיארה הגיעה אליה ביום שישי וכי גרם למותה, במהלך מאבק עימה. במהלך עדותו תיאר את קשריו עם הקטינה והרקע לעימות, שפרץ לטענתו במאפיה ואשר בסופו גרם למותה באמצעות סכין. כפי שיפורט בהמשך, עדותו של חמודי הייתה מהוססת, לא הייתה קולחת, פרטים רבים ממנה באו בעקבות שאלות מדריכות, גם בעניינים מהותיים, והיא הותירה רושם מגמתי ולא מהימן. חמודי סתר עצמו בנקודות מהותיות, לחלקן התייחסתי לעיל, לא

נתן הסבר לסתירות ולשקריו בחקירה או שסיפק הסברים לא משכנעים, שהותירו את גרסתו עמומה.

118. בעדותו בבית המשפט הודה חמודי כי שיקר במשטרה, כאשר לא חשף את העובדה שיארה מצאה את מותה במאפיה, כאשר טען כי איננו יודע מה קרה לה ובהכחישו את הטענה שהוא שזה שאחראי למותה. לגרסתו, בעדותו בבית המשפט הוא בחר לומר את האמת, אותה הסתיר מחוקריו במשטרה. כפי שיפורט להלן, אף שבעדותו קושר עצמו חמודי להמתתה של יארה, הרי עדותו הכבושה והגרסה המחודשת שהעלה במסגרתה, הותאמה במידה רבה לראיות שנאספו כנגדו ונועדה להפחית מדרגת האשם שלו ולהרחיק ככל הניתן את ע' מכל קשר לעבירה החמורה המיוחסת לו. כל זאת, תוך שהוא סותר עצמו, מתקשה ליתן הסברים לקשיים העולים מן הראיות ומציע הסברים חסרי היגיון, שלא ניתן לקבלם.

• הקשר עם הקטינה והרקע לעימות שפרץ במאפיה-

119. בעדותו מסר חמודי כי הקשר בינו לבין הקטינה היה קשר של חברות סתם (עמ' 593 שורה 33). לגרסתו, כחודשיים לפני האירוע, צילמה אותו הקטינה, ללא ידיעתו, באמצעות הטלפון שלה כששוחחו ביניהם בשיחת וידאו באמצעות המסנג'ר*** ומבלי שהיה מודע לכך שהיא מצלמת אותו והסרטון שצילמה נשמר בטלפון שלה (עמ' 595-597). על פי גרסה זו, אותה השמיע לראשונה בעדותו, מאז צילום הסרטון, החלה הקטינה דורשת ממנו כספים, בסכומים שונים ומאיימת עליו שאם לא יענה לדרישותיה היא תפרסם את הצילום ברשתות החברתיות (עמ' 596). על כן שילם, לטענתו, ליארה סכומי כסף שנעו בין 700 ₪ ל-1,200 ₪ וזאת בשבע - שמונה הזדמנויות לערך. במרבית הפעמים הגיעה יארה למאפיה כדי לקבל את הכסף ובמקרים אחרים הניח חמודי את הכספים במקום איסוף כלשהו בדרך לביתה. חמודי טען כי לא סיפר על כך לאיש וכי הסרטון איננו בידו כי הוא היה שמור בטלפון של יארה בלבד.

120. לפי גרסתו זו של הנאשם מס' 1, שתפורט בהמשך בהרחבה, ביום האירוע התפתחה מריבה בין השניים, לאחר שסיפר ליארה כי לא יוכל להמשיך ולתת לה כספים וכי ברצונו להתחתן. על רקע זה אחזה המנוחה בסכין הקטנה ונופפה בה מולו, בתגובה הוא נטל את הסכין הגדולה שהייתה על מדף מאחוריו ונתן לה מכה חזקה בצווארה, ובהמשך גם דקר אותה באמצעות הסכין הקטנה, כאשר היא נפלה על הארץ.

121. בחקירתו הנגדית הבהיר חמודי כי הוא נתן ליארה כספים במשך מספר חודשים כהלואה, אך כחודשיים לפני האירוע, מאז צולם הסרטון, היא החלה לדרוש כספים מבלי להשיב לו אותם. הוא גם סיפר כי יארה הראתה לו בטלפון שלה את הסרטון הנ"ל (עמ' 679 לפרוטוקול).

122. לגרסתו של חמודי, הוא לא סיפר לאיש על כך שהוא משלם ליארה כספים. כאמור, התכתבויותיו של חמודי עם אימו רפיקה, ת/211 (קובץ צ.ס 3) עומדות בסתירה לטענה זו. עולה מהן כי אימו ידעה שהוא משלם כספים ליארה ואף הביעה מורת רוחה מכך. יתרה מכך, הוכח כי לחמודי היו קשרים דומים עם נשים אחרות, שהתבססו על כך שהוא נהג לתת להן כספים. חמודי נהג להציע כספים לש' חברתו ולאחרות, תוך שהוא כורך זאת באופי הקשר ביניהם. מה שמעלה ספק לגבי טענתו כי יארה אמורה הייתה להשיב לו את הכספים

ולגבי כך שהוא מאס בהמשך הסידור הזה.

• הקשר בין חמודי לנאשם מס' 2 - ע' ביום האירוע

123. חמודי הסביר בעדותו כי ההתכתבות בינו לבין ע' ביום שישי, לפני הגעתה של יארה למאפיה, נסובה אודות רצונו שע' יבוא להחליפו במאפיה. לגרסתו, ע' נהג לעזור לו במאפיה רבות, תמורת שכר: **"כן, היה עובד איתי ועוזר לי הרבה"** (עמ' 597 לפרוטוקול). ימי שישי היו ימים עמוסים בעבודה. באותו יום שישי רצה לנסוע לרמאללה לחברתו ש', עימה עמד להתחתן, כך לטענתו. הוריו התנגדו לקשר ביניהם: **"בגלל היא מרמאללה, אמרו לי קשה להוציא תעודת זהות. וקשה לך, תביא ילדים"**. לכן התכוון לנסוע אליה למשך כשבוע, ללא ידיעת הוריו, ולאחר מכן לחזור יחד עמה אל הכפר. לגרסתו שלח לע' הודעה במטרה שיחליף אותו במאפיה בעת שהותו ברמאללה, מבלי שיגלה על כך לבני משפחתו (עמ' 598 שורה 24), כדי שלא יעצרו מבעדו להביא את ש'. כך הסביר את ההודעה ששלח לנאשם מס' 2 שתוכנה **"נעשה מעשה אני ואתה, אבל אף בן אדם שלא ידע"**. על הסבר זה חזר גם בחקירתו הנגדית:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: "ושאף אחד לא ידע". איך, אני לא מצליחה להבין מה זה אחד ידע. תסביר לי.

שאף

מתורגמן: כשהתכוונתי לקחת את הבחורה הזאת מרמאללה בכל כורחם של המשפחה שלי וזמן אחר כך לחזור איתה" (עמ' 649 לפרוטוקול).

124. טענתו של חמודי כי כל כוונתו הייתה לבקש מע' שיגיע למאפיה כדי להחליפו בעבודה בזמן שהוא יעדר ממנה לרגל נסיעתו לרמאללה עוררה מספר תהיות, אותן הוא נתבקש להסביר במסגרת החקירה הנגדית. ראשית, כיצד ניתן היה לשמור בסוד את העובדה שהוא נוסע לרמאללה למשך שבוע, כשברור שמשפחתו תבין מיד שהוא נעדר ולא מגיע לעבודה. שנית, איך מתיישבת גרסתו עם העובדה שבפועל הוא סיפר לבני המשפחה למחרת בבוקר שהוא נמצא ברמאללה ועם ההודעה ששלח לע' בה אמר לו שלא מדובר בעבודה. חמודי התקשה להשיב על השאלות הללו, ותשובותיו אינן מספקות הסבר משכנע לתהיות שעולות מתוך הראיות, שאינן מתיישבות עם גרסתו זו:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: מי נמצא שם, יודעים שאתה לא שם. רואים שם את ע'. אז מה זה אף אחד לא ידע?"

מתורגמן: מה שסיפרתי לו בשעתיים האלה שאני אשב ברמאללה עד שאני אחזור.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל אתה אומר לו במפורש זה לא עבודה. אל תפחד, זה עבודה. את זה חברי לא שאל אותך על זה. מה ההסבר? צריך לפחד? ומה זה לא עבודה? אתה כן רוצה בעבודה.

לא

למה

שהוא יהיה

מתורגמן: כן, לא עבודה. שיבוא ואני אראה לו איפה הכסף, מה הוא צריך לעשות.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל כן רצית, לפי מה שאתה אומר, אתה כן רצית שהוא יעבוד. שהוא יעבוד במקומך

במאפייה עד שתחזור מהעניינים שלך ברמאללה. אז מה זה לא עבודה?

העד, מר אבו זינב: יום השני, יום שבת. יום שישי גמרתי. עו"ד עמיר לוינשטיין: לא, אתה אמרת בחקירה פה שרצית לנסוע לשבוע עד שהמשפחה תירגע ואז לחזור איתה. נכון?

העד, מר אבו זינב: כן. עו"ד עמיר לוינשטיין: אז בעצם התכוונת, אמרת התכוונתי שהוא יחליף אותי במאפייה כי הוא עוזר לי הרבה.

העד, מר אבו זינב: יחליף אותי שבוע ימים, כן. עו"ד עמיר לוינשטיין: נכון? אז קודם כל שבוע ימים, מה זה אף אחד לא ידע? ששבוע אתה לא נמצא. אתה מסכים איתי? זה דבר אחד.

העד, מר אבו זינב: יום שישי לא ידעו ואני (ערבית). מתורגמן: יום שישי לא ידעו שאני נסעתי לרמאללה.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל הם ידעו שנסעת לרמאללה. אתה דיברת עם אמא זה. היא דיברה איתך, שאלה אותך איפה אתה? אמרת לה שאתה ברמאללה.

העד, מר אבו זינב: בסוף הייתי כבר ברמאללה, מתורגמן: כשהייתי ברמאללה". (עמ' 650 לפרוטוקול).

125. חמודי טען כי לא רצה שבני משפחתו ידעו באותו יום שישי שהוא נוסע לרמאללה, בשל התנגדותם לאירוסיו עם ש'. לדבריו רצה שיגלו על כך רק לאחר שכבר יתארס עימה. הסבר זה איננו עולה בקנה אחד עם גרסתה של ש', כפי שהובאה בהודעתה, שהוגשה בהסכמה, ועם העובדה שחמודי לא תיאם כלל את הגעתו לרמאללה עם ש', לא אמר לה מראש שבכוונתו לבוא כדי להתארס עימה (בניגוד לעמדת הוריה) ובפועל לא שוחח עימה על כך כשהתראו בפגישה קצרה מאד ברמאללה. גרסה זו גם עומדת בסתירה חזיתית לעובדה שחמודי בעצמו סיפר לבני משפחתו על הנסיעה לרמאללה. גרסה זו משוללת כל היגיון גם לאור העובדה שהנאשם היה מעורב גרימת מותה של נערה צעירה, וקשה להבין כיצד מיד לאחר מכן, לפי גרסתו, שם את פעמיו לכיוון רמאללה במטרה להתארס.

126. גם את העובדה שבהודעתו לע' הוא כתב לו "נעשה מעשה" ביטוי המלמד על תכנון לעשות מעשה יחד, לא ידע חמודי להסביר והסתבך בטענות חסרות שחר ובלתי סבירות:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל תראה, תקשיב חמודי, אפשר להתחכם יותר מידי. אומר "נעשה מעשה". לעשות מעשה זה לעשות משהו זה לא אני אעשה. מה זה נעשה מעשה, אל תספר לאף איזה מעשה? נעשה זה ביחד.

מתורגמן: שלא יספר להורים שלי שסיפרתי לו בטלפון, שלא יבוא.

עו"ד עמיר לוינשטיין: אבל אתה אומר לו במפורש זה לא עבודה בעסק, אל תפחד. ופה אתה אומר לנו שבעצם רצית שהוא יעבוד בעסק במקומך.

רואים

שלך על

אתה
ביחד.
אחד?

מתורגמן: אם אני אגיד לו תבוא לעסק אחים שלו יגידו לו אל תלך.
העד, מר אבו זינב: אל, לא רוצים עבודה. אל תעבוד.
עו"ד עמיר לוינשטיין: לא הבנתי.

מתורגמן: אל תעבוד, לא רוצים שיעבוד.
עו"ד עמיר לוינשטיין: למה, הוא שואל אותם לאן הוא הולך?
העד, מר אבו זינב: כן, היה קטין" (עמ' 351 - 352 לפרוטוקול).

127. חמודי הסביר כי קרא דווקא לע' לבוא להחליפו בעבודה באומרו שהוא סומך רק עליו:

"אני סומך רק על ע' שיהיה במקומי בעבודה. הוא מכיר את המחירים, יודע את המחירים וסיפרתי לו איפה אני שם את הכסף. בגלל זה שלחתי לו הודעה על מנת שאני צריך לנסוע לרמאללה". (עמ' 598 שורות 24-26).

128. חמודי סיפר כי בימי שישי הוא סוגר את המאפיה בשעה 17:00-18:00 לערך. מעדותו של חמודי ניתן להבין כי הוא ביקש מע' להגיע למאפיה בשעה 16:30 על מנת לתת לו הסברים, לפני סגירת המאפיה, לגבי העבודה שתידרש ממנו למחרת היום. חמודי עמד על כך שהוא תיאם עם ע' את הגעתו למאפיה עוד לפני שידע כי יארה אמורה להגיע אליה:

"עו"ד פלדמן: עכשיו, בזמן הזה שאתה מדבר עם חמודי, עם ע',
סליחה, אתה קבעת כבר משהו עם יארה?

העד, מר אבו זינב: לא". (עמ' 600 לפרוטוקול שורות 15 - 17).

129. חמודי גם הסביר כי ע' הגיע למאפיה בשעה 15:15 - 15:20, עוד לפני ההתכתבות עם יארה (עמ' 602 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית חזר חמודי וטען כי לא היה כל קשר בין הגעתו של ע' למאפיה לבין בואה של יארה. יחד עם זאת, לאחר שהוטח בו כי על פי מחקרי התקשורת ת/24 ניתן לראות שיארה התקשרה אליו בשעה 12:57 ובשעה 13:01 למספר הטלפון של המאפיה והם שוחחו במשך 15 שניות הודה חמודי כי אכן שוחח עם הקטינה באותו בוקר. לדבריו, יארה התקשרה רק כדי לברר האם יש לחם במאפיה (עמ' 681 לפרוטוקול).

כאמור, תוכן ההודעות שהוחלפו בין חמודי לבין יארה נמחק על ידי חמודי. מה ששוחזר מתוך הטלפון של יארה היה חלקי ולא אותר תוכן ההודעות שקדמו לשעה 15:40. חמודי שלל את הטענה כי הוחלפו בינו לבין יארה הודעות לפני השעה הזו, גם כשהוטח בו בחקירה הנגדית כי מחקרי התקשורת מלמדים כי היו התכתבויות רבות כאלה בשעות הבוקר.

130. בחקירה הנגדית עמד חמודי על הטענה כי ' הגיע למאפיה בסביבות השעה 15:15 (למרות שביקש ממנו להגיע בשעה 16:30 ולמרות הראיות הברורות המצביעות על השעה בה הגיע ע' למאפיה):

"ש : אני עוד אומרת לך ש' לא הגיע בשעה 15:15 הוא הגיע בשעה בערך ב- 16:30 מה אתה אומר לא נכון?

ת : לא יודע.

ש : אז לפי מה אמרת פעם קודמת 15:15 15:20?

ת : הוא הגיע ב- 15:20 לא ב 16:30, 15:15 15:20.

ש : זה מה שאתה אומר, אני אומרת לך שזה לא נכון. במצלמות.

**הבנת את השאלה? אמרת פעם קודמת שע' הגיע למאפיה
15:20 15:15.**

בשעה

ת : כן.

ש : לפי מה ידעת את השעה?

**כב' הש' הלמן: לפי מה קבעת את השעה?
מתורגמן: בגלל שהוא אמר לי אני מתלבש ומגיע.**

...

עו"ד עמיר: אני אומרת לך שידעת מהתקשורת מצאנו אצל יארה

התחילה ב 15:40 אז בוא נציג כאילו שהוא הגיע קצת לפני

כדי להראות שלא היה קשר בין ההגעה שלו.

עו"ד פלדמן: נו, לא משנה אלו השערות שלך.

עו"ד עמיר: הבנת מה אמרתי? למה את המחייך אם אתה מחייך תשתף אותנו.

העד, מר מוחמד : מחייך תדברי מה יש לך, תדברי" (עמ' 681 - 682 לפרוטוקול).

131. לחמודי לא היה הסבר לכך שבמצלמות ניתן לראות את ע' מגיע למאפיה בסביבות השעה 16:30. יחד עם זאת, הוא אישר כי יארה הגיעה למאפיה כרבע שעה עד עשרים דקות לאחר שע' הגיע, בכך אישר למעשה כי חמודי הגיע למאפיה בשעה שבה הוא מתועד בצילומים.

• ההתכתבות עם יארה לפני הגעתה למאפיה

132. על פי עדותו של חמודי ההתכתבות עם יארה בטרם הגיעה למאפיה, נסובה אודות בקשתה לקבל ממנו כספים, כפי שעשתה בעבר. גם הפעם הוא הסכים לתת לה כסף. יארה ביקשה שישים את הכסף ליד עץ זית הסמוך למאפיה ויצלם לה את המקום. בתגובה הוא אמר לה שע' נמצא במאפיה וביקש ממנה להיכנס לקחת את הכסף מתוך המאפיה, יחד עם העוגיות שהכין. בעדותו הסביר מדוע ביקש מיארה להיכנס למאפיה ולא השאיר את הכסף מחוץ למאפיה, כפי שביקשה:

"לא יכולתי לצאת, ע' היה אצלי" (עמ' 601).

לפי עדותו של חמודי, יארה השיבה לו **"אמא שלי תשלם לך"** על מנת להציג בפני ע' מצג שלפיו אמה תשלם עבור העוגיות מאוחר יותר.

133. כאמור, התכתבויות אלה נמחקו ממכשיר הטלפון של חמודי. בחקירתו במשטרה הוא הכחיש שהוא אחראי למחיקה וטען כי חברתו ש' אחראית לכך. בהמשך אמר שיתכן והוא מחק את ההודעות בטעות. חמודי אישר בחקירתו הנגדית כי שיקר בחקירותיו במשטרה, כאשר טען שלא מחק את ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה וכי ש' היא זו שמחקה אותן:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: בוא נעבור, בסדר? בוא נדבר על ההודעות. תראה, לגבי

ההודעות בינך לבין יארה אתה מסרת בחקירה

ת/1 שורה 106 שלא מחקת כלום ואתה מוכן

להודעות. אתה מוכן להראות את

הראשונה ב-

להראות את

בחקירה השנייה אתה מסרת שהחברה

שמחקה. שהיא תמיד בודקת לך את הטלפון.

היא תמיד מה?

היא תמיד בודקת את הטלפון עם מי אתה מדבר.

הייתי מוחק את ההודעות לפני שהייתי יושב אני והיא.

לא שאלתי. אני אומרת לך מה אמרת. זה לא נכון? זה

לא החברה, נכון? שיקרת.

העד, מר אבו זינב: שיקרתי" (עמ' 628 לפרוטוקול).

134. הוא גם אישר כי לאחיו מועתז, סיפר עוד בזמן החקירה, כי הוא עצמו מחק את ההודעות

(הדברים תועדו במסגרת תרגיל חקירה (ת/291)). חמודי הודה כי שיקר במשטרה כאשר

טען (בת/5) כי אולי הוא עצמו מחק את ההודעות בטעות ואישר כי מחק אותן במכוון

ובמטרה שההודעות לא תתגלנה. גם לאחר שההודעות שנמצאו בטלפון של יארה שוחזרו

והוטחו בו, שמר חמודי על זכות השתיקה ולא מסר להן הסבר בחקירותיו.

לא רצית שיראו,

על מנת שלא יראו משהו.

ולכן שיקרת. זה מה שאתה אומר.

כן.

בסדר. ואז אתה בעצם שומר על זכות השתיקה

מוכן לתת הסברים גם כשמראים לך את

אתה מסכים איתי?

כן" (עמ' 629 לפרוטוקול).

135. בחקירתו הנגדית שב וטען כי מחק את ההודעות בינו לבין יארה רק על מנת שש' לא

תגלה אותן (עמ' 654 לפרוטוקול). כפי העולה מתשובותיו של חמודי בהמשך החקירה,

מדובר בתשובה מיתממת וחסרת היגיון:

זאת הסיבה. הבנתי, בסדר, לא בגלל שלא רצית שבכלל

קשר איתה, כי, הבחורה נעלמה. אתה יודע שהיא נעלמה

ומחפשים אותה. אתה הדבר האחרון שאתה רוצה

זה שידעו,

לפני שידעו שהיא נעלמה מחקתי אותם.

מחקת אותם, זה מה שאתה אומר.

הוא ידע יותר מזה שהיא נעלמה. מה זה יודע שהיא נעלמה?

בסדר. נכון.

אבל מחקת את ההודעות אחרי,

נכון.

כב' הש' דבור: עו"ד עמיר לוינשטיין:

אחרי ששמת את זה, שמת אותה, את המנוחה בפח.

בדרכי לרמאללה.

מתורגמן:

ההודעות. או. קיי. אחר כך,

מרמאללה היא זאת

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

שקר? זה

העד, מר אבו זינב:

"עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

העד, מר אבו זינב:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

ולא

ההודעות.

מתורגמן:

היה לך

- עו"ד עמיר לוינסטיין:** בדרכך לרמאללה מחקת את ההודעות, זה מה שאתה אומר.
- העד, מר אבו זינב:** כן.
כב' הש' שטרית: אז היה לך יותר חשוב שלא ידעו שהארוסה לא תדע על הקשר עם יארה מאשר שידעו שהיה לך קשר עם יארה? זה מה שאתה אומר?
- מתורגמן:** אף אחד, יותר פחדת, אף אחד לא ידע.
כב' הש' שטרית: לא, אבל זאת לא השאלה.
עו"ד עמיר לוינסטיין: עשית את המחיקה בשביל שאחרים לא ידעו או רק ש' לא תדע? זה מה שכבוד השופטת שאלה.
- מתורגמן:** גם ש' וגם אם אני אלך למשטרה על מנת שלא יראו משהו" (עמ' 655 לפרוטוקול).
- הגרסה, שלפיה חמודי מחק את ההודעות רק כדי למנוע מש' לגלות שהיה לו קשר כלשהוא ליארה נסתרת גם מעצם העובדה שבפגישתו עם ש' ביום שבת בבוקר, כבר סיפר לה חמודי כי המשטרה חושדת שיש לו קשר להיעלמותה. כלומר, חמודי עצמו חשף בפני ש' את הקשר עם יארה.
136. יוצא שבמהלך החקירה במשטרה חמודי ניסה בתירוצים שונים להסתיר את האמת, שלפיה הוא זה שמחק את ההודעות בינו לבין יארה, במטרה להרחיק עצמו מביצוע העבירה, והוא דבק בשקר זה, גם כאשר הודה כבר בבית המשפט בגרימת מותה של יארה, תוך שהוא ממשיך לתרץ ולתת הסברים לא משכנעים לשקרו.
- ההתרחשות מרגע הגעתה של יארה למאפיה**
137. כאמור, בעדותו סיפר חמודי לראשונה כי ע' כבר היה במאפיה לפני שיארה הגיעה אליה. לגרסתו, ע' פגש ביארה, דרש בשלומה ומיד לאחר מכן נכנס לשירותים המצויים בחלק האחורי של המאפיה. לדבריו, לאחר שע' נכנס לשירותים הוא שוחח עם יארה, סיפר לה שהוא עומד להתחתן והודיע לה שאין בכוונתו להמשיך לתת לה כספים:
- "דיברנו ביחד, אמרתי לה יארה אני עומד להתחתן, רוצה להתחתן" (עמ' 603).**
- "עם הבחורה מרמאללה. אמרתי לה שאני הולך בעל כורחם של המשפחה שלי להביא אותה, אני לא רוצה לתת לך יותר כסף" (עמ' 604 לפרוטוקול).**
- בתגובה, יארה נלחצה ואיימה לעשות לו בושות, אם לא ימשיך לתת לה כסף.
138. בחקירתו הנגדית חזר חמודי וטען כי לפני הוויכוח עם יארה הוא נתן לה את הכסף שביקשה, אף שיום קודם לכן כבר שילם לה כסף. לדבריו, יארה טענה שמשפחתה לקחה את הכסף שקיבלה ממנו ביום הקודם ולכן באה לבקש שישלם לה שוב. לפי גרסתו של חמודי, הוא אמנם שילם ליארה את הכסף שדרשה, אבל כאשר אמר לה שאין בכוונתו להמשיך ולתת לה כספים היא נלחצה ואחזה בסכין.
139. כיוון שעד לעדותו הראשית הכחיש חמודי כי יארה הומתה במאפיה ושלל כל אחריות למותה, הרי במהלך העדות הוא התייחס לראשונה לרגעים שקדמו למותה של יארה, כאשר

גרסתו הכבושה, נבנתה לאור ובהתחשב בראיות שנאספו במאפיה. הדקות הקריטיות בהן ארע המוות תוארו על ידי חמודי בקצרה, כשהוא משיב לשאלות מנחות ומתקשה לתת גרסה ברורה ואחידה:

חמודי תיאר כי על הדלפק הייתה סכין, בה הוא השתמש להכנת האוכל:

"היה סכין על השולחן, הייתי משתמש בסכין הזה על מנת להכין אוכל, לחתוך את הלחמניות עם הסכין הזה" (עמ' 604 שורה 30).

רק בתשובה לשאלת בא כוחו, האם יארה נטלה את הסכין- השיב חמודי בחיוב.

בהמשך התקשה חמודי במשך דקות ארוכות לזהות את הסכין עליה הוא מדבר. הוצגה לו תמונת סכין (תמונה מס' 16 בת/262) והוא נתבקש על ידי בא כוחו לאשר כי זו הסכין, נאמר לו כי על הסכין הזו נמצא דמו, **(עו"ד פלדמן: אני אומר לך שעל הסכין הזה נמצא הדם שלך"**, עמ' 606 שורה 2 וכן בעמ' 607 שורה 26, 30-33), למרות זאת עדיין לא יכול היה חמודי לאשר שזו הסכין בה אחזה יארה, ורק ידע לומר שמדובר בסכין קטנה.

140. לבסוף, הוצגו בפני חמודי שתי הסכינים שנתפסו במהלך החקירה והוא הצביע על הסכין בעלת הלהב המשונן, כסכין שבה אחזה יארה.

141. את השניות הקריטיות בהן הומתה יארה תיאר חמודי באופן הבא:

"העד, מר אבו זינב: היא לקחה את הסכין, הייתה אומרת לי (ערבית).

מתורגמן: מפחידה אותי ואמרה לי שאתה תמשיך לתת לי כסף. ככה

עשתה תנועה כזאת.

כב' הש' דבור:

או שאני עושה לך,

מתורגמן:

או שאני עושה לך פדיחות.

עו"ד פלדמן:

איך, מה אתה עשית?

העד, מר אבו זינב:

הייתי בורח ועושה ככה.

עו"ד פלדמן:

מרים את שתי ידיו, את שתי כפות ידיו.

כב' הש' הלמן נוסבויים: כן, בתנועת התגוננות.

עו"ד פלדמן:

מה קרה הלאה?

...

מתורגמן:

נכנסתי ללחץ. הוא אומר נכנסתי ללחץ.

עו"ד פלדמן:

ומה עשית?

העד, מר אבו זינב:

וראיתי את הסכין הגדול (ערבית).

מתורגמן:

ראיתי סכין גדול,

עו"ד פלדמן:

רק שנייה. אפשר לראות את הסכין הגדול?

מתורגמן:

הגנתי על עצמי.

עו"ד פלדמן:

אני מראה לך סכין. זה הסכין?

העד, מר אבו זינב:

כן.

עו"ד פלדמן:

למה היא משמשת?

העד, מר אבו זינב:

(ערבית), סלט.

מתורגמן:

סלט כרוב.

עו"ד פלדמן:

סלט כרוב. איפה הייתה הסכין?

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - judgments.org.il ©

ונופפה בה, הרים ידיו כדי להתגונן, וכך נפצע באצבעותיו. בהמשך לקח סכין גדולה, המשמשת לחיתוך כרוב מאחד המדפים, נופף בה במטרה להפחיד את יארה ופגע בצווארה במכה חזקה. לאחר שהקטינה נפלה ארצה, דוממת, המשיך לדקור אותה בסכין. בהמשך הכניס את פח האשפה למאפיה והשליך את הגופה, יחד עם כל הדברים שהיו עם הקטינה, לרבות הפלאפון שלה, לפח. את הסכין הקטנה, בה אחזה יארה, הוא שם בכיס האחורי של מכנסיו, אותם החליף לאחר מכן במכנסי ג'ינס אחרים, כיוון שהוכתמו בדם רב בעת שהרים את הגופה. את המכנסיים המגואלים בדם זרק גם כן לתוך הפח. חמודי הוציא את הפח והחזירו לבדו למקומו, מעבר לכביש מול המאפיה.

144. בחקירתו הנגדית חזר חמודי על תיאור זה של רגעי התקיפה. חמודי אמנם ציין שנגרמו לו פציעות בידיו (בניגוד למה שהוטח בו בחקירתו הנגדית (בעמ' 683)), אך עשה זאת רק לאחר שנשאל על ידי עורך דינו האם הוא נפצע בעת שהתגונן בידיו מפני הפגיעה.

145. כאשר נחקר בחקירה הנגדית לגבי ההסבר שנתן בחקירתו במשטרה וגם בפני המדובב באשר לסיבות שגרמו לחתכים בכפות ידיו הסתבך חמודי בתשובות פתלתלות ולא מהימנות. הוא התקשה להודות שבמשטרה מסר כי החתכים נגרמו בעת חיתוך ירקות בעבודתו ועמד גם על הטענה כי לא חזר על אותו הסבר בפני המדובב:

"עו"ד עמיר: ... חמודי אני אומרת לך שבחקירה במשטרה אתה מסרת הסבר

הפצעים ומסרת שהם נבעו מעבודה שוטפת במאפיה מה

לגבי

אתה אומר?

מתורגמן: לא.

עו"ד עמיר: לא אמרת את זה?

מתורגמן: הדיון הקודם הכל היה שקר (עמ' 688 לפרוטוקול).

...

"עו"ד עמיר: בסדר. אני אומרת לך שלא רק בחקירה מסרת שלכאורה יש לך

פציעות בידיים מעבודה שוטפת במאפיה אלא גם למדובב

זה וחזרת בפניו כמה פעמים שבמהלך האירוע במאפיה, יארה

התנגדה לא השאירה עליך שום סימן לא תקפה אותך בשום

סיפרת למדובב שצילמו אותך במשטרה וצילמו את

דוקטור פורמן בדקה ואמרת שהם נגרמו מחיתוך של

מה אתה אומר?

סיפרת את

לא

צורה,

הפצעים, אלה

כרובית ומלפפון

מתורגמן: לא" (עמ' 689 לפרוטוקול).

146. כאמור, בסתירה לגרסתו של חמודי בראשית חקירתו במשטרה, אין עוד חולק כי חמודי

הוא איטר יד שמאל. לבקשת בא כוחו הדגים חמודי במהלך החקירה החוזרת כיצד הוא

חותך ירקות. לדבריו, הוא אווז בסכין בידו החזקה, יד שמאל, ובירקות בידו השנייה (עמ' 715 לפרוטוקול). הוא השיב כי הפצעים והחתכים נמצאו בשתי כפות ידיו וגם לאחר שהוצגו

לו תמונות החתכים טען כי רובם היו בידו השמאלית. בהמשך טען כי אין כל אפשרות

שהחתך שנמצא על החלק הפנימי של אצבע יד ימין נגרם בעת שחתך ירקות. חמודי הוסיף,

כי הוא נוהג לחתוך ירקות בכל בוקר, והפעם האחרונה שנחתך בשעת פעולה זו הייתה

כארבע עד חמש שנים קודם לכן, כאשר למד לחתוך את הירקות.

147. חמודי חזר וטען כי יארה לקחה סכין קטנה שהייתה מונחת ליד הקופה, בזמן שהיא עמדה מעבר לדלפק ובעת שהוא עמד ליד הקופה:

"עו"ד עמיר: אתה רוצה שאני אראה תמונה של המאפיה ואתה תסביר איפה כל אחד עמד? בוא נעשה את זה ככה.

כב' הש' הלמן: מה שבעצם אתה אומר חמודי שהיא הייתה מעבר לדלפק?
מתורגמן: כן מעבר לדלפק.

עו"ד עמיר: אז איך היא לקחה את הסכין הקטנה?
מתורגמן: הייתה ליד הקופה תמיד". (עמ' 684 לפרוטוקול).

148. לפי הסבריו של חמודי בחקירה הנגדית הוא תקף את יארה לאחר שנפפה בסכין מולו, בזמן שהוא עמד ליד הקופה ויארה הייתה מעברו השני של הדלפק:

"כב' הש' הלמן: מי שעמד ליד הקופה זה אתה נכון?

העד, מר מוחמד: כן. איפה הקופה יש שם מקרר קטן יש שם כל הזמן שני סכינים קטנים ומלקחיים של נקניקיות.

כב' הש' הלמן: אז היא שואלת איך היא הגיעה לסכינים אם היא

עומדת בצד הזה. איפה המיקרופון שלך כי לא שומעים אותך. אז חמודי
הדלפק איך היא הגיעה לצד השני אם היא עמדה בצד הזה של זה מה שהיא שואלת הבנת? תתרגם לו.

הדלפק קטן. התחילה לנופף לי ככה עם הסכין ואני עשיתי מתורגמן:
תנועות ככה עם הידיים.

העד, מר מוחמד: אין איפה לברוח.

כב' הש' הלמן: רק שניה אחת, הוא הדגים תנועות שהמנוחה החזיקה

בסכין נופפה בסכין מולו מול פניו והוא התגונן בידיים, מרים את שתי ידיו ומתגונן מפניה.

עו"ד עמיר: ומאיפה אתה לקחת את הסכין הגדולה?

העד, מר מוחמד: אחורי המדפים.
עו"ד עמיר: זאת אומרת שכל הסיטואציה קורית שהיא בעצם עומדת מולך אתם אחד מול השני וביניכם המקרר הזה וככה נתת לה את המכה הזאת של ה

העד, מר מוחמד: אין בינינו מקרר יארה איפה הקופה.
עו"ד עמיר: ואת המכה בצוואר נתת כשאתה עומד בצד של הקופה והיא בצד השני.

העד, מר מוחמד: כן". (עמ' 685 לפרוטוקול).

149. בהמשך אישר חמודי כי הוא עצמו עמד מן העבר השני של הדלפק כאשר יארה נופפה מולו בסכין ופגעה בידיו:

"עו"ד עמיר: ואתה עומד מאחורי הדלפק והיא עושה עם הסכין ואתה אומר שהיא

דוקרת אותך בידיים.

העד, מר מוחמד : כן. (עמ' 692 לפרוטוקול).

150. באופן מהוסס השיב חמודי בחקירתו הנגדית כי יארה נפלה על גבה וכי הוא המשיך

לדקור אותה, אולם לא ידע להסביר בדיוק היכן דקר אותה ואיך:

"עו"ד עמיר: כן אני רוצה להראות לו רגע. חוץ מהמכה הזו פה אמרת שנתת לה עוד מכות.

מתורגמן: סובבתי ואמרתי מה עשיתי לעצמי והתחלתי עם הסכין הקטן ככה, הוא עושה תנועה כזאת.

עו"ד עמיר : ואיפה נתת לה בגוף איפה נתת לה מכות?

כב' הש' הלמן: תנועות של דקירה?

מתורגמן: לא זוכר בדיוק.

עו"ד עמיר: אבל על הגב לא יכולת לתת לה מכות, כי היא שכבה על הגב.

מתורגמן: לא.

ש : היא הייתה על הגב נכון?

ת : טוב.

ש : אז איך אתה מסביר שיש לה דקירה בגב?

ת : אני לא יודע אני לא זוכר. לא הייתי בהכרה.

ש : לא הייתה בהכרה, הבנתי. איפה עוד אתה זוכר שנתת לה מכות?

ת : שכחתי". (עמ' 685 לפרוטוקול).

151. חמודי גם לא ידע להסביר מדוע המשיך לדקור את יארה אחרי שנפלה באמצעות הסכין

הקטנה דווקא:

"כב' הש' דבור: יש לי שאלה לפני שאת ממשיכה. אתה אמרת שבשלב

הגדולה פגעה בצוואר היא נפלה. אז אתה המשכת אחר כך

לה מכות עם הסכין הקטנה. זה מה שאמרת עכשיו, נכון? אבל

יש לך את הסכין הגדולה ביד למה המשכת לתת לה

הקטנה ולא בסכין הגדולה?

העד, מר מוחמד : לא יודע" (עמ' 688 לפרוטוקול).

152. תיאור ההתרחשות לא היה אמין והוא סותר ראיות מהימנות אחרות. ראשית, לא ברור

כיצד חמודי שיסף את גרונה של יארה בזמן שהוא עומד ליד הקופה, מעבר לדלפק. שנית,

על כפות ידיה של יארה נמצאו פצעים המתאימים לפצעי הגנה, בעוד שלפי התיאור שמסר

חמודי לא ניתן להבין באיזה שלב יכולים היו להיגרם לה פצעי הגנה כאלה. יתרה מכך,

חמודי טען כי יארה נפלה על גבה כאשר הוא המשיך לדקור אותה, באופן שאיננו מתיישב

עם הפצע בגבה.

כמה זמן נמשך האירוע והיכן היה ע' כל אותה עת

153. לטענתו של חמודי, כל ההתרחשות הזו נמשכה כ- 10 דקות, במהלכם שהה ע' כל העת

בשירותים. עב' יצא מהשירותים, שאל אם הכל בסדר וחמודי השיב לו בחיוב. ע' אמנם

התעניין בנוגע לכתמי הדם שהיו במאפיה, אך חמודי, לדבריו, ענה לו שלא קרה כלום.

לטענת חמודי, לאחר חילופי הדברים האלה, השניים ניקו קצת את המאפיה ויצאו ממנה

יחדיו. חמודי סיפר גם כי הוא חזר מאוחר יותר למאפיה כדי להשלים את הניקיון, אבל בשלב זה הגיע לבדו.

"העד, מר אבו זינב: יצא ע', אמר לי הכל בסדר? אמרתי לו כן. אמר

לי מה זה? אמרתי לא, לא דיברתי איתו.

עו"ד פלדמן: שאל אותך מה זה על מה?

העד, מר אבו זינב: מה זה הדם.

עו"ד פלדמן: הדם.

העד, מר אבו זינב: אמרתי לו כלום.

מתורגמן: אמרתי לו כלום.

עו"ד פלדמן: מה קרה הלאה? ניקיתם שם, לא ניקיתם?

העד, מר אבו זינב: ניקינו קצת. יצאנו אני וע'. חזרתי אני לבד ניקיתי

הכל,

עו"ד פלדמן: יותר מאוחר.

העד, מר אבו זינב: כן". (עמ' 612 שורה 17-26).

154. במסגרת חקירתו הנגדית טען חמודי כי כל האירוע, לרבות הכנסת פח האשפה למאפיה, השלכת הגופה לתוכו, החלפת המכנסיים והשלכת כל החפצים והאשפה שכיסו את הגופה, כמו גם הוצאת הפח וניקוי ראשוני של המאפיה, כל אלה בוצעו בתוך 10 דקות. (עמ' 694-695 לפרוטוקול). חמודי תיאר כי לפח השליך במהירות חפצים שונים, כולל המכנסיים שלו, התמונות והארנק של יארה. הוא לא ידע להסביר הכיצד בפח נמצאו הפלאפון של יארה כשהמגן שלו בנפרד וגם הסוללה הופרדה ממנו, ואלה הוכנסו לתוך שקית (כלומר לא נזרקו בחופזה לפח) והגיב: **"מה אני בתוך הפח של הפסולת שאני אדע מה יש בתוכו?"** (עמ' 702 לפרוטוקול). חמודי עמד על גרסתו כי הוא זרק את החפצים לתוך הפח ללא כל סדר גם כשהוצגו לו תמונות המתעדות את האופן בו אלה נמצאו בפח, וטען **"זרקתי אותם אולי המשטרה שמו אותם בשקית, סידרה אותם"** (עמ' 703 לפרוטוקול). חמודי ניסה לשכנע כי פעל במהירות רבה, מבלי להשקיע מחשבה, כדי להמחיש את טענתו ששלב העלמת הראיות והניקוי לא ארך זמן. יחד עם זאת הוא אישר כי השליך את תיקה של יארה לפח, לאחר שהכניס לתוכו נייר טישו מוכתם בדמו ואת התיק הכניס לשקית של המתנה (שהייתה ברשותה של יארה כשהיא הגיעה למאפיה). הוא שלל את הטענה כי הכניס את התיק לשקית פלסטיק רגילה. נוסף על האמור, חמודי הודה כי לקח מתיקה של יארה כסף בטרם זרק אותו. לטענתו, מדובר בכסף שהוא עצמו נתן לה ומעבר לכך לא היה לה כסף שהביאה עימה. כלומר, חמודי הודה כי השליך את התיק מבלי שהיה בו כלל כסף וכי את הכסף שהיה בו הוא נטל.

155. לקראת סוף עדותו ובניגוד למה שמסר לאורך העדות, ציין חמודי כי ע' היה בשירותים יותר מעשר דקות, **"היה בשירותים יותר מעשר דקות אבל אני לא יודע בזמנים כמה עשר חמש עשרה כמה לא יודע"** (עמ' 705 לפרוטוקול). כל זאת מבלי שידע להסביר מה גרם לו לשנות את גרסתו בהקשר זה.

156. במהלך חקירתו הנגדית נשאל חמודי כיצד מתיישבת גרסתו לגבי פרק הזמן שבו היה ע' בשירותים עם לוחות הזמנים הנלמדים מתוך צילומי האבטחה שנאספו בסביבה ומחקרי

התקשורת, אשר העידו כי חלפו כ- 45 דקות מרגע שיארה נכנסה למאפיה ועד שהנאשמים יצאו ממנה. שהרי, אם כל האירוע התרחש במהלך 10 דקות בלבד, בהן שהה ע' בשירותים, אין הסבר מה עשו הנאשמים ביתר 35 הדקות שחלפו עד יציאתם מן המאפיה. לאורך דקות ארוכות התחמק חמודי ממתן תשובה על שאלה זו או מסר הסברים שונים, כשהוא מסתבך בשקרים. ההסבר הראשון שמסר חמודי לגבי מעשיהם של השניים במאפיה בפרק הזמן הזה שבו יארה שהתה בה, היה כי ע' קיבל ממנו הסברים לגבי העבודה שעליו לבצע בעת שהוא מחליפו במאפיה. אלא שבהמשך הודה חמודי כי שוחח עם ע' על ענייני העבודה לפני שיארה הגיעה:

"ש : זה לפני הסיפור שיארה הגיעה או אחרי? מתי ישבתם על הכסף? אחרי שהוצאת את יארה בפח עוד דיברתם על הכסף?

ת : לא אני כבר הספקתי, סיפרתי לו את הכל.

ש : לפני. לפני שיארה נכנסה הסברת לו על הכסף.

העד, מר מוחמד : לפני" (עמ' 706 לפרוטוקול).

157. גם ניסיון נוסף לברר מה קרה במהלך 45 הדקות הללו, שבהם שהו שני הנאשמים במאפיה, אחרי הגעתה של יארה לא קיבל מענה. הפעם טען חמודי כי הם עישנו נרגילה ושתו XL ו- BLUE. אולם גם בהתייחס לתשובה זו הודה חמודי לבסוף כי תשובתו התייחסה למה שקרה לפני שיארה הגיעה למאפיה:

"ש : ואז מה? מתי הספקתם את הנרגילה ואת ה- blue תסביר לי.

ת : לפני שהיא באה (עמ' 707 לפרוטוקול).

158. בסופו של דבר, טען חמודי בעדותו כי בכל פרק הזמן הזה שהה ע' בשירותים:

"עו"ד עמיר : אני אומרת לך שהנוכחות המשותפת שלכם במאפיה, היא בערך

מ 16:48 ביחד עם יארה אני מתכוונת, מ 16:48 עד שבשעה

17:26 מוחמד סייד אוסף אתכם ברנו, קצת לפני אוקיי?

את זה הבנת?

העד, מר מוחמד : הבנתי טוב.

עו"ד עמיר : עכשיו תסביר לי בזמן הזה מה עשיתם אחרי שהיא נכנסה.

מתורגמן : הוא נכנס לשירותים עד שהוא יצא, יצאנו ביחד. יצאנו

שנינו אני והוא.

עו"ד עמיר : יעני הוא ישב בשירותים כמעט שלושת רבעי שעה?

מתורגמן : לקח לו זמן הרבה זמן אבל אני לא יודע כמה זמן" (עמ' 707

לפרוטוקול).

159. מתוך עדותו של חמודי עולה לכאורה כי ע' שהה בשירותים כמעט בכל פרק הזמן הזה של 45 הדקות, מרגע כניסתה של יארה למאפיה ועד שהנאשמים יצאו ממנה. לפי גרסה זו, ע' נכנס לשירותים מיד לאחר שיארה הגיעה למאפיה - הנאשמים ישבו ועישנו נרגילה וכאשר יארה הגיעה ע' **"דרש לשלומה ונכנס לשירותים"**, והשניים עזבו את המאפיה זמן קצר לאחר שע' יצא מהשירותים. לפי הנטען, עם צאתו מהשירותים הבחין ע' במספר כתמי דם, הוא ברר מה קרה, אבל הנאשמים לא התעכבו במאפיה:

"ש : יעני לא התעכבתם הוא יצא מהשירותים והלכתם.

ת : כן.

ש : זה מה שאתה אומר, אז זה לא שהיה עשר דקות בשירותים היה הרבה יותר זמן בשירותים.

ת : אני לא יודע כמה זמן" (עמ' 708 לפרוטוקול).

160. במהלך חקירה לא קצרה ניתנה לחמודי הזדמנות להסביר הכיצד מתיישבת גרסתו, שלפיה הוא מעריך כי ע' שהה בשירותים כ- 10 עד 15 דקות עם הטענה שע' בילה בשירותים בכל פרק הזמן מרגע הגעתה של יארה ועד צאתם מהמאפיה, ממנה משתמע כי ע' שהה בשירותים קרוב ל - 45 דקות. חרף זאת, לא קיבלנו למעשה כל הסבר מניח את הדעת לקושי שמעוררת גרסתו של חמודי. אין ספק כי חמודי ביקש לגונן על ע', ולא חשף את האמת באשר לחלקו האמיתי בפרשה ומידת מעורבותו בגרימת המוות או בסיוע שנתן לאחר מעשה.

• ניקיון המאפיה

161. כאמור, חמודי טען כי סמוך לאחר האירוע הוא ניקה את המאפיה ונותר קצת דם. לדבריו, הוא חזר לבדו אל המאפיה ברכב רנו קליאו כדי לנקות את המאפיה. חמודי ביקש לשכנע כי הוא לא פגש שוב את ע' לאחר האירוע (הוא עצמו נסע לרמאללה) אם כי המשיך לעמוד בקשר עמו באמצעות התכתבות בהודעות טלפוניות בערב שלאחר האירוע. חמודי הסביר כי שלח לע' הודעות, שמטרתן הייתה לוודא כי איש מבני משפחתו לא חש בהעדרו ודבר נסיעתו לרמאללה לא נודע להם. לטענתו, בשעת לילה מאוחרת, הבין -שמשפחתה של יארה מחפשת אחריה, לכן התעניין מה קורה בכפר.

162. בכל הנוגע לשאלה מה ידע ע' כאשר יצא מן השירותים, מסר חמודי גרסאות שונות. בתחילה, במהלך העדות הראשית, ניסה להרחיק את ע' ככל הניתן מהידיעה אודות גורלה של יארה ולא סיפר כי גילה לו שיש קשר בין כתמי הדם ליארה. חמודי העיד כי ע' אמנם הבחין בסימני הדם כאשר יצא מן השירותים ושאל לפשרם, ואף עזר לו לנקותם, אבל לטענתו, השיב לו שהכל בסדר מבלי לפרט מה קרה (עמ' 612 לפרוטוקול). לעומת זאת, בחקירתו הנגדית טען חמודי כי ע' "ראה קצת דם אמר לי מה זה הדם הזה אמרתי לו יארה נפצעה ויצאה" (עמ' 695 לפרוטוקול). ניסיונות רבים להבין מדוע רק בחקירתו הנגדית סיפר חמודי לראשונה שהוא ידע את ע' בעובדה שיארה נפצעה והדם הוא דמה לא הניבו כל תוצאה וחמודי לא נתן כל הסבר לכך (עמ' 695-696 לפרוטוקול).

163. כאמור, לגרסתו של חמודי בפרק הזמן של 10 הדקות שבהן שהה ע' בשירותים, הוא הספיק לפנות את הזירה ואף לנקות אותה. לטענתו, היה "קצת דם", שניתז על הרצפה (עמ' 696 לפרוטוקול). חמודי, לפי גרסתו, ניקה את הדם שהיה על הרצפה וכשע' יצא מן השירותים הוא ראה רק טיפות של דם שנותרו במקום:

"ש : רגע לפני שחזרת אני רוצה להבין איזה נקיון עשית עד שע' יצא מהשירותים.

ת : היה כתם של דם ניקיתי יצאנו שנינו אני והוא הכוונה.

ש : איפה היה כתם של דם שצריך לנקות?

ת : באמצע.

ש : על הרצפה אתה מתכוון?

ת : כן.

- ש :** וזה מה שהיית צריך לנקות באותו שלב.
- ת :** כן.
- ש :** אז איפה ע' ראה שיש דם ששאל אותך?
- ת :** הוא ניתז על הרצפה הוא ראה נקודות של דם.
- ש :** ראה נקודות, בקטנה זה לא יותר מדי, לא משהו רציני?
- ת :** לא הוא לא ראה משהו רציני" (עמ' 697 לפרוטוקול).
164. חמודי הוסיף כי ע' "ראה שתי נקודות דם וניקה אותן ככה במהירות בדרכו" באמצעות "סמרטוט וגומי" (עמ' 699 לפרוטוקול).
165. חמודי מסר בעדותו כי מאוחר יותר הוא חזר בגפו למאפיה כדי לנקותה טוב יותר, והשתמש בחומרי ניקוי. הוא ניקה "את הרצפה ואיפה שהגיע הדם", את מכשיר הנקניק ש"היה עליו נקודות של דם" וגם את המקררים. חמודי אישר כי הספיק לנקות את רוב הדם לפני שע' יצא מהשירותים וחזר מאוחר יותר רק כדי להשלים את פעולת הניקיון "ליתר בטחון" מאחר ולא נותר דם רב שהיה צורך לנקותו (עמ' 697 לפרוטוקול). חמודי הסביר כי כאשר חזר למאפיה הוא ניקה את הדם באמצעות גלון של כלור: "שמתי קצת לא היה הרבה. רק בדלי הצהוב שמתי מים לא הרבה" (עמ' 700 לפרוטוקול) ונותר בתשובתו זו גם כשהוטח בו כי למדובב סיפר שהשתמש בכמה גלונים וכי אכן נמצאו במאפיה שני גלונים שכתמי דם של המנוחה עליהם. חמודי לא שלל כי אמר את הדברים למדובב ולא הסביר מדוע עשה כן. על כל פנים גם מגרסתו של חמודי בפנינו עולה שבמאפיה לא נותרו טיפות קטנות של דם, שבהן יכול היה ע' להבחין, אלא נותר דם רב, שהיה צורך לנקותו תוך שימוש בגלון של כלור.
166. חמודי לא ידע להסביר בעדותו מדוע מועתז, אחיו הגיע למחרת היום וניקה את המאפיה באמצעות צינור, אף שלטענתו הוא עצמו ניקה את כל הדם עוד ביום שישי, ושם וטען כי מועתז ניקה מחוץ למאפיה ולא בתוכה. עוד הוסיף, כי איננו יודע מה קרה במאפיה, אולי נשפכו שקי קמח וכיוצ"ב, דברים שהצריכו ניקוי שלה גם מבפנים (עמ' 700 לפרוטוקול).
167. לגרסתו של חמודי בזמן הזה שבו חזר למאפיה ובמהלך הניקיונות הוא גם זרק את הסכין הגדולה לדלי הצהוב בפח של השכן, לאחר שקודם לכן הסתיר אותה בתוך אחד הארונות (עמ' 708 לפרוטוקול).
168. חמודי הסביר כי לא ביקש מע' לפנות את הגופה מהפח, בו הייתה נתונה כשלושה ימים עד שהמשטרה מצאה אותה, מאחר וע' לא ידע כלל על מה שקרה (עמ' 719 לפרוטוקול).
169. בחקירתו הנגדית עמד חמודי על גרסתו, כי הוא חזר לבדו למאפיה לנקותה ולא היה מלווה על ידי ע'. גם כאשר הוטח בו כי בצילומים הם נראים חוזרים יחדיו לכיוון המאפיה בשעה 17:56 לערך ובהמשך נאסף ע' על ידי אדם בשם ר' ז' עם טרקטורון, הוא לא שינה מגרסתו, אך נוכח הראיות הסותרות את דבריו הוא ענה: "לא הייתי בהכרה לא יודע מה שעשיתי" (עמ' 709 לפרוטוקול).
- יש לציין כי הודעותיו של ר' ז' הוגשו בהסכמה (ת/336 ו- ת/337). ר' סיפר בהן כי אסף את ע' בטרקטורון והסיעו לביתו, לאחר שע' התקשר אליו וביקש שיבוא לקחתו בשעה 17:50 לערך.

170. חמודי העיד כי הוא יצא עם ע' מן הצד הקדמי של המאפיה ולמעשה כל הפעילות שלו אחרי האירוע התרכזת בצד זה. במסגרת חקירתו הנגדית התבקש חמודי להסביר את הימצאותם של כתמי דם בחלק האחורי של המאפיה. לפי דבריו, כשיצא מהמאפיה בפעם השנייה, בתום פעולת הניקיון "היה על הידיים שלי דם כשנעלתי את הדלת בטוח נגעי" (עמ' 698 לפרוטוקול). כלומר, לפי גרסתו, בפעם הראשונה, יצאו הנאשמים מהדלת הקידמית של המאפיה. הוא לבדו יצא מחלקה האחורי של המאפיה בפעם השנייה, לאחר שהגיע על מנת לנקות את המאפיה.

171. חמודי שלל בחקירתו הנגדית את הטענה כי ביום השבת, למחרת האירוע, נעשו פעולות ניקיון יוצאות דופן במאפיה. לדבריו, ניקוי המאפיה מבחוץ באמצעות צינור כיבוי האש בשעת בוקר הוא דבר שגרתי וכי אחיו, מועתז, נהג לסייע לו לעיתים רבות במאפיה ובניקיונה:

"עו"ד עמיר לוינשטיין: לא סוף היום, זה היה בבוקר. מועתז ניקה בבוקר עם כיבוי האש. כשמרון הגיע בבוקר, מועתז היה כל יום בבוקר בא, שוטף בחוץ. עם צינור כיבוי אש בתוך המאפיה. העד, מר אבו זינב: עו"ד עמיר לוינשטיין: העד, מר אבו זינב: כן. ... עו"ד עמיר לוינשטיין: תסביר. מתורגמן: מועתז היה עוזר לנו בניקיון. כב' הש' שטרית: אז היא שואלת למה מועתז היה צריך לנקות עם הכיבוי אש בתוך המאפיה על הבוקר, כשעוד לא הגיעו אנשים. מתורגמן: בתוך המאפיה לא ניקה. בחצר בחוץ. העד, מר אבו זינב: בחצר כל הזמן. ... העד, מר אבו זינב: כל יום בבוקר היה עוזר לי ככה. עו"ד עמיר לוינשטיין: כל יום בבוקר. אני אומרת לך שמועתז ניקה בתוך המאפיה עם הצינור של כיבוי האש. שזה לא משהו שעושים ביום שבת ביום הלחץ של העבודה. העד, מר אבו זינב: כל יום הייתי מנקה פעמיים שלוש, (ערבית). מתורגמן: כל השכונה יודעת שאני מנקה פעמיים שלוש כל יום. עו"ד עמיר לוינשטיין: העידו פה אנשים שעובדים איתך במאפיה והם סיפרו שזה חריג. מתורגמן: עבדתי ביום, רק ביום ראשון. עו"ד עמיר לוינשטיין: אני אומרת עוד פעם, העידו פה במשפט אנשים שעובדים במאפיה. סיפרו, סיפר פה מרון שמדובר, יום שבת זה יום עבודה לחוץ ויש הרבה עבודה. מועתז בדרך כלל לא עובד בכלל במאפיה. מתורגמן: לא, הרבה הוא היה מגיע ועוזר לי" (עמ' 672- 673)	צינור
---	---------------------

לפרוטוקול).

172. גרסתו של חמודי עומדת בסתירה לעדותו של מארון ניג'ם לגבי הרגלי הניקיון במאפיה ותיפקודו של מועתז בדרך כלל. מארון מסר בעדותו כמפורט לעיל כי בימי שבת לא היה נהוג לנקות את המאפיה. הוא גם מעולם לא ראה בסופי השבוע שבהם עבד שמנקים את החלק הקידמי של המאפיה באמצעות צינור ולא ראה את מועתז מנקה את המאפיה בדרך בה עשה זאת באותו יום שבת. טענתו של חמודי כי מועתז ניקה רק מחוץ למאפיה לא הוטחה כלל בעד מארון ניג'ם ומכאן כי מדובר בהשערה אותה בדה חמודי במהלך עדותו.

• הקשר בין הנאשמים לאחר האירוע

173. בשעת ערב מאוחרת התכתב חמודי עם נאשם מס' 2 - ע', ביקש ממנו להגיע למחרת בבוקר למאפיה והפציר בו לעשות סיבוב בכפר, מבלי שאף אחד ידע. חמודי הוסיף ואמר לע' שלא יפחד ושהוא יפצה אותו. חמודי הסביר כי רצה לברר ולוודא שהוריו ובני משפחתו אינם יודעים על נסיעתו לרמאללה.

"חמודי: **"מחר תרד לעבודה, איתם"** - בשעה 19:05.

חמודי: **"בסדר"** - בשעה 19:05.

ע': **"בסדר"** בשעה 19:09.

חמודי: **"יש דיבורים משהו"**, **"ביננו דוד"** - בשעה 19:37.

ע': **"לא דוד, אין כלום"** - בשעה 19:38.

ע': **"הכל בסדר"** - בשעה 19:38.

חמודי: **"איפה אתה"** - בשעה 19:38.

ע': **"בבית"** - בשעה 19:38.

חמודי: **"לך תעשה סיבוב בכפר"** - בשעה 19:38.

ע': **"עוד מעט ארד"** - בשעה 19:38.

חמודי: **"בכבוד שלך"**, **"שאף אחד לא ידע"** - בשעה 20:42.

ע': **"כן, בטח"** - בשעה 20:42.

חמודי: **"ואני אפצה אותך"**, **"אל תפחד"** - בשעה 20:43.

חמודי: **"ירדת לכפר?"** - בשעה 20:45.

ע': **"לא, יצאתי מחוץ לכפר"**, **"משהוא כמו שעה ואחזור"** - שעה 20:46.

חמודי: **"בסדר"**, **"אל תאחר בבוקר"** - בשעה 20:46.

ע': **"איזה שעה?"** - בשעה 20:46.

חמודי: **"חמש"** - בשעה 20:46.

ע': **"אל תדאג"** - בשעה 20:47. (ת/126א).

174. בשעת לילה מאוחרת (בשעה 01:16), פנה שוב חמודי לע' כדי לברר **"מה יש בכפר"**,

ע' השיב כי איננו יודע. לפנות בוקר (בשעה 05:13) דאג חמודי לוודא שע' קם ועושה דרכו למאפייה. בסמוך לשעה 05:45 התעורר ע' ודיווח כי הוא מתארגן לצאת יחד עם אימו.

175. בעדותו הראשית התבקש חמודי להסביר מה פשר ההודעות ששלח לע'. לדבריו, ביקש

מע' להגיע למאפיה כדי להחליף אותו בעבודה. באשר לבקשה שע' יעשה סיבוב בכפר,

אישר חמודי כי מטרת הסיבוב הייתה לברר מה יודעים אודותיו בכפר, אבל טען כי בקשתו

נועדה לוודא שמשפחתו לא יודעת על נסיעתו לרמאללה, כיוון שהיא מתנגדת לקשריו עם ש':

"עו"ד פלדמן: ברמאללה. היה לך קשר עם ע'? אנחנו רואים שאתה

שלחת לו עוד מסרונים באותו ערב.

העד, מר אבו זינב: אמרתי לו (ערבית).

כב' הש' הלמן נוסבויים: הוא עכשיו עובר לערבית.

מתורגמן: אם המשפחה שלי הרגישה במשהו. לא אמרתי לאף

אחד, לא הודעתי לאף אחד שאני נוסע לרמאללה.

עו"ד פלדמן: ב-19:05 אתה כותב לו "מחר תרד לעבודה".

מתורגמן: כן, שיהיה במקומי.

עו"ד פלדמן: הוא אומר "בסדר". שוב "תרד לעבודה איתם",

"בסדר". עכשיו אתה שואל אותו בשעה

19:37, כן, "יש דיבורים משהו?" על מה אתה מתכוון?

מתורגמן: האם המשפחה שלי דיברה משהו, הרגישה במשהו?

...

עו"ד פלדמן: והוא עונה לך "לא דוד, אין כלום". אתה שואל

אותו על מה? אין כלום על זה שאתה לא שם, זה שמחפשים משהו

אחר? על מה אתה שואל אותו?

העד, מר אבו זינב: (ערבית).

עו"ד פלדמן: אתה גם אומר לו הכל,

מתורגמן: אם מחפשים אותי.

עו"ד פלדמן: בסדר. הוא שואל אותך, סליחה, אתה שואל

אותו בשעה 19:38 "איפה אתה?" הוא אומר לך "בבית".

אתה אומר לו "לך תעשה סיבוב בכפר". הוא אומר "עוד מעט

ארד". אתה אומר לו "בכבוד שלך", אתה אומר

לו "שאף אחד לא ידע". שאף אחד לא ידע מה?

מתורגמן: שהלכתי לרמאללה והתכוונתי גם לעזוב את כל הכפר.

לעזוב את הכפר. אם המשפחה שלי, אם ההורים שלי יסרבו שאני

אתחת עם הבחורה הזאת.

עו"ד פלדמן: אחר כך עוד פעם, נדלג על כמה דברים. אתה

גם בלילה בשעה נגיד ב-1:16, אתה שואל אותו "מה?" הוא

עונה לך "מה?", אתה שואל אותו "איפה אתה?" הוא אומר

"מה?" ואז ע' אומר, שם סימן שאלה וע' עונה לך ב-1:17:

"בבית". נמצא בבית. הוא שואל אותך, אתה שואל אותו "מה

יש בכפר?" והוא עונה "מה יש?" ואתה אומר "איפה אני יודע"

והוא אומר "מאיפה אני אדע?". מה אתה מתכוון מה יש

בכפר?

מתורגמן: בגלל שהמשפחה שלה ובן דוד שלה היו מתקשרים אליי.

**הבן דוד של?
המנוחה.**

**עו"ד פלדמן:
העד, מר אבו זינב:
מתורגמן:
שלה.**

**עו"ד פלדמן:
העד, מר אבו זינב:
והבנת מה? שמחפשים אותה?
כן". (עמ' 614 - 615 לפרוטוקול).**

בגרסתו זו ניסה חמודי לשכנע כי מה שהטריד אותו בשעה מאוחרת של היום שבו גרם למותה של ילדה צעירה הוא שמא ייודע שנסע לחברתו ברמאללה. גרסה בלתי סבירה בעליל, הנסתרת גם מן הראיות המוכיחות כי נסיעתו זו לא נשמרה כלל בסוד. כל זאת על מנת להסתיר את העובדה שע' ידע והבין מה עלה בגורלה של יארה, ובקשותיו של חמודי נועדו לברר מה יודעים בכפר על שהתרחש במאפיה.

176. בחקירתו הנגדית לא הכחיש חמודי, כי בניגוד לטענתו, כאילו נסיעתו לרמאללה נשמרה בסוד, הוא סיפר על כך לחברו עדי חליחל, במסרון ששלח לו בשעה 00:21 בלילה שבין שישי לשבת, (פלט ההודעות ת/127). הוא גם חשף עובדה זו בפני אמה של יארה בהתכתבות ביניהם (ת/211) כאשר זו ניסתה לברר האם הוא יודע היכן בתה (בשעה 00:04). למעשה, גם לאימו שלח חמודי הודעה בשעה 00:10 בה סיפר לה שהוא ברמאללה "רוצה לנוח, אני יושב ברמאללה בלילה", עדכן אותה שלא יגיע למחרת לעבודה וכי ביקש מע' ומאaron שיגיעו במקומו למאפיה (ת/211 בקובץ צ.ס/3).

לכך יש להוסיף כי מארון ניג'ם, שעבד במאפיה ביום שבת, העיד כי שמע את אימו של חמודי מספרת לדודו שחמודי ברמאללה (עמ' 74 לפרוטוקול).

177. בחקירתו הנגדית (בעמ' 672 לפרוטוקול), ניסתה המאשימה לברר עם חמודי מדוע היה כל כך חשוב לו לוודא שע' מגיע למחרת (ביום שבת) בשעת בוקר מוקדמת למאפיה. חמודי הסביר כי הלקוחות מתחילים להגיע למאפיה כבר בשעה 05:00 - 06:00 ושלל את הטענה כי ע' אמור היה להגיע למאפיה בשעה מוקדמת, על מנת לנקותה:

**"עו"ד עמיר לוינשטיין:
בסדר.
הוא אמר אני יצאתי לשעה, אני אחזור עוד שעה.
ואתה גם חשוב לך ממש כשאתה נמצא ברמאללה,
שהוא יגיע בזמן בבוקר למאפיה. מה היה כל כך**

**חשוב
מתורגמן:
לך לוודא שהוא מתעורר בזמן?
בגלל ש-5:00-6:00 בבוקר אנשים מתחילים לבוא,
לקנות.**

**עו"ד עמיר לוינשטיין:
כן. אבל ההורים שלך רגילים לפתוח את המאפיה.
גם אתה עצמך לא מגיע בזמן הפתיחה. אתה מגיע
קצת אחר כך.**

**מתורגמן:
ההורים שלי, המשפחה שלי עובדים בפנים. קשה
להם לעבוד בחוץ.**

**עו"ד עמיר לוינשטיין:
כן. אבל ב-5:00 לא באים עוד אנשים, אתם רק
מכינים.**

**מתורגמן:
הרבה אנשים שעובדים במפעלים אלה שבאים הוא
מתכוון.**

עו"ד עמיר לוינשטיין:

אני אומרת לך שהסיבה שאתה רצית שע' יגיע מוקדם בבוקר זה כדי לוודא שהמאפייה נקיה מסימנים של רצח. למשימת הניקיון גייסת גם בני

ניקיון,

הוא עונה.

עו"ד כנאנה:

מתורגמן:

ניקיתי לפני שנסעתי לרמאללה". (עמ' 672 פרוטוקול).

יש לציין כי בפתח חקירתו הנגדית אישר חמודי כי הוריו הם אלה שנהגו לפתוח את המאפייה מידי בוקר (עמ' 619 לפרוטוקול).

חמודי לא הזעיק עזרה לאחר שפגע ביארה

178. חמודי העיד במהלך עדותו כי לא ידע האם יארה כבר הייתה ללא רוח חיים כאשר הכניס את גופתה לפח האשפה וערם עליה אשפה. למרות זאת, הוא לא בחן את מצבה ולא עשה דבר על מנת להזעיק עזרה, בניסיון להצילה. ההסבר שנתן להתנהגותו זו, היה כי לא רצה שתגרם לו בושה בכפר כשיוודע שברשותה של יארה היה סרטון מביך אודותיו:

"כב' הש' שטרית: ... אם לפי הגרסה שלך חמודי כל מה שקרה שם עם יארה

במאפייה מבחינתך בעצם היה מן אירוע לא מתוכנן היה טעות

תאונה תגיד מה שאתה רוצה אתה רואה את יארה נופלת על

הרצפה אתה לא יודע כפי שאמרת קודם אם היא חיה או מתה

הדבר הראשון שעושים, בני אדם אני חושבת אני רוצה לקוות

זה מזעיקים עזרה, מתקשרים אמבולנס מתקשרים משטרה

קוראים למישהו מלמעלה תראו מה קרה היא נפלה פה אתה

אפילו לא יודע אם היא חיה או מתה אולי יכולת עוד להציל

אותה. במקום זה מביאים את הפח זורקים אותה בפח מכסים

אותה בזבל שמים את ה, מנקים את הגלונים לא נוגעים

בגלונים. אני רוצה להבין את ההגיון איך ההמשך של

ההתנהגות שלך חמודי מסתדר עם מה שקרה שם

איך? אתה אומר אם היא חיה או מתה, אולי עוד

לשיטתך

להציל אותה הכל קרה בטעות.

אפשר היה

פחדתי שתהיה לי פדיחה בכפר שהרבצתי לה בגלל שאני חבר

מתורגמן:

עם בן דוד שלה.

כב' הש' שטרית: אז בשביל שלא תהיה פדיחה אתה זורק אותה לפח ומכסה אותה

חמודי ושם עליה זבל ומקבל אותה לתוך הפח בשביל שלא

תהיה

תהיה

העד, מר מוחמד : כן" (עמ' 701 לפרוטוקול).

ההסבר להתוודותו של חמודי בפני המדובב

179. בחקירה הנגדית הטיחה באת כוח המאשימה בחמודי פעם אחר פעם את הגרסה שמסר

בפני המדובב, ממנה עלה, לגרסתה, כי הוא הודה שתכנן לרצוח את יארה ופגע בה מבלי

שהיא תקפה אותו או שרטה אותו קודם לכן. תשובותיו היו לקוניות ולא היה בהם הסבר

ממשי לדברים שאמר למדובב. חרף העובדה שחמודי לא מצא לנכון כלל להתייחס בעדותו

הראשית מיוזמתו להסבר המתבקש להתוודותו בפני המדובב, תשובותיו בחקירה הנגדית לוו בהפרעות בלתי פוסקות של עורך דינו ובא כוחו של ע', שלא אפשרו מתן תשובה ספונטנית וכנה לאחת השאלות בעלות המשקל בהליך זה:

"עו"ד עמיר: אני אומרת לך כמו שאמרת קודם, שללת בפני המדובב אפשרות של הגנה עצמית, המדובב שואל אותך יארה לא צעקה לא הרביצה לך? ואתה אמרת אני מרים בנאדם זורק אותו לרצפה ומרביץ לו. שאל אותך: היא שרטה אותך הרביצה לך? ואתה שללת את זה ואמרת לו שלא. במקום אחר המדובב שואל אותך, בעמוד 51 בקובץ 049 הוא שואל אותך היא הרביצה לך קודם אף מכה היא לא נתנה לך? אמרת שום מכה ולא ככה וכמו שאמרתי לך הסברת למדובב כיצד נגרמו לך הפצעים בידיים. גם בחצר, בתרגיל חצר הסברת על והמלפפון המדובב שואל אותך לא שרטה אותך ואתה אומר: אתמול צילם אותי את כל הגוף אין שום דבר בעמוד 9. המדובב שואל אותך מבקש שתדבר בכנות הרביצה לך לא הרביצה לך, ואתה אומר לא. ואני אומרת לך שכל הסיפור

עו"ד כנאענה: שהוא יגיד מה לא היא שואלת אותו או היא רק ?
עו"ד עמיר: נכון אני מראה לו ש
כב' הש' הלמן: עו"ד כנאענה אנחנו מבקשים שאם יש לך התנגדות משפטית מבוססת תקום ותגיד.
עו"ד פלדמן: המדובב אומר אמת, הלקוח שלך צריך ללכת הביתה.
עו"ד כנאענה: ברור הלקוח שלי יילך הביתה כך או כך.
כב' הש' הלמן: מה הייתה השאלה ומה הייתה התשובה איבדתי אתכם.
עו"ד עמיר: אני אומרת לך שכל הסיפור של ההגנה העצמית הוא סיפור מצוץ מהאצבע.

עו"ד פלדמן: מצוץ מהאצבע תרתי משמע.
עו"ד עמיר: נכון מדובר ברצח מתוכנן מראש, אתה מודה בפני המדובב שהרצח תוכנן מראש, בעמוד 23
עו"ד כנאענה: זה מה שמעצבן היא לא נותנת לו לתרגם. או שתיתן לו לתרגם או ש :
כב' הש' דבור: אני רואה שאתה רוצה להחליף את המתורגמן כי אתה מתרגם במקומו.

עו"ד עמיר: בעמוד 23 המדובב שואל אותך האם כבר הייתה לך לרצוח אותה במאפיה באותו יום, שוב האם היית כבר עם ההחלטה לרצוח אותה במאפיה באותו יום? האם היא טרטה אותך והשבת לו לא כבר היית עם ההחלטה? ואישרת כן תכננתי את זה.
רק באלוהים.
הוא שואל אותך
ואמרת שאתה גם לא
המדובב שואל אותך בעמוד 52 קובץ 047
ואתה אומר כלום אני לא חושב על זה, אני

תגיד לא דפק לך הלב לא פחדת? ואמרת שלא מתחרט. בעמוד 37 קובץ 049.
אתה מדמיין את הרצח?
חלאס אני מתכנן

את החיים. יענו מדבר אתך על העתיד. מה שעבר זהו הכל. מה אתה אומר הנה סיפרת בכנות למדובב רצח מתוכנן שוכח מראש אין חרטות מסתכלים קדימה.

מתורגמן: כן אנחנו דיברנו שנינו הוא גם דיבר על עצמו ואז דיברנו ששנינו נצא לעשות עסקים ביחד.

עו"ד עמיר: לא שאלתי על עסקים.

מתורגמן: הוא דיבר איתי על נשק עשה מעצמו אבן-עלי. איפה הדברים של המדובב על נשקים בגלל זה דיברתי איתו על זה.

עו"ד עמיר: הכל נמצא אבל אני לא מדברת אתך על זה אני מדברת אתך על הרצח.

עו"ד כנאענה: רגע הוא מסביר.

עו"ד עמיר: מסביר לא הבנתי את ההסבר בוא תסביר עוד פעם.

מתורגמן: הוא דיבר שהוא אומר שהוא סיפר לי שהוא סוחר נשק גדול והוא מכיר את טובה, אני מאיקסאל אני איקסאלי שייך לאיקסאל ויש לו עיזים.

כב' הש' שטרית: אבל זה לא קשור לשאלה.

מתורגמן: ותבוא אצלי לאיקסאל נפתח לך מאפיה באקסאל נסדר לך את החיים. כב' הש' שטרית: זה לא קשור לשאלה בכלל, זה יכול להיות מופיע כן או לא בשיחה. היא שואלת ממה שרואים בשיחה שלך עם המדובב חוץ מהשיחה על הנשקים ושנעשה עסקים, אתה מאשר שתכננת את הרצח שאתה מתחרט שאתה מסתכל קדימה הדברים אמרת למדובב.

מתורגמן: המדובב עשה את עצמו שהוא כאילו אבו עלי ואז אני עשיתי רושם שגם אני משהו.

כב' הש' שטרית: אז מה שאמרת פה למדובב זה כדי לעשות אבו-עלי זה מה שאתה אומר בעצם?

מתורגמן: העורך דין היה בא ואומר לי ככה דיברו עליך ואני אמרתי גם אני אדבר שאני אעשה מעצמי משהו.

כב' הש' דבור: (בערבית) השאלה שלי שאם אתה רוצה לעשות מעצמך אבו עלי זה לא קשור לתכנון להכנה מראש אתה יכול לעשות עצמך עלי גם אם תגיד שאני מיד באותו רגע רציתי לעשות את המעשה אז מה זה קשור לזה שאתה אבו עלי לתכנון הקודם?

מתורגמן: היה אומר לי שאני עושה כסף משום דבר ואומר לי שאני מכיר את טובה מכיר טוב את האיזור אצלכם דברים כאלו". (עמ' 690 - 691 לפרוטוקול).

180. בחקירתו החוזרת נשאל חמודי ארוכות לגבי הדברים שמסר למדובב. הוא הסביר שלא סיפר למדובב על כך שיארה תקפה אותו באמצעות הסכין כדי "שהוא לא יחשוב שאני

ילד קטן שאני רבתי עם ילדה קטנה (עמ' 718 לפרוטוקול). הוא גם השיב שפציעתו נגרמה בשלב הראשון של העימות עם יארה וכי בזמן שהיא נופפה בסכין היא אמרה לו שעליו להמשיך לשלם לה כסף.

181. חמודי הסביר כי לא תכנן לרצוח את יארה ולכן השליך את גופתה לפח האשפה המשויך למאפיה ולתוכו הכניס גם את תיקה של יארה, ואת מכנסיו שלכיסם הכניס את אחת הסכינים (עמ' 718 לפרוטוקול).

• מערכת היחסים של חמודי עם ש'

182. כאמור, בעדותו תיאר חמודי את יחסיו עם ש' וטען כי עמד להינשא לה, זאת בניגוד לאמור בהודעתה של ש', שפורטה לעיל, ואשר הוגשה בהסכמה. הוא גם טען כי הוריו התנגדו לקשר עימה ולכן רצה להיות איתה ברמאללה כשבוע ואז להביאה: **"אני אשאר שם ברמאללה שבוע עד שהמצב ירגע ואז להביא אותה"** (עמ' 598). זאת למרות שבאותה נשימה סיפר כי הוריו מתנגדים לקשר הזוגי, בין היתר, מאחר וש' איננה יכולה להיכנס לישראל (כפי שמסרה גם ש' בהודעתה).

183. תצלומים ששלח חמודי לש', שכללו צילומי איבר מין ושטרות כסף (ת/125), מאשרים את המסקנה העולה מהודעתה של ש', לגבי מהות הקשר בין השניים. בדומה למקרים אחרים שפורטו לעיל, הציע חמודי לש' תמיכה כלכלית תמורת הקשר ביניהם, שכלל שיחות אינטימיות.

184. לפי עדותו של חמודי הוא ידע על תכניתו לנסוע לרמאללה ולשהות בה כשבוע כדי להביא את ש' לכפרו, עוד כששלח לע' את ההודעות, בהן ביקש ממנו להגיע למאפיה ולפני שיארה הגיעה למאפיה. טענה זו איננה מתיישבת עם העובדה שהוא ארגן את הנסיעה רק בשעת ערב מאוחרת, לא ידע את ש' על כוונתו להגיע אליה וגם כאשר פגש בה לא הציע לה להביאה לישראל, הצעה שעל פי הראיות לא הייתה כלל ריאלית. מה גם שהוריה של ש' התנגדו לכך שתינשא לו, וחמודי ידע זאת היטב.

185. במסגרת חקירתו הנגדית התקשה חמודי להסביר כיצד מתיישבת טענתו בדבר תכניתו לשהות ברמאללה למשך שבוע ואז להביא את ש' לישראל עם כך שלא ידע אותה בכוונותיו. בתשובותיו סתר את עצמו, שינה את גרסתו באופן שהותיר רושם בלתי מהימן, עד שאישר לבסוף כי רק בדרכו אליה הודיע לה על כך שהוא מגיע לרמאללה וכי מטרתו הייתה לברוח מן הכפר:

"עו"ד עמיר לוינשטיין:

טוב, אני קצת מדלגת. בעצם אמרת לנו חמודי לנסוע לרמאללה. לשבוע. עדכנת את ש' שאתה בדרך, אתה מתכוון להגיע? אתה אומר לע' תבוא תחליף אותי. ש' ידעה שאתה מתכוון להגיע לתקופה הזאת?

שתכננת

מתורגמן:

לא, רציתי לקחת אותה וללכת.

לא הבנתי.

עו"ד עמיר לוינשטיין:

רציתי לקחת אותה וללכת.

מתורגמן:

תראה, אתה אומר שתכננת לנסוע

עו"ד עמיר לוינשטיין:

ימים. להיות איתה

לרמאללה לשבוע

- שאתה שבוע ימים. לא עדכנת אותה מתכנן לבלות איתה שבוע?**
- מתורגמן:** כן. תכננו אני והיא שהיה לה יום הולדת ב-3 נעשה משהו אני והיא.
- בדצמבר עו"ד כנאנה:** אולי תתרגם, תחזור עוד פעם על התשובה. כי היא לא בדיוק ככה,
- עו"ד עמיר לוינשטיין:** אני הבנתי.
- עו"ד כנאנה:** אני שמעתי,
- כב' הש' דבור:** זה מה שהוא אמר.
- עו"ד עמיר לוינשטיין:** זאת אומרת אתה אומר שתכננתם להיפגש רק ב-3 שאתה אמור להגיע ב-23 בנובמבר.
- מתורגמן:** בדרך.
- עו"ד עמיר לוינשטיין:** רק בדרך.
- מתורגמן:** אחר כך עדכנתי אותה, כן, ידעה.
- עו"ד עמיר לוינשטיין:** רק בדרך. אז את התכניות ל-3 בדצמבר עשית, אבל את התכניות לאותו יום עוד לא עשית.
- מתורגמן:** לא" (עמ' 664 לפרוטוקול).
186. למרות שאת נהג המונית הזמין לבוא לאסוף אותו רק לאחר האירוע, טען חמודי בעדותו כי תכנן להזמין אותו עוד מהבוקר, מתוך רצון לבקר את ש' ולהיות איתה שבוע ברמאללה. טענה זו בלתי מתקבלת על הדעת, שכן מדובר בנהג מונית שצריך היה להגיע מירושלים ולא הייתה כל סיבה להמתין עד לשעה מאוחרת כדי לזמנו להגיע עד מע'אר, שם אסף את חמודי, אם ידוע היה כבר בבוקרו של יום שחמודי יזדקק לשירותיו. מה גם שחמודי כבר אישר (בעמ' 665) כי מטרתו הייתה לברוח מהכפר. הטענה כי תכנן את הנסיעה לרמאללה כבר בשעות הבוקר גם איננה מתיישבת עם העובדה שהוא הודיע לש' רק בדרכו לשם (במסרון משעה 19:30), כי הוא בדרך אליה. בנוסף, כאשר הפתיע חמודי את ש' עם ההודעה על כך שהוא בדרכו לרמאללה, הוא הסביר לה שמטרת הגעתו היא להביא לה כסף (עמ' 668 לפרוטוקול), ולא על מנת לשהות בחברתה במשך שבוע או להתארס איתה.
187. למעשה, חמודי דבק בעדותו בגרסה השיקרית, שלפיה תכנן מראש לנסוע לרמאללה, לבקר כביכול את ארוסתו לעתיד, גרסה אותה בדה בעת החקירה במשטרה, כאשר הרחיק עצמו מאירוע המתה של המנוחה וביקש לתרץ את ההודעות ששלח לע'.
- הסיבה לכבישתה של הגרסה**
188. חמודי חזר וטען לאורך עדותו כי במשטרה הוא שמר על זכות השתיקה, עקב עצת עורך דינו. יחד עם זאת, לא יכולה להיות מחלוקת כי עד שהחל לשמור על זכות השתיקה, במהלך הודעותיו הראשונות, מסר גרסה שיקרית, ועמד בתוקף על כך שיארה עזבה את המאפיה והוא איננו יודע מה עלה בגורלה.
189. יתרה מכך, גם בפתיחת ההליך המשפטי, כאשר הייתה לחמודי הזדמנות למסור תשובה

מפורטת למיוחס לו בכתב האישום הוא לא עשה כן, ולאורך שמיעת ההליך לא נשמעה גרסתו עד לשלב בו החליט להעיד ולמסור את הגרסה שפורטה לעיל.

בחקירתו הנגדית התבקש חמודי להסביר מדוע החליט בעדותו לספר לראשונה מה קרה "באמת", כך לטענתו. בתגובה מסר תשובות לא אמינות ומתפתלות שאינן ראויות לאמון.

"עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

עו"ד עמיר לוינשטיין:

מתורגמן:

חמודי העיד כי בכך שהוא מוסר בעדותו בבית המשפט לראשונה גרסה מלאה, כך לטענתו, הוא מבקש לדאוג רק לעצמו, הגם שחזר והדגיש כל העת כי נאשם מס' 2 איננו קשור לפרשה:

כאילו דאגת רק לעצמך? לא דאגת למישהו

"עו"ד עמיר לוינשטיין:

אחר?

מתורגמן:

כן, רק לעצמי.

עו"ד עמיר לוינשטיין:

רק לעצמך. אז אם אתה רוצה שנאמין

שלך הוא נכון, היום, מה שסיפרת

לך שהסיפור

הוא נכון, איך אתה מרשה לעצמך לשבת שנה וחצי במעצר,

******, כשאתה אומר לנו היום שהוא לא עשה כלום, יושב**

במעצר כמוך ואתה לא אומר, רגע, ... יש פה חף מפשע.

הוא לא מעורב. זה אני מאחל לו שילך הביתה.

מתורגמן:

דווקא בגלל שהוא לא, בגלל שאתה אומר

עו"ד עמיר לוינשטיין:

מעורב. למה אתה, איך ישבת בשקט כל

שהוא לא

המעצר, כל, ... זה ***, זה לא**

החקירה, כל

******.**

מתורגמן:

הגיע הזמן שאני אדבר.

עו"ד עמיר לוינשטיין:

רק היום הגיע הזמן?

מתורגמן:

אכלתי את עצמי מבפנים, חשבתי, חשבתי.

עו"ד עמיר לוינשטיין:

שמה?

(ערבית).

העד, מר אבו זינב:

אני אגיד לך מה חשבת חמודי, טוב, תענה.

עו"ד עמיר לוינשטיין:

**רגע, אבל הוא התחיל לדבר.
סליחה.**

**כב' הש' הלמן נוסבויים:
עו"ד עמיר לוינשטיין:**

**אמרתי שמחר ילך, מחר ילך, ואז ראיתי שזה
(עמ' 639 לפרוטוקול).**

**מתאריך.
מתורגמן:**

190. חמודי הסביר כי היו דיונים רבים במהלכם נבחנה האפשרות לשחרר את ע' בתנאים מגבילים, ולכן חיכה ולא שיתף במלוא גרסתו. בפועל נותר ע' במעצר מאז החלו ההליכים כנגדו, מה גם שלחמודי לא הייתה כל דרך לצפות עוד בפתח ההליך, כי תבחן אפשרות לשחרר את ע'. אף שלפי גרסתו, יכול היה באמצעות הגרסה הכבושה לעזור ל*****, המואשם כמותו ברצח והיושב במעצר מזה תקופה ארוכה, נמנע חמודי מלהעלות את גרסתו עד לשלב שמיעת עדותו, לא פירט אותה לא בחקירותיו הרבות ולא בתשובתו לאישום, והסבריו, מדוע נצר את הדברים בליבו אינם משכנעים.

191. בפועל, הודה חמודי כי במהלך חקירותיו במשטרה הוא שיקר בפרטים מהותיים לא מעטים: ראשית, כאשר סיפר שיארה עזבה את המאפיה, מבלי לחשוף כי הומתה על ידו וגופתה הושלכה לפח האשפה. הוא אישר כי שיקר בנוגע למחיקת ההודעות שהוחלפו בינו לבין יארה, שיקר כאשר אמר שאיננו מזהה את ע' במצלמות האבטחה כמי שפוסע יחד עימו לאחר האירוע, שיקר כאשר סיפר שהלך מיד לאחר צאתו מן המאפיה למסעדת "עלם", בעוד שבפועל הוא נסע יחד עם ע' לביתם. חמודי גם אישר כי הוא יודע קרא וכתוב וכי הוא שמאלי וכן כי לא מסר את האמת בנוגע לקשריו עם נשים או נערות אחרות, להן נהג להציע כסף (עמ' 678 לפרוטוקול).

חמודי טען כי לא שיקר כאשר טען שנעלי הספורט אותם נעל ברמאללה הן אותן הנעליים בהן עבד בהיותו במאפיה, בזמן האירוע. מתשובותיו המתפתלות ניתן היה להבין כי לכל היותר, לגרסתו, הוא החליף את הנעליים עוד כשהיה במאפיה:

**" עו"ד עמיר: בחקירה אמרת שבעצם היית בזמן הרצח עם הנעליים שנעצרת איתם
נעלי ספורט כחולות, אתה זוכר את זה?**

מתורגמן: הנעליים היו בבית העסק שם, תמיד היו לי בגדים נוספים שם. אם הייתי צריך לצאת ללכת לעשות משהו שדחוף אז הייתי לובש בבית העסק הכוונה.

ש : אבל זו לא השאלה, תקשיב למה ששאלתי אותך חמודי. בחקירה
שאלו אותך איזה נעליים נעלת ביום שישי. ואתה אמרת עם הנעליים
שאני עכשיו בחקירה כלומר נעלי ספורט כחולות ולא החלפתי
נעליים.

ת : היה לי בבית העסק שם.
ש : בבית העסק, ולא נסעת עם הנעליים שבבית העסק לרמאללה?
ת : כן, נעלי ספורט נייק.
ש : איתם נסעת לרמאללה?
ת : כן. נסעתי עם זה לרמאללה.
ש : אז אני אומרת לך שהיה לך עוד זוג נעליים רק עם הנעלי נייק נסעת לרמאללה. אני אומרת לך שקודם כל הנהג מונית שלקח אותך

אומר
ת : **נעלתי את נעלי הנייך כשנסעתי עם נהג המנית.**
ש : **אני אומרת לך שבמלון ברמאללה לקחו את מצלמות האבטחה, את המצלמות, ורואים במצלמות שאתה עם נעליים גבוהות, ואחר רואים אותך יוצא מהמלון ובהמשך נעלת את הנעליים הכחולות, מה אתה אומר?**
ת : **לא" (עמ' 678 לפרוטוקול).**

192. גרסתו זו של חמודי נסתרת בעדותו של נהג המונית מר איימן קאסם, אשר סיפר בעדותו כי חמודי נעל נעליים שחורות גבוהות, בזמן שהוא הסיע אותו במוניתו ביום האירוע לרמאללה (עמ' 224 לפרוטוקול). הוא לא נחקר על כך בחקירה הנגדית ולא עומת עם טענת הנאשם מס' 1 לפיה כביכול נעל את נעלי הספורט בדרכו לרמאללה. זאת למרות שכבר במשטרה הכחיש חמודי שהחליף את נעליו, ומכאן שנעלי הספורט עימן חזר מרמאללה הן לטענתו, הנעליים שנעל בזמן האירוע. כן נסתרת גרסתו של חמודי מתוך השוואה לתצלומי האבטחה של המלון ברמאללה, (ת/ 306 ו- דו"ח הצפייה -ת/63), בהם נראה חמודי כשהוא נועל בתחילה נעלים גבוהות כהות, העונות לתיאור של הנעלים שנעל כשיצא מן המאפיה לאחר האירוע ושב למלון עם נעלי הספורט. בהקשר זה יש לומר כי חמודי סיפר למדובב המכונה יוסף דראושה כי החליף את נעליו, (ראו בין היתר עדותו מיום 04.11.2019, בעמ' 445 שורה 23-26).

גרסאותיו של הנאשם מס' 2 במשטרה

193. ביום 04.12.2018 קרוב לשבועיים אחרי האירוע, נעצר ע' בחשד למעורבות ברציחתה של יארה. בחקירתו הראשונה (ת/15) מסר ע' כי בשנה האחרונה***, בין השעות 06:30 בבוקר עד השעה 14:00 לכל היותר. ע' סיפר עוד כי המאפיה עובדת בדרך כלל עד השעה 16:00-17:00 אך הוא לא נשאר אף פעם במאפיה עד לשעת הסגירה. ע' שלל מצבים בהם הוא נשאר עם חמודי לבד במאפיה וציין "אין מצב אני נשאר לבד עם חמודי במאפיה".

ע' סיפר כי יש לו טלפון סלולרי קטן, לאחר שהטלפון החכם שהיה ברשותו נשרף מספר חודשים לפני כן, ולכן לדבריו, הוא נכנס לאפליקציות דרך הטלפון של אימו. באשר למעשיו ביום האירוע, מסר ע' כי הוא התעורר בשעה 13:00, נשאר בביתו עם בני משפחתו עד השעה 16:00 ולאחר מכן הלך לסופרמרקט מגזל, שם שהה כעשר דקות וחזר ישירות הביתה. לגרסתו הוא הגיע לביתו בשעה 16:17 הניח את הדברים ויצא למאפיה, הנמצאת במרחק של כ- 13 דקות הליכה מביתו. כך שהוא הגיע למאפיה בערך בשעה 16:30. ע' טען כי הגיע למאפיה מיוזמתו והפתיע את חמודי, שלא ידע כי הוא אמור להגיע. לדבריו, חמודי היה לבדו במאפיה, גם לקוחות לא היו, והשניים ישבו בקופה ושתו קולה. ע' מסר כי הוא שהה במאפיה בסך הכל כשעה עד לשעת הסגירה.

ע' לא סיפר מיוזמתו כי במהלך השעה הזו הגיעה יארה למאפיה, אך בתגובה לשאלת החוקר האם נכנסו לקוחות בעת שהיה במאפיה, הוא ציין כי יארה הגיעה בסביבות השעה 16:45 - 17:00. לדבריו, כאשר ראה את יארה, המוכרת לו מבית הספר, הוא דרש בשלומה, (היא השיבה לו שהכל בסדר), שם את ידו על כתפה ונכנס לשירותים. וכשיצא, ראה את חמודי סוגר את הדלת הראשית,

באומרו "יאללה נלך הביתה". **"אני יצאתי ישר מהדלת האחורית וחיכיתי לו שתי דק(ות) עד שהוא סגר את הדלת האחורית במפתח ויצאנו ללכת ברגל"** (שורות 247 - 248 בת/15).

כלומר לפי גרסתו זו, ובסתירה לעדותו של חמודי בפניו, לאחר שע' יצא מהשירותים, הוא לא נכנס כלל לחלק הקידמי של המאפיה, לא ראה את טיפות הדם, לא עזר לנקות אותן ושני הנאשמים יצאו מהמאפיה מהדלת האחורית שלה.

עוד לפי גרסתו זו של ע', בדרכם הביתה הם נתקלו בחברם, מוחמד סעד, שהקפיץ אותם ברנו שלו לביתם.

לשאלת החוקר מה יגיד הנאשם 1 אודות הרצח של יארה, השיב ע' כי יגיד ש"**היינו במאפיה ויצאנו מהמאפיה ויארה לא הייתה שם. בטוח שזה מה יגיד**". ע' הסביר מדוע לא פנה למשטרה כאשר יארה הייתה נעדרת, לדווח שראה אותה במאפיה. לפי הסבריו, המשטרה לא פנתה אליו, ובהיותו קטין לא ידע שצריך לבוא למשטרה. הוא גם לא סיפר לאנשים אחרים שפגש ביארה ביום שישי, שבו נעלמה.

בחקירתו הנגדית נתן ע' הסבר אחר. לטענתו, לא סיפר למשטרה לפני שזומן לחקירה, על הגעתה של יארה למאפיה כי חשב שחמודי, שנעצר לפניו, כבר סיפר על כך: **"חמודי היה עצור חשבתי שחמודי סיפר"** (עמ' 747 לפרוטוקול). ע' הודה כי שיקר במשטרה כאשר נתבקש להסביר את העובדה שהוא נמנע מלדווח שפגש ביארה במאפיה, אבל לא הבהיר מדוע שיקר בנקודה זו. שהרי אם סבר שחמודי כבר סיפר למשטרה שיארה הייתה במאפיה, תשובתו לא הייתה יכולה לסבך את חמודי מעבר לכך. המסקנה היא שע' חשש לסבך את חמודי ואת עצמו, אם יוודע כי הם האחרונים שפגשו ביארה, בטרם נעלמו עקבותיה.

194. ע' מסר בחקירתו כי הוא נכנס לשירותים כ- 3 דקות לאחר שיארה הגיעה למאפיה, ושהה בשירותים במשך כ- 20 דקות. כשיצא לא הבחין בכל דבר שונה במאפיה.

195. החל מחקירתו השנייה (ת/16 מיום 6.12.18) ואילך, במשך 7 חקירות נוספות (עד ת/22), שמר ע' באדיקות על זכות השתיקה וסירב לענות על כל שאלה, גם כאשר הוטחו בו ראיות, אשר הצביעו על כך שגרסתו מעוררת קשיים. כך למשל הוצג בפניו הסרטון שהוסרט על ידי השכנים, בו הוא נראה מנקה את המאפיה למחרת היום. הוטחו בו גם ראיות מהן עלה כי מכשיר הטלפון שלו לא נשרף כחודשיים לפני כן, אלא שימש אותו עד כשלושה ימים לפני מעצרו.

ע' גם לא הסכים להשתתף בפעולת הובלה והצבעה שהוצע לו לבצע במאפיה (ת/61).

עדויות של נאשם מס' 2 בבית המשפט

196. ביום 21.06.2020 בחר הנאשם 2 למסור את עדותו בפניו. עדותו, בדומה לזו של חמודי, הייתה מגמתית, לא חשפה את כל האמת וניכר בה כי כל מטרתה להרחיק את עצמו ממעורבות בפרשה, תוך צמצום ההתייחסות למעשיו של חמודי, על מנת שלא לסבכו יתר על המידה בדברים בהם לא הודה. יש לציין כי חלק גדול מהשאלות שהופנו אליו בעדות הראשית היו שאלות מנחות, שכל שנותר לו היה לאשר את נכונותן:

"ש: כן ובשעה לפי ההודעות שהיו ביני לבין חמודי, בשעה

חמש לשלוש הוא שולח לך הודעה נכון?

נכון.

ת:

**כב' הש' הלמן: אם אפשר חקירה ראשית. שאלות של חקירה ראשית.
עו"ד כנאענה: אני רוצה שהוא גם יסביר.**

כב' הש' הלמן: יסביר אבל קודם כל יענה לך ואז יסביר. תחזור על השאלה כחקירה ראשית.

**עו"ד כנאענה: שאלתי האם חמודי שלח לך הודעות באותו יום.
העד, מר ע': כן שלח לי הודעות.**

ש: והוא אומר לך בהודעות תקשיב, אתה אומר לו כן. הוא אומר לך נעשה מעשה אני ואתה, מה הבנת מה אתם צריכים לעשות?

ת: הבנתי שהוא בוויכוחים עם ההורים שלו על מישהי שרצה להתחתן איתה היה לפעמים גם בורח מהבית והיה אומר לי תתפוס במקומי אני אסביר לך פה ושם מה לעשות וככה.

**ש: ובהמשך הוא אומר לך אתה בארבע וחצי תהיה אצלי.
ת: כן". (עמ' 722 לפרוטוקול).**

197. בעדותו הודה ע' כי הוא שיקר בחקירתו במשטרה כאשר טען שהגיע מיוזמתו למאפיה והפתיע את חמודי, בעוד שבפועל מי שביקש ממנו להגיע למאפיה היה חמודי. כשנשאל על ההתכתבות עם חמודי באותו בוקר הוא הסביר כי הבין את המסר "נעשה מעשה", כנוגע לכוונתו של חמודי לנסוע לרמאללה, מבלי שהוריו ידעו על כך, כפי שהעיד חמודי בעדותו. מדובר בגרסה בלתי מהימנה, שכן לא ברור כיצד היה יכול ע' להבין את הדברים הללו מתוך המסר הקצר שהעביר לו חמודי.

בחקירתו הנגדית התבקש ע' להסביר כיצד הבין מהמילים "נעשה מעשה" את מה שמסר בעדותו הראשית, ולא היה בפיו הסבר משכנע:

"עו"ד עמיר: תקשיב, אבל העדת פה בראשית, אני אראה לך מה אמרת. אמרת ככה: נעשה מעשה אני ואתה. שאל אותך עו"ד כנאענה מה

הבנת. הבנתי שהיו לו ויכוחים עם ההורים. תסביר לי את ההיגיון שלך, איך מלכתוב נעשה מעשה הבנת שזה קשור לוויכוח עם ההורים? כתב לך משפט נעשה מעשה אני ואתה.

מתורגמן: אמרתי לפני זה שהיה לו ויכוחים עם ההורים שהוא רצה להתחתן איתה.

עו"ד עמיר: כן אבל בעדות שלך אמרת שאתה כשהוא כתב לך את הדברים שהם קשורים למריבה שיש לחמודי עם ההורים שלו. איך הבנת מצירוף המילים האלו נעשה מעשה שזה קשור לזה?

מתורגמן: אמרתי אם הוא רוצה לבקש ממני עזרה שאני אעזור לו במשהו אעשה משהו בקופה או משהו עבודה.

עו"ד עמיר: רק בגלל הוויכוחים עם ההורים שלו. העד, מר ע': אני ידעתי לפני הוויכוחים עם ההורים שלו, בגלל הבחורה שהוא

רוצה להתחתן איתה וההורים התנגדו.

מתורגמן: בגלל ככה הוא לא התעניין הרבה הוא אומר" (עמ' 735 לפרוטוקול).

198. ע' לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה הכיצד הבין שחמודי זקוק לעזרתו בעבודה, בזמן שחמודי כתב במפורש שלא מדובר בענייני עבודה. ע' ניסה להסביר כי באותו יום שבו קרא לו חמודי להגיע למאפיה לא הייתה עבודה ולכן הוא הבין כי חמודי ביקש שיעזור לו בעבודה למחרת היום:

"עו"ד עמיר: ... כשהוא כתב לי נעשה מעשה אתה אומר שהבנת שאתה צריך לבוא לעסק לעזור לו כי יש לו איזה בלאגן עם ההורים. אבל הוא כותב לך במפורש לא עבודה בעסק אז תסביר לי אז איך הוא כותב לך את זה ואתה הבנת הפוך?

העד, מר ע': כי בזמן שירדתי לא הייתה העבודה, היה ההסבר מה שאני רוצה לעזור לו או שמה שהוא צריך אותי יום למחרת.

ש : עבודה זה רק לעשות את הבצק?
ת : לעשות את הבצק ולעמוד על הקופה למכור.
ש : אז כשאתה באת המאפיה הייתה כבר סגורה לא היית צריך לעשות כלום? ידע את זה מראש.

ת : לא היה צריך לעשות כלום" (עמ' 736 לפרוטוקול).
הסבר זה איננו מתיישב עם תוכן ההודעה ששלח חמודי, שבה השיב לע' כי הוא זקוק לו בעניין שאיננו נוגע לעסק. כאמור, אין הסבר כיצד ע' הבין מכך שהוא יצטרך להחליפו למחרת היום בעבודה.

199. ע' העיד כי כאשר יארה הגיעה למאפיה הוא לחץ את ידה ונכנס לשירותים, בעוד במשטרה טען כי הניח יד על כתפה, (שורה 245 לת' 15) או שהם התחבקו (שורה 279 לת' 15) ואף הסביר שהם חברים. בחקירתו הנגדית הסביר כי התבלבל בחקירתו במשטרה והאמת היא שהוא לחץ את ידה של יארה (עמ' 728 לפרוטוקול).

200. בנוגע למשך הזמן בו שהה ע' בשירותים, הוא מסר מספר גרסאות: בעדותו הראשית טען כי בדרך כלל הוא שוהה בשירותים כחצי שעה עד 40 דקות, כל פעם משהו אחר, ובהתייחס לפעם הרלוונטית ציין כי שיחק בטלפון (עמ' 723 לפרוטוקול שורות 1-4). בחקירה הנגדית הוא לא הכחיש שבחקירתו במשטרה העריך את הזמן שבו שהה בשירותים כ- 20 דקות (עמ' 730 לפרוטוקול שורות 6-12) ולא חלק על נתון זה. יחד עם זאת, כאשר הוטח בו כי הוא שהה בשירותים כשלושת רבעי השעה הגיב ע' באומרו כי איננו זוכר כמה זמן שהה בשירותים (עמ' 751 שורה 1-5). ניסיון נוסף להבין כיצד מתיישבת גרסתו של ע' ששהה בשירותים כעשרים דקות עם שעת הגעתה של יארה והשעה שהנאשמים עזבו את המאפיה, כשלטענתו של ע' הוא נכנס למאפיה כשלוש דקות לאחר שהגיעה, לא צלח, וע' נותר בגרסתו המתוקנת, שלפיה, איננו זוכר כמה זמן שהה בחקירה:

ש : אז עברו כמה דקות מאז שאתה נכנסת לשלב שיארה נכנסה. אתה אמרת שעבור משהו כמו שלוש דקות מהשלב שיארה נכנסה עד השלב שנכנסת

לשירותים.

ת : משהו כזה.

ש : אמרת בחקירה שלך, אני לא נתתי מספר אתה הסברת בחקירה בדיוק כמה זמן היית בשירותים

ת : בסדר אני אומר לך עכשיו שאני לא זוכר כמה זמן הייתי בשירותים.

ש : משהו כמו עשרים דקות. אני אומרת לך שזה מה שמסרת והסיבה שעכשיו אתה מתפתל זה כי אנחנו יודעים את הזמנים יודעים מתי עלית לרנו, יודעים מתי נכנסת ומבינים שהייתם ביחד.

ת : איזה זמנים, זה אמרתי בחקירה שמוחמד סייד אסף אותנו" (עמ' 752 לפרוטוקול).

201. במהלך עדותו הודה ע' לראשונה גם בכך שלאחר צאתו מהשירותים הוא לא נשאר בחלק האחורי של המאפיה בלבד, אלא נכנס לחלקה הקידמי והבחין בכתמי דם קטנים. כתמי הדם היו, לדבריו, באזור הקופה והמקררים, מעבר לדלפק, כלומר בין הדלפק לדלת הכניסה (עמ' 742 – 743 לפרוטוקול). לפי גרסתו, הוא שאל את חמודי אודות כתמי הדם וזה "אמר לי נפצעה וזהו" (עמ' 723). ע' העיד כי הבין מיד שהכוונה היא שיארה היא זו שנפצעה. בהמשך הוסיף כי לא התעניין מעבר לכך: "לא כי אמר לי שהיא נפצעה אז לא התעניינתי יותר מדי".

202. למרות דברים ברורים אלה, כאשר נשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא סיפר למשטרה ולאחרים שיארה הייתה במאפיה ביום שישי, כאשר נודע לו שהיא נעדרת ובהיותו מודע לכך שהיא נפצעה, סתר ע' את עצמו וניסה להכחיש שידע על פציעתה:

"העד, מר ע' : אני לא ידעתי שזה היה דם של יארה.

עו"ד כנאענה: הוא ענה אני לא ידעתי שזה דם של יארה.

עו"ד עמיר: רגע אל תפריע לי.

עו"ד עמיר: אבל חמודי אמר בעדות שלו, אתה היית פה שהוא אמר לך שזה

דם של יארה.

העד, מר ע' : שהוא אמר לי שזה דם של יארה.

עו"ד עמיר: שניקיתם והוא אמר לך היא נפצעה קצת שזה דם של

יארה.

העד, מר ע' : כן הוא אמר לי שהיא נפצעה קצת.

עו"ד עמיר: כן ידעת שזה דם של יארה, למה אמרת עכשיו שלא

ידעת שזה דם של יארה.

...

מתורגמן: התבלבלתי.

כב' הש' הלמן: אוקיי.

עו"ד עמיר: אז מה נכון, ידעת או לא ידעת?

העד, מר ע' : ידעתי ואמרתי את זה מההתחלה גם" (עמ' 745 – 746

לפרוטוקול).

203. ע' סיפר בעדותו הראשית כי ניקה את כתמי הדם באמצעות מגב. בחקירתו הנגדית העיד

- ע' כי ראה כתמי דם ולא שלוליות. הוא ניקה אותם באמצעות מגב וסמרטוט: **"בסוף עם סמרטוט משכתי את הדם והעברנו עם סמרטוט"** (עמ' 743 לפרוטוקול). לשאלה למה הוא ניקה את כתמי הדם ולא חמודי, השיב ע' כי הם רצו לזרז את העניין ולצאת. בהתייחס לגרסתו של חמודי שהוא ניקה את הכתמים, השיב ע': **"הוא אומר שהוא ניקה אבל אני לא ראיתי אותו מנקה שיצאתי ראיתי כתמים, ניקיתי ויצאנו"** (עמ' 743 לפרוטוקול).
204. ע' גם סיפר כי בעת שהוא יצא מן השירותים, התריס בכניסה למאפיה היה פתוח ואישר את דברי בא כוחו, כי ראה את חמודי סוגר אותו. בהמשך תיקן ואמר: **"חמודי היה מנסה לסגור אותו ולא הצליח לסגור אותו"** (עמ' 724 לפרוטוקול שורה 6).
205. ע' העיד כי לא ידע על טיב קשריו של חמודי עם יארה ולא היה מודע לטענה כי יארה סוחטת ממנו כספים.
206. ע' הודה גם לראשונה כי הוא חזר עם חמודי לכיוון המאפיה בשלב מאוחר יותר, אבל טען כי חמודי נכנס למאפיה והוא המשיך חזרה לביתו:
- "ש: הבנתי. עכשיו תשאל אותך חברתי לגבי החזרה שלך למאפיה לאחר מכן, בוא תספר לנו מה היה חזרת למאפיה?**
- ת: הגענו לבית דרך מוחמד זייד מה שראיתם במצלמות גם. חזרנו דרך המאפיה לכיוון המאפיה. הוא נכנס למאפיה אני יצאתי בכיוון של הבית, עליה לבית עוד פעם. בדרך התקשרתי לחבר ע' ז'. שיבוא לאסוף אותי בטרקטורון.**
- ש: והוא אסף אותך.**
- ת: כן."** (עמ' 724 לפרוטוקול).
- בחקירתו הנגדית השיב ע' כי השניים חזרו לכיוון המאפיה ברכב הרנו, כשחמודי נוהג בו וע' יושב לידו. לטענתו, בהגיעם סמוך למאפיה הוא נפרד מחמודי ופנה שמאלה חזרה לכיוון הבית, כפי שרואים במצלמות (עמ' 754 לפרוטוקול). ע' הסביר כי חמודי החנה את הרכב ליד המאפיה והמשיך משם ככל הנראה למסעדת עלם:
- "העד, מר ע': בכלל שהגענו פעם שניה למאפיה זה לא היה מהכיוון של המסעדה ולא היה ברגל, זה היה מהכיוון השני של הכביש והגענו באוטו.**
- עו"ד עמיר: אבל הוא בא עם האוטו, אז למה אתה מה אתה עושה, למה אתם אחר כך הולכים ברגל לכיוון המסעדה לא הבנתי.**
- העד, מר ע': כי הוא שם את האוטו ליד הכביש**
- ש: ומה אתה עשית?**
- ת: ויצאתי לכיוון הבית והתקשרתי לר'שיאסוף אותי.**
- ש: אבל למה לא חזרת עם חמודי הוא עשה איתך סיבוב למה החלטת שהוא למה הוא לא החזיר אותך.**
- ת: כי הוא הלך גם לעלאם נראה לי."** (עמ' 754 לפרוטוקול).
- מדובר בגרסה חסרת היגיון, שאיננה מתיישבת עם ראיות אחרות, לרבות גרסתו של חמודי, ואשר כל מטרתה להרחיק את ע' מן השלב בו חזר יחד עם חמודי למאפיה, על מנת להמשיך בניקיונה. ניכר כי ע' ניסה להתאים את גרסתו הכבושה לראיות שמהן עלה כי בשלב מסוים הוא עשה דרכו יחד עם חמודי, כשהם מתרחקים מן המאפיה ודרכיהם מתפצלות. ראשית, גרסתו הכבושה של ע'

בהקשר זה סותרת את גרסתו הקודמת של העד, לפיה טען כי חמודי נכנס למאפיה והוא המשיך לכיוון ביתו ברגל. ע' הבין, ככל הנראה, שגרסה זו לא תתקבל מאחר והיא איננה מתיישבת עם התייעוד ממצלמות האבטחה, שהראה כי שני הנאשמים הולכים יחדיו מכיוון המאפיה עד לרגע הפיצול, כאשר בצומת- נראה חמודי ממשיך לכיוון מסעדת "עלם" וע' לביתו. לא זו בלבד, אלא שגרסתו המאוחרת של ע', איננה עולה בקנה אחד עם עדותו של חמודי, שלפיה, בפעם השנייה כשחזר למאפיה, הוא נכנס כדי להשלים את הניקיון בה, ורק אחר כך יצא לכיוון מסעדת "עלם". שעת ההגעה של הנאשמים למאפיה איננה ידועה, אך הצילומים מעידים ללא ספק על כך שע' פוסע עם חמודי כשהם מתרחקים מהמאפיה, כלומר הצילום מתעד את רגעי יציאתו של חמודי מהמאפיה (לאחר שניקה אותה) ולא את השלב בו הגיע חמודי בפעם השנייה למאפיה. אין גם כל היגיון בטענה כי ע' נלווה לחמודי אל המאפיה, ללא שום מטרה, וסב על עקבותיו מיד לאחר שהגיע אליה.

המסקנה היחידה שניתן להסיק משילוב גרסאותיהם של הנאשמים ובצירוף הראיות שהוצגו היא כי הנאשמים חזרו למאפיה, ביצעו פעולות ניקיון נוספות, מסיביות, תוך שימוש בגלוני כלור, ורק לאחר מכן יצאו ממנה. חמודי פנה לכיוון מסעדת "עלם" וע' נפרד ממנו בצומת, כשפניו לכיוון ביתו.

207. בעדותו סיפר ע' כי נודע לו לראשונה על היעדרותה של המנוחה רק ביום שבת בבוקר, כאשר המשטרה הגיעה כדי לחפש את חמודי ולנסות לברר האם ידוע לו מה עלה בגורלה של יארה. ע' שלל את הטענה שתכנן וביצע יחד עם חמודי את מה שקרה במאפיה.

208. בחקירתו הנגדית אישר ע' שהוא נעצר כשבועיים לאחר האירוע ולאחר שחמודי נעצר. הוא גם אישר שבעת מעצרו היה מודע לכך שגופתה של המנוחה נמצאה בפח האשפה שהוצב מול המאפיה, אך לטענתו לא ידע את מי משמש הפח הנ"ל ולא היה מודע לכך שגופתה של המנוחה נמצאת בפח זה, עד שהמשטרה מצאה אותה (עמ' 725 - 726 לפרוטוקול).

209. ע' השיב בחקירתו כי היה מודע לכך שבני משפחה של חמודי נעצרו ושנאשמים רבים בכפר נחקרו והוא ולא הופתע כאשר המשטרה ביקשה לגבות ממנו הודעה. הוא אישר גם שהגיע לחקירה ללא הטלפון שלו אבל העיד כי המשטרה תפסה את מכשיר הטלפון שלו (הקטן) בביתו. (דו"ח הפעולה ת/230 המתעד את פעולת החיפוש בביתו של ע', אשר הוגש בהסכמה ביום 15.7.19, מפרט את החפצים שנתפסו בביתו של ע' ואיננו כולל את מכשיר הטלפון). בחקירתו הנגדית הודה ע' כי המשטרה לא תפסה את הטלפון שבאמצעותו התכתב בוואטסאפ עם חמודי וכי בטלפון שהגדיר "הקטן" אין אפשרות להתכתב בוואטסאפ, כלומר זה לא הטלפון שהיה ברשותו בזמן האירוע:

- "ש :** עד עכשיו לא יודעים איפה הטלפון שלך, אתה יודע איפה הוא ?
- ת :** הטלפון שהיה איתי ומשמש אותי לקחו כבר והראו לי את זה בחקירות.
- ש :** אז איך אני אומרת לך שזה לא הפלאפון הזה ומחקת את ההתכתבות.
- ת :** איזה התכתבות?
- ש :** הנה מה שהקראתי לך.
- ת :** בסדר הטלפון שהם מצאו שזה הטלפון הקטן. אין וואטסאפ.
- ש :** בטלפון הזה התכתבת איתו?

ת : לא זוכר (עמ' 738 לפרוטוקול).
210. ע' ניסה כאמור ליצור מצג שלפיו הטלפון שבשימושו הוא טלפון לא חכם, שנתפס על ידי המשטרה והתפתל בשקריו לגבי גורלו של הטלפון שבאמצעותו היה בקשר עם חמודי. הוא טען בתחילה כי כבר במשטרה סיפר על כך שהטלפון שלו נשרף חודשים לפני האירוע, אך בסופו של דבר הודה כי ביום האירוע היה לו טלפון חכם ורק לאחר מכן התחיל להשתמש בטלפון "הקטן":

"כב' הש' הלמן: רגע אז ביום שישי כשהיית במאפיה לא היה לך טלפון עם וואטסאפ?

העד, מר ע' : כן היה.
כב' הש' הלמן: אז עליו מדובר. איפה הוא?
עו"ד עמיר: זה הטלפון שנשרף ככה יצא? בדיוק לפני החקירה הטלפון נשרף, זה מה שאתה אומר לנו.

העד, מר ע' : זה לא בדיוק.
כב' הש' הלמן: מתי הוא נשרף?
העד, מר ע' : שבועיים שבוע עשרה ימים לפני שנעצרת לא זוכר בדיוק (עמ' 740 לפרוטוקול).

המסקנה הברורה מתשובותיו של ע' היא שבזמן האירוע וגם לאחריו הוא עשה שימוש בטלפון חכם, באמצעותו תקשר עם אחרים דרך אפליקציות. גורלו של הטלפון הנ"ל איננו ידוע, אך בניגוד למה שמסר ע' במשטרה הוא לא נשרף כ- 8 חודשים קודם למעצרו.

211. ע' הסביר מדוע לא סיפר במשטרה שהוא נכנס לחלק הקידמי של המאפיה וראה את סימני הדם בכך שלא רצה לסבך את עצמו ואת חמודי: **"כי פחדתי לסבך את עצמי ולסבך את *****"** (עמ' 729 לפרוטוקול). בהמשך חקירתו הנגדית התקשה ע' להשיב האם השניים יצאו יחד מהדלת הקדמית (או מהדלת האחורית, כפי שסיפר במשטרה), אך אישר כי הוא וחמודי נסעו משם לביתם, לאחר שנאספו ברכב הרנו של מחמד סעד.

212. כפי שנאמר לעיל, ע' הודה בעדותו, לראשונה, כי הוא חזר יחד עם חמודי לכיוון המאפיה, אך לדבריו, לא נכנס למאפיה אלא חזר ישירות לביתו:

"ש : בסדר אם אני מסכמת לך את הזמנים ואני מבקשת ממך להתייחס לזה, אתה הגעת למאפיה בשעה 16:30 בשעה 17:26 אסף אותך הרנו, אחר כך אתה חזרת ביחד עם חמודי למאפיה. אתה מאשר את זה?
ת : כן. מאשר לא חזרתי למאפיה חזרתי לכיוון המאפיה. ואני לא נכנסתי למאפיה ואמרתי את זה.

ש : למה חזרת איתו לכיוון?
ת : אמר לי בוא איתי סיבוב. והוא נכנס למאפיה הוא היה צריך לעשות. אמרתי לכם שיצאתי דרך הביתה עוד פעם העליה לבית.

ש : אני מבינה ממך שחזרתם ביחד הביתה כי זה עולה מהרנו, נכון? ברנו עליהם ונסעתם הביתה זה אותו מבנה אחר כך חזרתם ביחד כי הוא בקש אבל אתה טוען שלא נכנסת איתו.

ת : לא נכנסתי ורואים את זה שפניתי שמאלה ויצאתי לבית" (עמ' 731

לפרוטוקול).

213. כאמור, את שקריו במשטרה הסביר ע' בנימוק שלא רצה לסבך את עצמו ואת *****.
כך גם הסביר את העובדה שלא סיפר במשטרה שהגעתו למאפיה תוכננה מראש (עמ' 731 לפרוטוקול). אם את הסתרת הימצאותם של כתמי הדם ניתן היה להבין על רקע הסבר זה, הרי ע' לא ידע לומר מדוע במשטרה לא סיפר על ההתכתבות שהיו לו עם חמודי וכיצד פרט זה יכול היה לסבך מי מהם בהיעדרותה של יארה. מהתנהלותו של ע' ניתן להבין כי הוא חשש שתוכן ההודעות שקיבל מחמודי עלול לסבך את שניהם בקשירת הקשר ותכנון לפגוע ביארה או להצביע על כך שהוא יודע שיארה מצאה את מותה במאפיה. לע' ניתנו מספר הזדמנויות להסביר מדוע לא חשף את התכנית, שעל פיה הגיע למאפיה, ולא היה בפיו הסבר משכנע:

"העד, מר ע' :
ש :
זה
מתוכננת כי
ת :
אותה
משטרה, מה
ש :
ת :
כב' הש' הלמן:
מתוכנן זה
תכננת לבוא למאפיה.
העד, מר ע' :
כב' הש' הלמן:
לא
העד, מר ע' :
כב' הש' הלמן:
העד, מר ע' :
כב' הש' שטרית:
למה
עו"ד כנאענה:
חשובה"(עמ' 732 לפרוטוקול).

אמרתי לך כי פחדתי לסבך את עצמי ואת ***** גם איתי
בוא תסביר לי למה זה מסבך אותך פרק את זה תעשה את
בחלקים. למה אם היית מוסר שהיית שם בצורה
חמודי אמר לך בוא, למה זה מסבך אותך?
כי אני לא ידעתי מה שקרה שם, ולאחר כמה ימים מצאו
מתה ואני אמרתי לך שנעצרת לא ידעתי מה זה
זה חקירות.
אבל לשקר ידעת.
אמרתי לך באתי היום להגיד את האמת ושבחקירה שיקרתי.
אבל השאלה היא למה אם באת במקרה ולא באופן
פחות מסבך אותך מאשר להגיד שבאמת
לא שמעתי טוב.
אתה אומר ששיקרת בחקירה כשאמרת שבאת באופן
מתוכנן למאפיה.
כן.
אני שואלת אותך למה זה מסבך להגיד שכן תכננתי.
פחדתי פעם ראשונה בחקירה לא ידעתי מה לעשות, אז
שיקרתי.
לא, חמודי אנחנו מנסים להבין את ההיגיון. פחדת זה ברור.
שואלים למה חשבת שאם תגיד שבאת למאפיה בצורה
מתוכננת, שבאת, ראית את יארה ונכנסת לשירותים,
חשבת שזה מסבך אותך וגם את חמודי?
אני מעדיף שבית המשפט הנכבד, אני מבקש שכבוד השופט
דבור ישאל אותו כדי שהוא יבין את השאלה כי זו שאלה
חשובה"

לבקשת הסנגור הוצגה לע' השאלה בערבית, אף שבמהלך החקירה הוא הבין את מרבית השאלות שנשאלו בעברית והשיב עליהן ללא צורך בתרגום, ותשובתו (שתורגמה מערבית)

הייתה: "אחרי שמצאו אותה מתה אני לא ידעתי מה שקרה שם בדיוק. לא ידעתי אם זה קשור אליו או לא. לא יודע אם הוא קשור לסיפור שלה או לא".

214. ע' שב וטען כי לא ידע ביום שישי בערב שיארה נעלמה ורק למחרת, ביום שבת בבוקר, נודע לו שמחפשים אחריה. לכן גם לא הודיע כלום לחמודי ולא סיפר לו על החיפושים. הוא גם לא ידע, לטענתו, מדוע חמודי ביקש ממנו לעשות סיבובים בכפר ביום שישי בערב ועל כן לא הקשיב לו ולא נעתר לבקשתו ((עמ' 734 לפרוטוקול שורות 25-28 ועמ' 735 שורה 8)). יחד עם זאת הוא לא הכחיש שהוא הסכים לצאת לעשות סיבוב בכפר לבקשתו של חמודי, מבלי לספר לאף אחד ואף הודיע לו "תיכף ארד". הוא לא שאל את חמודי לצורך מה עליו לעשות סיבובים ולא ניסה להבין מה מבקש ממנו חמודי לעשות. לטענתו, "אמרתי לו כן בסדר לגלגל, לא היה לי כח לדבר איתו הרבה" (עמ' 737 לפרוטוקול).

215. בשעה 19:37 שאל חמודי את ע' האם יש דיבורים והוא השיב לו שאין כלום. ע' הסביר כי חשב שחמודי מנסה לברר האם הוריו שואלים אודותיו: "דיבורים על מה כאילו אם ההורים שלו שאלו אותי ידעת איפה הוא אם הוא הלך לרמאללה איפה הוא איפה הוא נמצא עכשיו" (עמ' 735 לפרוטוקול). גרסתו של ע' בהקשר זה הותאמה לגרסתו הבלתי מהימנה של חמודי, ונועדה להסתיר את העובדה כי הוא ידע היטב שחמודי מעוניין לדעת האם מישהו מחפש אחר יארה וקושר אותו בדרך כלשהיא להיעלמותה. כמפורט לעיל, הנסיעה של חמודי לרמאללה לא נשמרה בסוד. חמודי עצמו סיפר לאימו ולמקורבים אחרים שהוא נוסע לרמאללה. גם לגרסתו של חמודי הוא דאג להסתיר את הנסיעה מבני משפחתו, ולא מכל אנשי הכפר. כדי לברר האם משפחתו חושדת שהוא נסע לרמאללה לא היה כל צורך שע' יעשה סיבוב בכפר. יתרה מכך, המטרה החסויה של הנסיעה (להתאסר ולהביא את ש' לארץ), הוכחה מתוך הודעתה של ש' כתלושה מן המציאות.

216. כאמור, בניגוד לגרסה שמסר חמודי בעדותו בבית המשפט, ע' הודה כי הוא חזר עם חמודי לכיוון המאפיה. אלא שלטענתו, הוא לא נכנס למאפיה ורק נענה לבקשתו של חמודי לעשות איתו סיבוב. ע' הסביר כי חמודי רצה להרחיק אותו מהסיפור ולא לסבכו לכן העיד כפי שהעיד. יחד עם זאת, לא ברור מדוע גרסה זו מסבכת את ע' בעבירה כלשהיא, אם כטענתו, האמת היא שהוא לא נכנס למאפיה, כדי לסייע בפעולות הניקיון. גרסה זו תמוהה גם כיוון שלחמודי, שרצה להסתיר את מה שקרה במאפיה, לא הייתה כל סיבה לבקש מע' שיצטרף אליו, כשכל מטרתו היא להגיע למאפיה כדי להמשיך ולנקותה בטרם ייסע לרמאללה. יתרה מכך, נוכח העובדה שגרסה זו עלתה לראשונה בעדותו של ע', לא הייתה כל הזדמנות לעמת את חמודי עם הטענה ולברר עימו לשם מה הצטרף אליו ע' בעיתוי שכזה.

217. כאמור לעיל, חברו של ע', ר' ז' מסר בהודעותיו במשטרה, שהוגשו בהסכמה, כי לבקשתו של ע' הוא הגיע והסיעו בטרקטורון לביתו. בהודעתו מיום 11.12.2018 (ת/336) מסר ר' כי ע' סיפר לו שהיה אצל חבריו ע' וע' ח', המתגוררים בסמוך לנקודת האיסוף. ביום 11.07.2019 העידו בפנינו ע' וע' ח' והכחישו את גרסתו של ע', שהיום אין חולק כי לא הייתה אמת, שלפיה, הוא נפגש איתם ביום האירוע (עמ' 266 לפרוטוקול שורה 15-16, עמ' 246 שורה 18-19). כלומר, ע' סיפר לר' סיפור שיקרי, שלפיו, הוא ביקר את שני חבריו וביקש ממנו לאסוף אותו, כאשר בפועל הוא חזר מהמאפיה או מאיזור המאפיה.

בחקירתו הנגדית הוא לא ידע להסביר מדוע צריך היה לשקר לר', אם אכן הנסיבות בהן חזר מהמאפיה היו תמימות, וכטענתו, הוא רק התלווה לחמודי לביקור. למרות שהודעתו של ר' הוגשה כאמור בהסכמה, בחקירתו הנגדית ניסה ע' להכחיש שאמר לו כי ביקר את שני חבריו "אני לא חושב ששניים שיושבים על טרקטורון, טרקטורון זה שונה מרכב, יש לו קול מרעיש" (עמ' 741 לפרוטוקול). יש לציין כי לדבריו של ר', ע' סיפר לו שביקר את חבריו עוד בשיחת הטלפון שבה ביקש ממנו להגיע ולאסוף אותו, כלומר ההסבר (הסותר את ההודעה שהוגשה בהסכמה), גם איננו סביר ומנסה לתרץ את הקושי בדרך שלא ניתן לקבלה. ע' עומת במהלך החקירה הנגדית עם תוכן הודעתו של ר' והוא השיב כי איננו זוכר מה סיפר לו. התוצאה היא, שע' בחר שלא ליתן הסבר למה שיקר לר' ומדוע לא סיפר לו מאין הוא חוזר באמת, אם שיבתו למאפיה הייתה למטרה תמימה, כפי שהעיד בפנינו.

218. בחקירתו במשטרה לא סיפר ע' כי הוא עבד במאפיה ביום השבת - 24.11.2018. בתחילה השיב כי איננו זוכר האם סיפר או לא (עמ' 742 שורה 24) ובהמשך טען כי פחד לספר על כך. ע' הסביר מדוע היה חשוב לחמודי שהוא יגיע למאפיה מוקדם בשבת בבוקר, למרות שיתר בני המשפחה שנוהגים לעבוד מידי שבת בשעה זו הגיעו לעבודתם ושעה שחמודי ממילא לא נהג להגיע למאפיה בשבתות בשעה מוקדמת. לדבריו, רק הוא יודע לתפעל את התנור של הלחמניות ובשבת בבוקר יש ביקוש ללחמניות (עמ' 743 לפרוטוקול). גרסה זו לא מסבירה מדוע בשבתות אחרות חמודי היה מגיע בשעה מאוחרת ובני המשפחה האחרים עסקו באפיה משעת בוקר מוקדמת, ללא צורך במחליף.

219. ע' השיב בחקירתו הנגדית כי הוא לא סיפר במשטרה את כל האמת, כפי שתיאר בעדותו בפנינו לגבי שהייתו בשירותים ופציעתה של יארה, שכן שמר על זכות השתיקה בעצת עורך דינו. יחד עם זאת, לא היה בפיו הסבר משכנע מדוע גם בפתח משפטו לא נתן תשובה מפורטת לכתב האישום:

"עו"ד עמיר : אז למה לא דיברת למה לא באת בתחילת המשפט אני רוצה לספר את האמת, אני רוצה שהמשטרה תחקור אותי פעם נוספת, למה הכל היה כללי כזה?"

מתורגמן: הרבה דיברו שאני אשתחרר שאני אשתחרר.
עו"ד עמיר: אבל אתה רואה שאתה לא משתחרר ועובר חודש ועוד חודש.
העד, מר ע' : כן אני רואה שאני לא משתחרר החלטתי לבוא ולהעיד". (עמ' 748 לפרוטוקול).

העובדה שע' בחר לשמור על זכות השתיקה במהלך החקירה, איננה מסבירה מדוע לאחר שהוגש כנגדו כתב אישום והוא נחשף למלוא הראיות שנאספו כנגדו וכנגד ***** ונועץ בעורכי דינו, המשיך לשמור על שתיקתו ונמנע מלתת ולו גרסה ראשונית לגבי מה שהתרחש, לטענתו, במאפיה ברגעים הקריטיים, בהם מצאה יארה את מותה. לא ברור כיצד ההחלטה האם לשחררו אם לאו, קשורה להחלטתו לשתף את בית המשפט בגרסתו. 220. ע' הכחיש כי במסגרת תרגיל חקירה, בו הוא הופגש עם אביו של חמודי, הורה לו האחרון לשתוק (בתנועת אצבע על שפתיו) וטען כי בסרטון רואים שהוא מביט לכיוון אחר (ת/134א). הוא טען גם כי איננו זוכר שהופגש במהלך החקירה עם אימו של חמודי ובמשך כשלוש שעות לא אמר לה דבר, לא הכחיש מעורבותו או שאל שאלות (ת/135).

בפועל ניתן לראות בבירור מתוך צפיה בת/134א כי בדקה 12:58, מיד לאחר שיצא החוקר מן החדר, סימן אביו של חמודי לנאשם מס' 2 לשתוק. מבטו של ע' היה מופנה אליו והוא אף סימן לו בחזרה בתנועת הרמת אגודל שהבין.

עדות כבושה

221. כפי שניתן לראות עדויות שני הנאשמים בפנינו כללו בחלקן המהותי גרסאות כבושות, אותן נצרו בליבם עד לרגע העדתם. בחקירותיהם במשטרה שמרו ברוב הפעמים על זכות השתיקה וכאשר השיבו לשאלות החוקרים, שיקרו בפרטים מהותיים היורדים לשורש העניין, הסתירו את האמת, ומסרו תשובות כוזבות.

222. כידוע, ההלכה היא שערכה הראייתי של עדות כבושה הינו מועט בהעדר הסבר משכנע לכבישתה (ע"פ 2854/18 משה נ' מדינת ישראל (27.08.2019)), שכן מדובר בגרסה אותה מעלה נאשם לאחר שבחן את מלוא חומר הראיות והייתה לו הזדמנות להתאימה לחומר זה, מבלי שניתנה למשטרה גם אפשרות ממשית לבדוק אותה בזמן החקירה, וללא חשש לתיאום עדויות וסיכול פעולות החקירה. חולשתה של עדות כזו מודגשת אף יותר, כאשר מדובר בנאשמים שלא זו בלבד שכבשו את עדותם עד לאחר שלב החקירה במשטרה, אלא שיקרו בחקירותיהם ואף המתינו עד לשלב שבו תמה פרשת התביעה, כך שהם נחשפו לכל העדויות בבית המשפט וליתר הראיות, ויכולים היו להתאים את גרסאותיהם באופן מדויק יותר למה שהתגלה בבית המשפט. בהקשר זה ובנסיבות דומות לענייננו נפסק:

"ראשית יובהר, כי כבישת גרסתו של המערער במשך זמן כה רב, עד הרגע שבו עלה לדוכן העדים, מסבכת את המערער גם מן הטעם שהיא מהווה הודאה בשקרים הרבים שסיפר המערער במסגרת חקירותיו; אך יותר מכך, בהקשר של הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות, היא פוגעת באפשרות לראות בגרסתו הכבושה כהסבר סביר לראיות שהתגבשו נגדו. זאת, משהגרסה נמסרה רק לאחר שהמערער נחשף לכלל החומר הראייתי שנאסף נגדו, ובכך נתאפשר לו לעצב באופן מלאכותי ובדיוק רב את גרסתו ולהתאימה לראיות הנסיבתיות. אילו המערער היה מוסר את גרסתו כבר בזמן החקירה, סביר להניח שחוקריו היו מעמתים אותו עם שאלות היורדות לרזולוציות פרטניות של השתלשלות האירועים, וכבר אז עשויה הייתה גרסתו להתברר כלא אמינה. משכך, השקרים הרבים שנמצאו בגרסת המערער חרף העובדה שזו נכבשה זמן רב רק מחזקים את המסקנה שמדובר בגרסה שלא נולדה אלא לצורך העניין;" (ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (18.01.2017)).

223. ההסברים שנתנו הנאשמים לכבישת עדויותיהם אינם מניחים את הדעת. אשר לנאשם מס' 1, לו נמנע מלהעלות את גרסתו במהלך החקירה, תוך שהוא שומר על זכות השתיקה וזאת רק על מנת שלא לסבך את עצמו בהמתתה של המנוחה, אבל היה פורס אותה במלואה בפתח משפטו, ניתן היה אולי לקבל את ההסבר שנתן לכבישת העדות. אלא שכבישת גרסתו עד לשלב עדותו, בתום פרשת התביעה, לא קיבלה כל הסבר ממשי ומצטרפת לכך העובדה ששיקר במהלך חקירותיו במשטרה וכן לא חשף את מלוא האמת

גם בעדותו בבית המשפט. יש בכל אלה כדי להביא למסקנה כי יש לדחות את הגרסה הכבושה שמסר נאשם מס' 1 בעדותו.

כבישת הגרסה על ידי הנאשם מס' 2 מעוררת קושי אף גדול יותר. לפי גרסתו, הוא נקלע לפרשה, מבלי שהיה כל פגם בהתנהגותו ולמעשה הוא עצור ללא עוול בכפיו עוד משלב מוקדם יחסית של חקירת המקרה. אם בחקירתו הראשונה סבר כי יש בשקריו כדי להרחיקו מכל חשד, הרי ככל שהוטחו בו הראיות שנאספו, מתבקש היה כי יגיב עליהם ויזעק לחפותו. ההסברים שנתן ע' בעניין זה אינם אמינים ובוודאי אין בהם הסבר לכך שכבש את גרסתו לאורך כל משפטו, עד לשלב מתן העדות.

224. הנאשמים יכולים היו גם במהלך ניהול המשפט למסור מהו קו ההגנה שלהם והם בחרו שלא לעשות כן. פרשת התביעה התנהלה כולה מבלי שבפני בית המשפט הוצגה גרסה סדורה מטעם הנאשמים וכאשר בחקירות הנגדיות גיששו באי כוחם האם יש בסיס לקו הגנה אפשרי. כך למשל במהלך חקירתו הנגדית של ראש צוות החקירה, רפ"ק עוזי הדר הוא נשאל האם נחקר תרחיש חלופי, שלפיו המנוחה לקחה סכין שהייתה מונחת על השולחן ותקפה את חמודי וגרמה לו לפצעים בידיו. גם בשלב זה סירב בא כוחו של הנאשם מס' 1 לומר האם זה קו ההגנה שלו והותיר את כל האפשרויות פתוחות:

עו"ד פלדמן : זה, אולי הסכין יודעים מה קרה ואנחנו יודעים אנחנו לא יודעים. קטטה? היה ריב? משמעותי שהוא על עצמו, לא	שיש פצעי הגנה מובהקים, אני אומר פצעי הגנה מובהקים על היא תפסה את הסכין ותקפה אותו, אולי הסכין היתה כמו שאתה אומר, אולי היתה במאפיה, מונחת על שולחן והיא לקחה את ותקפה אותו, יכול להיות? אתה יודע, הרי אנחנו לא במאפיה. אנחנו יודעים מי נכנס, מי יצא ומי לא יצא. שיש דם במאפיה. יש דם של המנוחה. איך זה קרה? התכנון מראש? שחטו אותה כשהיא הגיעה? היתה מה היה? עכשיו יש לנו נתון שמבחינת ההגנה הוא אומר שגם הוא, מישהו ניסה כנראה לתקוף אותו והוא הגן חשוב?
--	---

עו"ד עמיר לוינשטיין : שיטען את זה.

עו"ד פלדמן : מה?

עו"ד עמיר לוינשטיין : זה הקו ההגנה כרגע?

עו"ד פלדמן : לא רוצה להגיד לך מה קו ההגנה, (עמ' 481 - 482 לפרוטוקול).

225. בנסיבות אלה, קשה עוד יותר לתת אמון בגרסאות הנאשמים, שהועלו לראשונה בעדויותיהם, שהן ממילא רוויות סתירות וקשיים.

שקרי הנאשמים

226. כמפורט לעיל, עדויותיהם של שני הנאשמים לא הותירו רושם מהימן, הם הודו כי שיקרו במשטרה באופן בוטה (בטרם החליטו לשמור על זכות השתיקה), וגם מהלך עדותם בבית המשפט היה מגמתי באופן ברור, ומטרתו הייתה שלא לעורר כל חשד לקשירת קשר לפגוע ביארה ולמעורבותו של נאשם מס' 2 באירוע.

227. ביחס לנאשם מס' 1, חמודי, אף מבלי להתייחס להתוודותו בפני המדובב, אליה אתייחס

בהמשך, הרושם הוא כי עדותו הותאמה ועוצבה על פי הממצאים שנאספו, ולמרות הצהרתו כי הגיע בכדי לספר את האמת, נותרו חללים בגרסתו, נתגלו בה שקרים וסתירות, והיא איננה ראויה לאמון. גם עדותו של ע' לא הותירה רושם מהימן, הוא התקשה לתרץ את הסתירות לגבי הרגעים הקריטיים, בהם שהה, לטענתו, בשירותים ולהסביר את שקריו במשטרה, בה בעת שהוא טוען כי לא היה לו למעשה מה להסתיר.

א. ראשית, בכל הנוגע להתכתבות עם ע' בבוקר יום השישי, הביטוי "נעשה מעשה" וההבהרה כי הוא זקוק לעזרתו בעניין שאיננו נוגע לעבודה, מבהירים ללא ספק כי ההסברים שנתנו הנאשמים להתכתבות אינם יכולים להתקבל. לכך יש להוסיף את העובדה כי כל הסיפור של נסיעתו הסודית של חמודי לרמאללה, במטרה להתארס עם ש' או להביאה לארץ כעבור שבוע, ללא ידיעת הוריו, הופרך באמצעות עדותה של ש' (שהוגשה בהסכמה), והראיות המעידות על כך שע' עצמו סיפר לבני משפחתו על כך שהוא נסע לרמאללה. בנוסף, הקשר של חמודי עם ש' היה ידוע לבני משפחתו ואף אחד מהם לא טען כי הייתה התנגדות לקשר זה.

לחמודי לא היה גם הסבר מדוע לא הודיע לש' עוד בשעות הבוקר על כוונתו להגיע לרמאללה לביקור של שבוע ולא הזמין מראש את נהג המונית, אלא רק בשעות ערב, אם ידע כבר בבוקר שהוא מתכוון לנסוע ואף הכין לעצמו מחליף בעבודה. התנהלות זו מלמדת שהתכנית לברוח לרמאללה עלתה במוחו של חמודי רק לאחר שגרם למותה של יארה, ולכן לא יתכן שהזמין את ע' "לעשות מעשה", הנוגע להחלפתו בזמן הנסיעה.

ע' ידע כי ההתכתבות עלולה לסבכו במעורבות בפרשה, לכן ניסה להסתיר את העובדה שהגעתו למאפיה הייתה מתוכננת ושיקר במשטרה כאשר טען שהגיע למאפיה מבלי שחמודי ידע על כוונתו להגיע.

ע' שיקר במשטרה כאשר סיפר שהגיע למאפיה ללא תיאום מוקדם עם חמודי, אף שמהודעות ביניהם (אותן ניסה להסתיר, באמצעות העלמת מכשיר הטלפון שלו), ניתן ללמוד בבירור כי טענה זו איננה נכונה, כפי שהודה בעצמו במהלך עדותו. ע' ניסה לתרץ שקר זה אך לא עלה בידו לתת הסבר משכנע. המסקנה העולה מכך, על רקע כל הנסיבות, היא שע' סבר שההודעות שהוחלפו בינו לבין חמודי לגבי הגעתו למאפיה מסבכות אותו בתכנון מוקדם של מעשה כלשהו, אותו ניסה להסתיר מאת חוקריו.

ע' גם שיקר במשטרה בחקירתו הראשונה כאשר טען שאף פעם לא היה במאפיה לבדו עם חמודי. אם הגיע, כטענתו, על מנת לקבל מחמודי הוראות לגבי אופן הפעלת הקופה וכדומה, לפני נסיעתו של האחרון לרמאללה, מדוע לא אישר כי שהה עימו לבד במאפיה ביום שישי? לא ניתן גם לקבל את הטענה ששקר זה נבע מחוסר רצון לסבך את חמודי בפרשה, שכן ע' השיב בחקירתו הנגדית שהוא לא דיווח לאיש (כולל אנשי משטרה), על כך שיארה הייתה במאפיה, כיוון שחשב שחמודי כבר סיפר על כך לאחר שנעצר. משכך, לא ברור איך האמירה שע' וחמודי היו שניהם במאפיה יכולה לסבך את חמודי במעשה העבירה. בפרט, כשלטענתו של ע' לא היה ידוע לו על משהו חריג שקרה במאפיה באותו יום.

ב. מסיבה זו אין לקבל גם את ההסבר לגבי התכתבויות הנאשמים לאחר האירוע, במסגרתם ביקש חמודי מע' לברר מה קורה בכפר. אם המטרה הייתה לברר מה יודעת משפחתו של חמודי על הנסיעה לרמאללה (טענה מופרכת מעצם העובדה שהוא זה שסיפר לאימו על הנסיעה), מה טעם היה לשלוח את ע' להסתובב בכפר, כשבני המשפחה מתגוררים כולם

באותו בניין? נוסף על כך, הטענה כי מה שהטריד את חמודי לאחר שהמית את יארה, ניקה את הזירה והשליך את גופתה יחד עם יתר הראיות לפח האשפה, הוא מה יאמרו בני המשפחה על נסיעתו היא משוללת כל היגיון. חמודי ידע או העריך שבני משפחתה של יארה מחפשים אחריה ורצה לברר האם נערכים אחריה חיפושים ומה הם החשדות לגבי גורלה, ולכן ביקש מע' לברר מה קורה בכפר. אמנם ע' לא מיהר לצאת לבצע את המשימה, אך לא שאל ולא בירר מה מטרתה, כיוון שידע היטב מה נדרש ממנו לעשות.

לא ניתן לקבל את טענתו של ע' שלא היה מודע כלל לחיפושים אחר יארה, כבר ביום שישי, חיפושים בהם נטלו חלק אנשים רבים בכפר. תגובותיו לבקשותיו של חמודי מעידות כי לא נדרשו לו הסברים והוא הבין היטב מה מבקש ממנו חמודי לברר. לכך מתווספים הסבריו הסותרים של ע' בשאלה מדוע לא דיווח למשטרה מיד כשנודע לו בשבת בבוקר על היעדרותה של יארה, על כך שראה אותה במאפיה ועל פציעתה שם. צודקת המאשימה בטענתה, כי אם ע' סבר שיארה עזבה את המאפיה, כשהיא בריאה ושלמה, למעט פציעה קלה, לא הייתה כל סיבה שיסתיר עובדה זו או יחשוש שהיא עלולה לסבך אותו או את חמודי במה שעלה בגורלה.

לא זו אף זו, שני הנאשמים עשו כל שביכולתם על מנת להעלים את מכשירי הטלפון שלהם או את ההודעות הללו, במטרה שלא ייוודעו למשטרה. חזקה עליהם כי הבינו שבתוכן ההודעות יש כדי לסבכם בביצוע העבירות.

ע' הסתבך בשקרים, כאשר ניסה לטעון בתחילה שהמשטרה תפסה את מכשיר הטלפון שלו, ורק בעקבות חקירה עיקשת הודה כי המכשיר בו עשה שימוש בעת האירוע (מכשיר חכם), לא אותר על ידי המשטרה ולדבריו נשרף במועד כלשהו שלא הוברר (שכן ע' מסר גרסאות סותרות שאינן מתיישבות עם יתר הראיות, גם בעניין זה).

ג. במהלך החקירות במשטרה חמודי ניסה להסתיר גם את התכתבויותיו עם יארה, טען בתחילה שאין מניעה להמציא אותן, בהמשך הטיל את האחריות למחיקתן על חברתו ש' ולבסוף הודה כי הוא מחק את ההתכתבויות הללו, אבל טען כי מדובר היה בטעות. בעדותו הודה כי מחק את ההתכתבויות במכוון כדי שלא להסתבך, אם כי גם אז סתר את עצמו, חזר וטען שהוא רצה להסתיר את ההודעות מש' ואז נאלץ להודות כי מדובר בתירוץ, בעוד האמת היא שחמודי ביקש להסתיר את עצם ההתכתבות ואת תוכנה. הוא גם הגיע למשטרה ללא הטלפון שלו, וההודעות שוחזרו באופן חלקי בלבד באמצעות הטלפון של המנוחה.

ד. לוחות הזמנים מעידים ללא ספק על כך שהאירוע כולו נמשך כשלושת רבעי השעה, מרגע הגעתה של יארה למאפיה ועד שהנאשמים יצאו ממנה יחד. על פי הנתען, ע' נכנס לשירותים כשלוש דקות לאחר שיארה נכנסה למאפיה, יצא מהם כשהמאפיה הייתה כמעט נקייה לחלוטין, פרט לכתמי דם מעטים על רצפת המאפיה וכעבור מס' דקות יצאו שני הנאשמים מהמאפיה. משמע, לפי גרסה זו, ע' שהה בשירותים קרוב ל- 40 דקות.

ע' לא ידע להסביר למה במשטרה הוא מסר ששהה בשירותים רק כ- 20 דקות, ושינה גרסתו כשעומת עם הנתונים המראים כי לו הייתה גרסה זו נכונה הרי לא יתכן שהוא לא היה שותף או עד למה שקרה במאפיה. מעבר לכך, רק בבית המשפט עלתה לראשונה הטענה כי ע' שיחק בטלפון בהיותו בשירותים וזאת בכדי לספק הסבר לכך שהוא שהה דקות ארוכות בשירותים (במשטרה לא בחל ע' בפירוט מעשיו בשירותים ("**הייתי בשירותים להשתין ולחרבן 20 דקות הייתי**) **בערך**") - שורה 266 בת/15), ולמרות זאת לא זכר כי השקיע שם את זמנו במשחק). ברי, כי מדובר בטענה

כוזבת שעלתה לראשונה בעדותו, שעוצבה על פי הראיות שהובאו במהלך המשפט. לכן יש להוסיף כי חמודי העריך שע' שהה בשירותים כעשר דקות עד 15 דקות. מדובר בפרק זמן קצר לאין שיעור משלושת רבעי השעה, שבה שהה ע' בשירותים, לו גרסת הנאשמים הייתה נכונה. ה. כך גם לא ניתן לקבל את טענתו של ע' כי כאשר יצא מן השירותים הוא הבחין רק בכמה כתמי דם על הרצפה ותו לא. מתוך הראיות, לרבות חוות דעת המרכז לרפואה משפטית ועדותה של ד"ר פורמן, כמות הדם שאיבדה המנוחה הייתה רבה מאד. עדויות על שלוליות הדם הנרחבות נמצאו בקדמת המאפיה, עד אל מתחת לחבילות המוצרים שהונחו במקום. קשה להעלות על הדעת שחמודי הספיק לנקות את כל המאפיה, להחליף מכנסיו (ע' העיד שלא הבחין בו מחליף מכנסיים וגם לא סיפר שראה את הכתמים על המכנסיים שלבש בשעת האירוע), להכניס את פח האשפה ולהשליך לתוכו את הגופה ואת יתר הדברים שנמצאו בו, כל זאת בעת שע' שוהה בשירותים.

יתרה מכך, אם המאפיה הייתה נקיה כאשר יצא ע' מן השירותים, פרט לכתמים קטנים של דם אותם ניקה ע' לדבריו, לא ברור מדוע היו צריכים הנאשמים לחזור כדי לבצע פעולות ניקיון מסיביות ומדוע היה צורך לשטוף אותה באמצעות צינור למחרת היום. בהקשר זה יש לומר כי בעת שנחקר במשטרה לא סיפר ע' כלל על כך שהוא הבחין בטיפות דמה של יארה כאשר יצא מן השירותים, הוא לא ציין כי נפצעה במאפיה ולא סיפר שלמחרת היום הגיע למאפיה, כדי לעבוד בה, ולבצע עבודות ניקיון נוספות.

ו. חמודי מסר בעדותו כי לאחר האירוע יצאו הנאשמים מן המאפיה דרך הדלת הקידמית. לטענתו, רק בפעם השנייה הוא יצא מהדלת האחורית. כתמי הדם של חמודי שנמצאו ביציאה האחורית של המאפיה מעוררים ספק ומקשים לקבל את גרסתו של חמודי כי הוא נפצע בזמן שניסה להתגונן מפני הסכין בה אחזה יארה וכעבור שעות כאשר יצא מהיציאה האחורית, הוא דימם. מעבר לכך, הנאשמים סתרו עצמם בשאלה מהיכן יצאו מהמאפיה. ע' סיפר בחקירה שהם יצאו מהיציאה האחורית ולא ידע להסביר כיצד מתיישבת גרסתו עם הדברים שסיפר חמודי בעדותו. לכן יש להוסיף שע' טען כי לא חזר כלל למאפיה בפעם השנייה. אם טענתו זו הייתה נכונה, הרי לא יכול היה להתבלבל ולציין בחקירה כי יצא מהצד האחורי של המאפיה. יוצא כי שני הנאשמים מסתירים את האמת, מנסים להסתיר את העובדה שע' חזר למאפיה עם חמודי ולקח חלק בניקיונות. מסיבותיהם שלהם, אין הם נותנים תשובה ברורה על השאלה מאיזו יציאה יצאו מהמאפיה מיד לאחר האירוע, בו הומתה יארה.

ז. יארה דרשה מאת חמודי כספים והוא גם שילם לה ולא בפעם הראשונה, על כך אין חולק. לפי גרסתו הדבר לא נשא חן בעיניו, והוא רצה לשים לו סוף. על רקע זה פרצה מריבה בינו לבין יארה, לאחר ששילם לה את הכסף שדרשה.

לראשונה בעדותו סיפר חמודי כי יארה נופפה מולו באמצעות סכין קטנה והוא נאלץ להתגונן באמצעות ידיו. עדותו לגבי ההתרחשות ברגעים אלה לא הייתה רצופה וקולחת וחלקים ממנה, כפי שהובא לעיל, סופרו רק בעקבות שאלות מדריכות. חמודי התקשה להצביע על הסכין שבאמצעותה אוים על ידי יארה, למרות שטען כי מדובר באחת הסכינים המצויות על הדוכן, והמשמשת אותו להכנת הסנדוויצ'ים. הוא גם לא ציין בחקירתו הראשית כי נחתך כתוצאה מהסכין הזו בעת שהניף את ידיו כדי להגן על עצמו.

לגרסתו, יארה עמדה מעבר לדלפק בזמן שאחזה בסכין. אין חולק, כי במקום להתרחק ולברוח

מהמקום, אחז חמודי בסכין גדולה יותר וגרם לה לחתך עמוק בצווארה. הטענה כי כל זה התרחש בזמן שחמודי עומד מעבר לדלפק, (שמהממדים שלו התרשמנו בביקור במקום), ויורה עומדת בשטח שבין הדלפק לדלת הכניסה היא חסרת שחר ובלתי הגיונית. היא גם איננה מתיישבת עם הטענה כי לאחר שנפלה ארצה המשיך חמודי ותקף אותה באמצעות הסכין. המסקנה היא כי חמודי תקף את יורה בזמן שהוא עמד בחלק הקידמי של המאפיה, שם איבדה יורה דם רב וגם לגרסתו נפלה ארצה.

הגרסה שמסר חמודי בעדותו, אף שטען כי החליט לומר את האמת כולה, רחוקה הייתה מלשקף את האמת, בכל הנוגע להתרחשות בשברירי הרגע שקדמו למותה של יורה. חמודי טען כי המשיך לדקור את יורה כשזו נפלה ארצה, אחרי החתך הגדול בצווארה, באמצעות הסכין הקטנה ולא ידע להסביר מדוע המשיך לדקור אותה ומדוע השתמש בסכין הקטנה, כשהסכין הגדולה הייתה בידו. הוא לא ידע גם לתאר באילו חלקים של גופה של יורה הוא דקר אותה (פרט לחתך בצווארה) ולא ידע להסביר כיצד מתיישבת גרסתו עם העובדה שנתגלו חתכים גם בגבה של המנוחה.

למדובב מסר חמודי דברים שונים, לגבי האופן בו תכנן וביצע את העבירה, כפי שיפורט בהמשך. מתבקש היה כי יקדיש פרק בעדותו הראשית כדי לאשר או לשלול את הדברים שסיפר למדובב ויסביר את הפער בין הגרסאות. למרות זאת, בעדותו הראשית לא מצא חמודי לנכון להתייחס לגרסה שמסר למדובב, כאילו לא הייתה או לא הצריכה כל הסבר ובחקירתו הנגדית הוא הסתפק באמירה כללית, לקונית ולא משכנעת, שלפיה ניסה לעשות על המדובב "אבו עלי".

ח. הנאשמים סתרו עצמם בשאלה מה סיפר חמודי לע' כשהבחין בכתמים המעטים שנמצאו לדבריו על רצפת המאפיה. ראשית, כמפורט לעיל, הטענה שהיו רק מעט כתמי דם על הרצפה איננה מתיישבת עם הראיות לגבי כמות הדם שאיבדה יורה ועבודות הניקיון הנרחבות שבוצעו בהמשך אותו יום ולמחרת, תוך שטיפת הרצפה בצינור (עדויות לשלוליות הדם שנשטף נמצאו מתחת לציוד שהונח על רצפת המאפיה). שנית, חמודי טען בתחילה שלא סיפר לע' שיורה נפצעה (אמר לו שלא קרה כלום). בחקירתו הנגדית שינה את גרסתו ואישר כי לאחר שע' הבחין בכתמי הדם הוא סיפר לו שיורה נפצעה. לסתירה זו, כמו גם לסתירות רבות נוספות, לא היה לחמודי הסבר מניח את הדעת.

ע', שהעיד אחריו, אישר אף הוא בעדותו כי שאל את חמודי לגבי הדם וזה סיפר לו שיורה נפצעה. בהמשך, בחקירתו הנגדית ניסה להכחיש את הדברים, אך לבסוף אישר כי ידע שיורה נפצעה בזמן שהייתה במאפיה.

כאמור, ע' לא גילה את הדבר למשטרה או למי מבני משפחתו ומכריו, לא ביום שישו ולא בשבת, כאשר גם לגישתו כבר ידע על היעדרותה של יורה. הוא גם לא התקשר לחמודי על מנת לברר איתו מה בדיוק קרה ליורה במאפיה, כשגילה שנעשה מאמץ משטרתי, בסיוע רבים מאנשי הכפר, לגלות מה עלה בגורלה של יורה. התנהגותו של ע' מלמדת כי היה מודע למצבה של המנוחה ולא נזקק לברר עם חמודי או לשתף אותו בידיעה הקשה, על היעדרותה של מי שהייתה בקשר חברי עם שניהם.

ט. הנאשמים ניסו להסתיר את העובדה כי יצאו יחד מן המאפיה, לאחר המעשה, ועשו דרכם יחדיו לביתם. אם הייתה סיבה כלשהיא להסתיר מהלך זה לפני שחמודי הודה בגרימת מותה של יורה, וגם זאת בספק, הרי שלא הייתה כל סיבה שחמודי יכחיש עובדה זו, אלא אם ביקש

להמעיט ולמזער את חלקו של ע' ולהרחיקו מכל קשר למה שקרה במאפיה, לרבות ניקיונה. במהלך חקירתו הנגדית אישר לבסוף חמודי, נוכח הראיות הברורות שהעידו על כך ששני הנאשמים נאספו ברכב הרנו לביתם, כי הוא נסע קודם לביתו יחד עם ע', לפני שהלך לכיוון מסעדת "עלם", וזאת בניגוד למצג שניסה להציג בתחילה. הוא גם נאלץ לאשר כי חזר למאפיה כדי לנקותה (ולא בכדי לאפות לחמניות) אבל הכחיש בתוקף שע' חזר יחד איתו. ע' לעומת זאת, הבין כי הראיות מוכיחות ללא ספק שהוא חזר לזירה בשלב מאוחר יותר ולכן הודה כי נלווה לחמודי כדי "לעשות סיבוב" עימו, אבל לא נכנס למאפיה. מדובר בגרסה כבושה ולא מהימנה, שעוצבה בדיוק על פי הראיות שהובאו כנגדו. בצילומי האבטחה ניתן לראות את ע' צועד מכיוון המאפיה לעבר הצומת הסמוך, אך לא ניתן לראות האם יצא מתוך המאפיה. בהעדר תיעוד שלו נכנס לתוך המאפיה, ונוכח הראיות הללו נאלץ ע' להודות כי הוא חזר לאזור המאפיה, אך טען שלא נכנס אליה.

אין ספק כי מדובר בטענה כוזבת. ראשית, לא ניתן לראות את השלב שבו הגיעו שני הנאשמים למאפיה בפעם השנייה וכמה זמן שהו בה. עם זאת, על פי הצילומים, הם נראים הולכים זה לצד זה באותו זמן מכיוון המאפיה. כלומר, אם חמודי הגיע למאפיה ונכנס לנקותה, ובאותו רגע דרכם של השניים היו נפרדות, הרי ע' היה עושה דרכו לביתו בשלב מוקדם יותר. משמע, ע' שהה במחיצתו של חמודי בכל הזמן הזה שבו הוא ניקה את המאפיה. שנית, הטענה כי חמודי, שחוזה אירוע טראומתי כאשר גרם למותה של יארה זמן קצר קודם לכן והיה מודע לכך שעליו לדאוג לנקות את הזירה מהר ככל הניתן, ביקש מע' "שיעשה איתו סיבוב", היא מופרכת. לא הובא כל טעם לבקשה כזו, בעיקר מפני שחמודי הכחיש את העובדה שע' חזר איתו או ליווה אותו למאפיה. הואיל וגרסתו של ע' הייתה כבושה ועלתה לראשונה בעדותו, לא נחקר חמודי אודותיה ולא הייתה הזדמנות להקשות עליו בסוגיה זו. דבר נוסף, אם חזרתו של ע' למאפיה הייתה תמימה, לא הייתה כל סיבה לנסות להכחיש אותה. מכל האמור, ניתן לקבוע ללא ספק שע' חזר עם חמודי למאפיה ושניהם עסקו בניקוי הדם שנותר בה, ובסיום מלאכתם הם יצאו יחד ודרכיהם התפצלו בצומת מול ביתו של ד"ר מרוואן.

יתר על כן, אם חזרתו של ע' למאפיה הייתה רק כדי "לעשות סיבוב", לא ברור מדוע טרח לשקר לחברו ר' ז' ולספר לו שהוא חוזר מביקור אצל שני חבריו, הגרים בסמוך. גרסה שאין חולק כעת כי היא שקרית. ע' ניסה לטעון כי ר' התקשה לשמוע אותו בגלל הרעש שיוצר הטרקטורון. הסבר זה לא ניתן לקבל. ראשית, ר' סיפר בהודעתו כי ע' התקשר אליו וביקש שיאסוף אותו ממקום הסמוך לביתו של אדם בשם וליד סינדאווי, והוסיף כי ביקר את שני חבריו הגרים ליד סינדאווי. הדברים נאמרו לר' בטלפון בזמן שהוא היה אצל סבתו, כך שאין כל סיבה להניח שרעש הטרקטורון הפריע לו לשמוע היטב מה נאמר לו. מה גם שסיפור הביקור בבית החברים משתלב היטב עניינית בהקשר הכולל של המשפט. שנית, הודעותיו של ר' הוגשו בהסכמה, ולו זו הייתה גרסתו של ע' עוד במהלך המשפט (ולא רק בחקירתו הנגדית), יש להניח כי ההגנה לא הייתה מוותרת על חקירתו של ר'.

י. הנאשמים הכחישו לאורך עדויותיהם, לא רק את מעורבותו של ע' בפעולות הניקיון שבוצעו בזירה, אלא גם את היקפן. כאמור, יארה איבדה דם רב ביותר במאפיה. פעולות הניקיון, שבוצעו בשתי הזדמנויות ביום האירוע, נמשכו גם למחרת. הן כללו לא רק ניגוב הרצפה באמצעות סמרטוט ומגב, כפי שתיארו הנאשמים, אלא גם שפיכת כמות גדולה של כלור, כפי שתיאר חמודי בפני המדובר. חמודי הכחיש בעדותו שעשה שימוש בכמות גדולה של כלור והשיב

כי השתמש בקצת, יחד עם מעט מים בדלי הצהוב. הוא לא ידע להסביר כיצד מתיישבת טענתו עם שני גלוני הכלור שנתפסו בזירה, שעליהם דמה של המנוחה (ת/103 + ת/280).

יא. חמודי תיאר בעדותו כי האירוע כולו, לרבות פעולות הניקיון הראשוניות, הסתרת הגופה והעלמת יתר ראיות, ארך כ- עשר דקות בלבד, וזאת במטרה לחזק את הטענה כי ע' שהה כל פרק הזמן הזה בשירותים. אין ספק כי מדובר בטענה בלתי הגיונית. לפי הסבר זה, חמודי גרם למותה של יארה, הכניס את פח האשפה למאפיה, השליך את גופתה יחד עם כל הדברים האישיים שהיו עליה (למעט כספה, כפי שיפורט להלן), ואשפה שנועדה להסתיר אותה. כפי שתואר לעיל, הדברים לא הושלכו לפח בחיפזון וללא ארגון. (הטלפון הופרד מהכיסוי ומהסוללה, חלק מהפריטים הוכנסו לשקיות, לתוך תיקה של המנוחה וכדומה). חמודי גם הספיק להחליף את מכנסיו ולהשליך אותם לפח. לאחר מכן החזיר את הפח למקומו מעבר לכביש. הוא גם ניקה, לטענתו, את המאפיה וכל זאת במהלך 10 דקות בלבד, עד שיצא ע' מהשירותים. כשהועמד על הקושי הטמון בגרסה זו, תיקן חמודי וטען כי איננו יודע כמה זמן ארך האירוע.

יב. חמודי אישר כי לקח את כספה של יארה, אך טען כי לקח ממנה רק את סכום הכסף שנתן בידה דקות קודם לכן (700 ₪). על פי הראיות, שפורטו לעיל והוגשו בהסכמה, דקות לפני שהגיעה למאפיה, היו ברשותה של יארה מספר רב של שטרי כסף. אלה לא נמצאו בעת שנתגלתה גופתה. המסקנה היא שחמודי לקח לא רק את הכסף שנתן ליארה דקות לפני שהומתה, אלא לקח ממנה את כל כספה.

יג. חמודי הסביר חלק ממהלכיו בכך שחשש שהמנוחה תביך אותו באמצעות פרסום תמונה חושפנית שלו. כך גם הסביר מדוע לא בדק האם יארה היא ללא רוח חיים או שניתן להצילה ומיהר להפטר מגופתה ומיתר הראיות, מחשש שהפרשה תיחשף יחד עם הפרטים המביכים. ראשית, מדובר בהסבר מופרך שלא ניתן לקבלו. לא יעלה על הדעת שהחשש מפני חשיפת העובדה שבידי יארה הייתה תמונה מביכה, הוא שגרם לחמודי שלא לנסות מלהציל אותה, אם סבר כי יש סיכוי שהיא עדיין בין החיים. ודאי שזו גם איננה הסיבה לכך שהוא לא פנה מיד למשטרה בכדי לדווח על מה שקרה ובמקום זאת ניסה לטשטש את הראיות ולהיעלם מהכפר, בתקווה שהקשר בינו לבין היעלמותה של יארה לא יתגלה.

לא זו בלבד שמדובר בגרסה בלתי אמינה אלא שהראיות שהובאו מלמדות כי חמודי לא בחל מלשלוח תמונות של איבריו המוצנעים לנשים אחרות (לרבות ש'), יחד עם רמיזות או אמירות מפורשות בנוגע לרווח הכספי שיהיה לנשים אלה כתוצאה מקיום קשר כזה או אחר עימו. עובדה זו ממחישה עוד יותר את המסקנה כי לא ניתן לתת אמון בגרסתו של חמודי, שמהלכיו נבעו מחשש למבוכה שתיגרם לו.

עובדה נוספת המעוררת קושי לקבל את גרסתו של חמודי היא שחמודי גילה לאימו שיארה דורשת ממנו כספים ושהוא משלם לה. לא בכדי ניסה חמודי להכחיש עובדה זו, אך התקשה להסביר כיצד מתיישבת גרסתו עם ההתכתבות בינו לבין אימו, (ת/211), ממנה עלה כי אימו אף רגזה על כך שהוא נותן ליארה כסף.

יד. חמודי ניסה גם להסתיר את העובדה שהוא נהג לתת כספים/הלוואות לנשים אחרות, פרט ליארה. הוכח, וחמודי אף אישר את העובדה, שהוא נהג לתת כספים לאחרים, כפי שנהג עם ש' ונשים אחרות לא מעטות להן הציע או נתן כספים.

טו. חמודי המשיך לאורך עדותו להכחיש שרכש נעליים חדשות ברמאללה (נעלי ספורט) והחליף את הנעליים אותן נעל בזמן האירוע. הוא אישר כי החליף את מכנסיו מיד לאחר האירוע (מכנסיו אותרו בפח האשפה, כך שלא היה מנוס מלהודות בפרט זה). יחד עם זאת, וחרף הראיות המלמדות כי הוא נסע לרמאללה בנעלים גבוהות ורכש את נעלי הספורט ברמאללה, עמד על גרסתו, והכחיש את הטענה כי רכש את נעלי הספורט ביום השבת ברמאללה. לכאורה, אין כל סיבה לשקר זה, לולא העובדה שלמדובב סיפר חמודי כי רכש את הנעלים בשבת, כפי שמראות הראיות.

טז. במהלך עדותו העיר חמודי כי לא ידע בעת שהשליך את גופתה של יארה לפח האם היא מתה אם לאו. ניסיון להבין מדוע לא הזעיק מיד עזרה במטרה לנסות להצילה, לא זכה לתשובה ברורה ואמינה. כאמור, הטענה כי חשש שתיגרם לו בוושה איננה מתקבלת על הדעת.

228. לסיכום, הרושם מעדויות הנאשמים הוא שהם שיקרו בעת שנחקרו במשטרה, ועל כך אין מחלוקת. במעמד מסירת העדות בבית המשפט, אף שטענו כי החליטו לספר את האמת, המשיכו הנאשמים להסתיר פרטים מהותיים ולשקר, בין היתר, מתוך מגמה להסתיר את מידת מעורבותו של ע' במעשים. כך גם לא מסרו הנאשמים בעדויותיהם גרסה מלאה, כנה ואמיתית באשר לנסיבות שהביאו אותם או את חמודי לבדו לבצע את מעשה העבירה. גם תיאור הרגעים שהובילו למותה של יארה נותר אפוף מסתורין, בשל הגרסה החלקית, רוויית הסתירות שמסר חמודי בהקשר זה. עדויותיהם של הנאשמים היו מגמתיות, רצופות סתירות וניכר כי נועדו לצמצם את המחלוקות, תוך התאמתן לראיות שהובאו במהלך המשפט.

הודאת הנאשם 1 בפני המדובב

229. פרט לראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל, סומכת ידה המאשימה על הגרסה שמסר חמודי בפני המדובב, כתומכת בעמדת התביעה, שלפיה, שני הנאשמים תכננו את הרצח וביצעו אותו יחדיו. לעמדתה, דבריו של חמודי בפני המדובב מבססים גם את המסקנה כי גרסתם של הנאשמים בבית המשפט איננה ראויה לאמון ויש לדחותה.

230. ביום 26.11.2018 במהלך שהותו במעצר, הוכנס המדובב המכונה יוסף דראושה, לתאו של חמודי (להלן: "**המדובב**"). פעולת הדיבוב נמשכה עד 30.11.2018 (תוצריה הוגשו וסומנו ת/342 ו - ת/343). כבר עם כניסתו לתא, הציג המדובב את עצמו כתושב אכסאל, בעל משפחה ובעל רפת (מגדל צאן). לשאלתו של חמודי השיב לו המדובב כי נעצר בכמה תיקים, שעניינם סחיטה, נשק ואיומים. חמודי הציג עצמו בפני המדובב כתושב גוש חלב, בן 28 ובעל מאפיה, שנעצר לראשונה בחייו. הוא סיפר כי עמד להתארס החודש וכי נעצר על חטיפת בחורה מגוש חלב.

231. בתחילה נשמר חמודי מפני המדובב, לא נפתח בפניו והשיב בקצרה לשאלותיו.

ביום הראשון של הדיבוב - 26.11.18 (קובץ 046):

כאשר הוא נשאל מדוע חושדים בו בחטיפת הנערה השיב "**רואים שבפעם האחרונה היא הייתה אצלי**" (עמ' 6 לת/342).

בהמשך השיב לשאלת המדובב כי אין במאפיה מצלמות (עמ' 9 לת/342).

חמודי סיפר כי הנערה שבחטיפתה הוא נחשד היא בת 16, ואמר כי אין למשטרה הוכחות נגדו (עמ' 11 לת/342).

לאחר שהם משוחחים שוב על כך שהדבר היחיד הקושר את חמודי למעשה הוא שהנערה

נראתה אחרונה במאפיה שלו, נשאל חמודי האם יש מצלמות בכפר, בהן אפשר לראות לאן היא הלכה, השיב לו חמודי **"שיבדקו"** (עמ' 13 לת/342).

על השאלה כיצד יודעת המשטרה שהנערה היא האחרונה שהייתה אצלו השיב חמודי **"רואים שהיא אחרונה"**. כאשר אמר המדובב לחמודי שמצבו טוב יותר משל המדובב, כי בקרוב ימצאו את הילדה והוא ישוחרר, השיב חמודי **"ואם היא נרצחה מה אני אעשה..."** (עמ' 18 לת/342).

לאחר שיחה על ארוסתו ברמאללה, חמודי אמר כי הוא רוצה להשתחרר ולברוח לארה"ב (עמ' 19 לת/342).

חמודי השיב כי איננו יודע לאן הלכה הילדה (עמ' 21 לת/342).

למחרת, ביום 27.11.18 (קובץ 047 + קובץ 048):

חמודי הובא לבית המשפט להארכת מעצרו וחזר לתאו. בשלב זה, ואף שנחקר כבר תחת אזהרה בחשד לרצח, עדיין לא שיתף חמודי את המדובב בעובדה שהוא אחראי למותה של יארה. הוא אף חזר לתא כשהוא חשדן יותר, בירר שוב את פרטיו האישיים של המדובב וחקר אותו במטרה לקבל פרטים טובים יותר לגבי סיפור הרקע שלו. לשאלות המדובב הוא ענה כי אין למשטרה ראיות כנגדו ושהוא לא עשה דבר (עמ' 11 לקובץ 047 בת/342). לשאלת המדובב האם אמרו לו היכן מצאו את הילדה ומתי, השיב חמודי: **"אני לא יודע שום דבר גבר... לא אמרו לי ולא רוצה לדעת... לא קשור אלי ולא אכפת לי... לא יודע... לא יודע שום דבר"**. (עמ' 8 לקובץ 048).

חמודי סיפר למדובב כי הא התייצב במשטרה בעצמו (ולא הובא לתחנה על ידי השוטרים), והוסיף שלא עשה דבר **"יענו אם עשיתי משהו אני בא מספר לך"** (עמ' 24 לקובץ 048). לצד האמור, בשלב זה לא נחשף חמודי בפני המדובב וממשיך להישמר מפניו ולמעט בפרטים. עם זאת חמודי שיתף את המדובב בכך שבכל החקירות הוא משיב לחוקרים **"לא יודע"**, והמדובב חיזק אותו **"טוב, זה טוב מה שאתה עושה מאה אחוז"** והוסיף שהכי חשוב שלא ימצאו ראיות הקושרות אותו לרצח. לשאלת המדובב איך גילו שהילדה נכנסה אליו למאפיה השיב חמודי **"לפי הטלפון... בפלאפון רואים שפעם אחרונה אצלי"** (עמ' 27 לקובץ 048).

חמודי סיפר שהילדה נעלמה ביום שישי והוא נעצר בשבת. לשאלת המדובב **"הכי חשוב שביומיים האלה לא דיברת בטלפון עם מישהו"** השיב חמודי לא. **"עם מי אני אדבר"** (עמ' 28 - 29 לקובץ 048).

לשאלת המדובב מה גרם לו להסתבך בדבר הזה השיב חמודי: **"אני לא קשור דוד שלי וואללה..."** (עמ' 42 לקובץ 048).

232. כפי שניתן לראות לאורך שיחותיו הארוכות עם המדובב, שמר חמודי על הקו שהציג בחקירותיו במשטרה. הוא אמנם אישר כי יארה הייתה במאפיה, אך טען שאין לו כל קשר למה שקרה לה ואיננו יודע פרטים על כך. בכל העת הזו, המדובב השיא לו עצות כיצד להיזהר מחוקריו ואיחל לו כי ישוחרר וימשיך את חייו.

233. בשלב מסוים הוכנס לתאו של חמודי מדובב נוסף שהציג עצמו כבן למשפחת הייב מטובא (דובר מס' 4 בתמליל החל מעמ' 53 לקובץ 048, להלן: **"המדובב מטובא"**). בשיחות המשותפות בין שלושת יושבי התא נשמר חמודי אף יותר ואימץ את המלצתו של המדובב

דראושה, שלא לבטוח באחרים, כשסיפר למדובב מטובא כי הוא עצור בגלל עבירה של נהיגה ללא רישיון. כניסתו של המדובב הנוסף קרבה בין חמודי והמדובב יוסף דראושה, ושניהם "מידרו" את המדובב מטובא, בו בזמן שהם מציגים בפניו מצג שווא לגבי מה שהוחלף ביניהם עד רגע כניסתו לתא:

**"דובר מס' 4: בחייך... אה הסיפור שלך קל..
דובר מס' 2, מוחמד: כל אחד והסיפור שלו ושאלוהים יעזור לו..
דובר מס' 1, יוסף: דוד אתה כבר יומיים איתי. שאלתי אותך משהו?
דובר מס' 2, מוחמד: לא.**

דובר מס' 1 יוסף: הנה במקרה ידעתי אתה רואה..." (עמ' 60 - 61 לקובץ 048).
234. האווירה המשתקפת מהשיחות שניהלו השלושה לאחר כניסתו של המדובב מטובא הייתה מבודחת, וניכר כי חמודי חש קירבה למדובב. בגיבוי של המדובב יוסף דראושה נמנע חמודי מלהשיב לשאלותיו של המדובב מטובא או ענה תשובות שנועדו להבהיר לו כי הוא איננו מעוניין להשיב לו על שאלותיו (כך למשל, חמודי חזר וטען בתשובה לשאלה במה הוא עוסק שהוא רקדנית). על חלק מן השאלות השיבו חמודי או המדובב במכוון תשובות מטעות, כמו לגבי הסיבה בגינה נעצר חמודי, או השאלה האם הוא נשפט כבר (המדובב השיב במקומו כי חמודי כבר נשפט ומחכה שימצאו לו מקום - עמ' 84 לקובץ 048).
235. לאחר שהוצא המדובב מטובא מהתא, כביכול לצורך חקירה, שוחחו חמודי והמדובב בחופשיות על כך שלא נתנו בו אמון, והמדובב אף החמיא לחמודי על כך שידע להישמר מפניו:

**"דובר מס' 1, יוסף: שמת לב הוא רוצה לשאול אותך אני השתקתי אותו הרבה... טוב
שלמדת את השיעור של אתמול אה... אתה חביבי...
דובר מס' 2, מוחמד: לא אני כבר למדתי אותו
דובר מס' 1, יוסף: תסתכל עלי זה מה שאני רוצה ממך, שאלוהים ישמור אותך... זה מה
שאני רוצה... התחלתי להגיד לעצמי בראש שלי עכשיו אם הוא ישאל את מוחמד והוא
יענה אני אעשה לו בעיה למוחמד...
דובר מס' 2, מוחמד: לא ראית שאני אמרתי לו רקדנית..".**

236. תרגיל החקירה הניב פרי וחמודי התחיל לשתף את המדובב במה שקרה, אך עדיין לא הודה במעורבותו במעשה. בתשובה לאזהרותיו של המדובב, שמא המשטרה לקחה את נעליו של חמודי כדי לבדוק אותן ולברר למשל מי קבר את הנערה, השיב לו חמודי **"קניתי אותו בשבת"** (עמ' 92 לקובץ 048). אמירה העולה בקנה אחד עם הראיות שפורטו לעיל, והסותרת את גרסתו של חמודי בבית המשפט. חמודי השיב למדובב שהמשטרה לא מצאה כלום בבדיקות שערכה. הוא ידע לומר שנערך חיפוש במאפיה אבל לא נמצא בה דבר הקושר אותו לעבירה ולדבריו, גם במצלמות של הבתים הסמוכים לא התגלה דבר (עמ' 95 לקובץ 048).

237. המדובב מטובא הוחזר לתא (עמ' 97 לקובץ 048 ואילך). כעבור זמן קצר, בעקבות מריבה מבוזמת בין שני המדובבים הוצא המדובב מטובא מהתא וחמודי והמדובב נותרו שניהם לבדם בתא (עמ' 102 לקובץ 048). גם בשלב זה כאשר שאל המדובב את חמודי מה הקשר שלו לעניין, השיב לו חמודי שאיננו יודע דבר, רק ראו בפלאפון שהיא התקשרה

אליו. חמודי סיפר למדובב כי הנערה אכן התקשרה אליו, אבל במטרה לשאול האם יש לחם. לדבריו, בפלאפון לא ימצאו כלום עליו. חמודי הוסיף כי לאחר מכן נסע לרמאללה, כפי שהוא נוסע מידי שבוע, והצטלם למחרת עם חברתו (עמ' 106 לקובץ 048). חמודי המשיך וטען שהנערה יצאה את המאפיה בשלום והעלה השערה שחבר שלה, שיצא לאחרונה מהכלא הוא שפגע בה, בהוסיפו כי מדובר בילדה לא קלה (עמ' 107 לקובץ 048).

לשאלת המדובב סיפר לו חמודי כי לילדה קוראים יארה וכי החוקרים לא סיפרו היכן מצאו את גופתה. (עמ' 124 לקובץ 048).

גם בהמשך השיחה נותר חמודי בגרסתו המרחיקה אותו מכל מעורבות במותה של יארה. טען כי בטלפון שלו לא ימצאו דבר וכי יארה הייתה במאפיה שניות בלבד בשעה ארבע או חמש בערך (עמ' 1 לקובץ 049). הוא סיפר כי נסע לרמאללה (טען שנוסע לפעמים באוטובוס לרמאללה ולא ציין שבפעם הזו נסע במונית), וכי בני משפחתו והחברים התקשרו אליו כשנודע שיארה נעדרת, כיוון שחשדו שהיא נמצאת איתו. לשאלת המדובב האם הוריו של חמודי ידעו שהוא נסע לרמאללה השיב חמודי **"אני לא אומר לאף אחד... אני עושה מה שאני רוצה..."** (עמ' 2 לקובץ 049).

238. ביום 29.11.18 בוצע תרגיל חצר, במהלכו החל חמודי לראשונה להתוודות בכך שגרם למותה של יארה (ת/346 ות/346א'). חמודי שיתף את המדובב במה שעבר עליו בחקירה, סיפר לו שהחוקרים צילמו אותו והוא נשאל אודות הפציעות בידיו **"המכה הזאת, הדבר הזה ממה זה, כל זה מהסכינים כשאני חותך כרובית ומלפפון בעסק אח שלי"** (ת/346א' עמ' 7). לשאלת המדובב האם הגיע לה להירצח השיב חמודי לא. בהמשך עם זאת, כאשר נשאל אם כך למה הסתבך השיב כי **"היא כולה נצלנית"**. הסביר כי היא מנצלת אותו כספית והוסיף: **"עד מתי אשאר כך... הייתי עוזר עוזר עוזר, בסופו של דבר..."** (ת/346א' עמ' 7) **"הייתי עוזר עוזר עוזר עד מתי?"**. חמודי טען שאף אחד לא ראה אותו בזמן שביצע את הרצח ואף אחד לא ראה אותו כשזרק את הגופה **"לא באלוהים"** ואיש לא יודע על כך, אפילו לא הוריו (עמ' 8 בת/346א'). חמודי סיפר ששילם ליארה כ- 3,000 ₪ כל שבוע. (בהמשך תיקן ואמר כי נתן ליארה סכומים קטנים יותר מידי פעם בפעם **"(לא, פעם אלף פעם חמש מאות"** (ת/346א' עמ' 11)) וזאת במשך כ- 3 חודשים (ת/346א' עמ' 17). כשניסה המדובב להבין מדוע הסכים לשלם לה את הכספים הללו שלל חמודי את האפשרות שהוא נגע במנוחה והכחיש את הטענה שהיא החזיקה משהו כנגדו **"(אז על מה היית נותן לה? מה תפסה עליך משהו? ת. לא"** עמ' 8 לת/346א'). המדובב המשיך ותהה **"אז מה???מה זה נצלנות וכוחניות"** וחמודי השיב **"בית עני ואני הייתי מרחם"** (ת/346א' עמ' 8). חמודי אמר עוד בהקשר זה לשאלת המדובב האם יארה ניצלה אותו כי היא **"חשבה אותי מטומטם, גבר"** (ת/346א' עמ' 11).

באותו הקשר, המדובב ניסה לברר אם משהו עזר לו באירוע, השיב לו הנאשם 1 **"לא באלוהים... אף אחד לא יודע כלום... אבל ביני לביני ובין אלוהים"**. לשאלות המדובב האם יתכן שנותרו ראיות המסבכות את חמודי במעשה, כמו סימנים במאפיה, הוא השיב: **"לא נשאר כלום"** **"לא נשאר שום דבר גבר"** (עמ' 8 לת/346א'). חמודי שלל גם

את האפשרות שניתן לראות במצלמות הבתים הסמוכים למאפיה את המקום בו השליך את גופתה של המנוחה או את השלב שבו הוציאה מהמאפיה: **"אין גבר, כל המצלמות בכפר, אף מצלמה לא מצליחה לדעת...אף אחד לא ראה אותי"** (ת/346א' עמ' 8). חמודי השיב כי יארה לא שרטה אותו במהלך האירוע **"אתמול צילם את כל הגוף שלי אין שום דבר"** (ת/346א' עמ' 9). הוא לא לקח גם שום דבר מהפריטים שהיו איתה **"לא מה יש לי לקחת", "זרקתי הכל"** ואת הטלפון **"בנפרד"** (ת/346א' עמ' 9).

חמודי השיב שלא שרט את יארה ולא חנק אותה. לדבריו, המנוחה לא צרחה בזמן האירוע, היא פחדה (ת/346א' עמ' 11). לשאלת המדובב האם דמה של יארה השפריך במאפיה השיב חמודי **"הכל"** (ת/346א' עמ' 12). בתשובה לשאלה האם יארה לא צעקה בכלל השיב חמודי כי הוא שם לה סלוטייפ (ת/342 עמ' 16).

המדובב הסביר לחמודי כי הכי חשוב שאין אף אחד שיודע על המעשה שביצע, לא מי מבני המשפחה ולא אף אחד אחר. על כך השיב חמודי **"גבר אני בן 29, אף אחד לא יודע עלי כלום... אין אצלי לפטפט כמו נשים"** (ת/346א' עמ' 10).

חמודי סיפר למדובב כי מחק את כל מספרי הטלפון של המנוחה מהטלפון הנייד שלו והביא למשטרה טלפון חדש (ת/346א' עמ' 11), שלא השאיר טביעות אצבע וניקה את המאפיה באמצעות ארבעה ג'ריקנים של כלור (ת/346א' עמ' 12).

בשיחתו עם המדובב הזכיר חמודי את הנאשם מס' 2. בתגובה לדברי המדובב- **"לומר לך באלוהים, כשראיתי אותך הולך כך וכך, אמרתי באלוהים זה יש לו כוח בידיים אבל יש לו לב חלש הלב שלך חלש כי לא היה לצדך מישהו שיחזק אותך... טוב לב לא מספיק..."** השיב חמודי: **"גבר יש לי ***** גבר ימצא חן בעיניך, כמוך בדיוק"**. יחד עם זאת לשאלת המדובב האם אותו ***** יודע על האירוע **"(הכי חשוב לא יודע כלום על מקרה הרצח)"**, השיב חמודי **"אף אחד לא יודע"** (ת/346א' עמ' 11).

בתגובה לשאלת המדובב האם המנוחה ניצלה את חמודי ועשתה ממנו "אהבל", השיב חמודי **"לא היא, כשהייתה נכנסת (מלל לא ברור) אני מספר לך את האמת לפני תקופה בחג נכנסתי אליהם הביתה כל הזהב לקחתי אותו"**. לשאלת המדובב האם יתכן שבגלל זה התעצבנה השיב חמודי: **"אין כסף בבית שלנו, מה אתה לא סומך עלי, אתה מבין אותי?"** (ת/346א' עמ' 15). חמודי גם סיפר למדובב שהוא לא פחד בשעת המעשה וישן טוב לאחר מכן. לשאלת המדובב האם חשב להודות בביצוע המעשה השיב חמודי **"חס וחלילה גבר" ... "מה אני משוגע גבר?"** (ת/346א' עמ' 18).

חמודי הודה בפני המדובב כי תכנן להמית את המנוחה. בתשובה לשאלת המדובב: **"זאת אומרת מוחמד שלא היית כבר עם החלטה לרצוח אותה ישר במאפיה, רק באותו יום שהיא הגיעה, קנטרה אותך בכוונה"**, השיב לו חמודי **"לא באלוהים"**. בתגובה שאל אותו המדובב איך החליט להמיתה ומתי: **"איך החלטת, היית כבר עם החלטה?"** ובתשובה אמר לו חמודי **"כבר תכננתי כן"** (ת/346א' עמ' 23). כאמור, בעדותו הראשית לא מצא לנכון חמודי להכחיש את הדברים הללו ולא התייחס לגרסת ההתוודות שלו בפני המדובב, אלא כשנשאל עליה במסגרת החקירה הנגדית.

חמודי שיתף את המדובב בכך שנהג מונית מירושלים, שהסיעו בעבר, והפך להיות חבר שלו, הסיע אותו באותו יום לרמאללה (ת/346א' עמ' 25).

239. עם סיום תרגיל החצר הוכנסו חמודי והמדובב חזרה לתא והמשיכו לשוחח (עמ' 33 לקובץ 049). המדובב המשיך לברר עם חמודי פרטים לגבי המעשה, שאל אותו האם המנוחה שקלה הרבה ואיך העביר אותה מהמאפיה למקום בו הסתיר את גופתה. חמודי השיב כי היא שקלה כ- עשרים קילו, והוא העביר אותה בהליכה (לא השתמש ברכב) (עמ' 33 לקובץ 049). בהמשך סיפר למדובב כי זרק את הגופה בפח האשפה ועל השאלה האם עטף אותה במשהו השיב: **"בשק של קמח... שק כמו סדין"** (עמ' 41 לקובץ 049). בהמשך השיחות ביניהם, חזר חמודי ואישר כי השליך את הגופה לפח האשפה. לדבריו היא נמצאה כ- 4 או 5 ימים לאחר מכן. חמודי העריך שלא הדיף ריח מהגופה בשל הקור (**"חורף..."**) - עמ' 11 לקובץ 050).

חמודי חזר על הגרסה שהוא גנב רכוש מביתה של המנוחה:
לשאלת המדובב: **"... תסתכל עלי אני סולח לך אני סולח לך בסיפור וואלה... לא ציפיתי הדבר הזה, משהיא תנצל בחור ותמשוך ממנו כסף, כל החיים שלי הייתי שומע שהגברים הם שמנצלים את הנשים, אבל חתיכת בחורה מנצלת בחור, וואי למה מה קרה, מה עד כדי כך היא חושבת שאתה אהבל"**, השיב חמודי: **"אני הוצאת ממנה כפול"**, **"אני אומר לך שהוצאתי מנה כפולה"**, **"הוצאתי מהבית שלהם"**, **"אף אחד לא יודע"** (עמ' 33 בקובץ 049). חמודי סיפר כי ניצל הזדמנות בה שהה באירוע משפחתי בביתה של המנוחה כדי לבצע את הגניבה בשווי של כ- 43,000 ₪ (עמ' 17 לקובץ 050).

חמודי גם אמר למדובב כי הגיע ליארה מה שקרה לה **"מגיע לה, מגיע לה ועוד איך"** ושהוא לא מפחד מאף אחד בכפר, רק מפחד שהוריו לא ידברו איתו. לשאלת המדובב האם מי שהוא ידע שהמנוחה הייתה מושכת ממנו כסף, אולי הוריו, השיב חמודי בצקצוק לשון. חמודי חזר ואישר למדובב שלא ימצאו ראיות כנגדו, שבמצלמות לא רואים דבר וגם בטלפון שלו לא ימצאו כלום כי זה פלאפון חדש. הוא סיפר גם כי שרף את הטלפון הקודם שלו (עמ' 11 לקובץ 050).

המדובב ניסה שוב לברר מדוע גרם חמודי למותה של יארה. האם היא תפסה אותו במשהו או שחמודי עשה לה דבר מה. חמודי הגיב באומרו: **"וואללה היא התחילה להגיד לי אני אתלונן עליך ואעשה... ואתה מדבר עם ילדה קטינה..."** **"עד מתי אני אבלע את זה"** (עמ' 37 לקובץ 049). חמודי גם הוסיף שהוא לא מתחרט על מה שקרה. בהמשך חזר המדובב ושאל את חמודי האם המנוחה איימה לספר שהוא נישק או חיבק אותה, או שדיבר איתה בטלפון. חמודי השיב כי שוחח איתה בטלפון. הוא גם אישר כי היא איימה לחשוף משהו אירוטי שקשור אליו **"*****"** תשובת חמודי: **"משהו כזה"** (עמ' 10 בקובץ 050 מיום 29.11.18). הוא הוסיף כי לא ידע שהמנוחה הקליטה אותו.

המדובב ניסה לברר עם חמודי האם המנוחה התנגדה בדרך כלשהי במהלך האירוע. חמודי לא השיב מפורשות, אך ניתן היה להבין מתגובתו כי לא הייתה התנגדות או שהיא הייתה כזו שניתן היה להתגבר עליה ללא קושי: לשאלת המדובב **"לא צעקה ולא הרביצה לך ולא שום דבר, כי אתה נמוך. לא קיבלת איזה אגרוף"** השיב חמודי **"לא יודע... אני מרים את הבנאדם וזורק אותו לרצפה ומרביץ לו... כל הכפר יודעים שיש לי כוח בידים אה"**. המדובב אמנם המשיך לנסות לברר האם המנוחה שרטה אותו או

הרביצה לו אך תשובת הנאשם לא נשמעת בהקלטה (עמ' 41 לקובץ 049). מתשובותיו של חמודי בהמשך עלה כי המנוחה לא הכתה אותו: **"היא הרביצה לך, אף מכה היא לא נתנה לך?"** תשובת חמודי הייתה **"שום מכה ולא ככה"** (עמ' 51 בקובץ 049). חמודי השיב גם בשלילה לשאלות המדובב האם המנוחה נשכה או שרטה אותו. חמודי שלל מכל וכל את האפשרות שהמנוחה הרביצה לו ולא ציין בשום שלב כי היא נופפה מולו בסכין או איימה עליו באמצעות סכין:

**"דובר מס' 1 יוסף: הרביצה לך או לא הרביצה לך?
דובר מס' 2, מוחמד: לא.
דובר מס' 1 יוסף: היא הרביצה לך או לא הרביצה לך?
דובר מס' 2, מוחמד: לא וואללה.
דובר מס' 1 יוסף: בחיך היא לא השכיבה אותך על הרצפה?
דובר מס' 2, מוחמד: וואללה" (עמ' 15 לקובץ 050).**

חמודי השיב למדובב כי הוא עצמו לא השתמש בברזל או במקל כדי להרביץ למנוחה. המדובב העלה בפני חמודי שאלות במטרה לברר שוב האם תכנן מראש לפגוע במנוחה: **"הרצח של הילדה בחיך חלמת עליה כן?"**, חמודי השיב **"וואלה חלמתי"**. אך על השאלה האם חלם על רצח אותה בחורה, ענה חמודי **"לא אותה בחורה, אבל חלמתי שאני רוצח מישהו"**. הוא חזר וסיפר כי לא חש כל פחד כאשר המית את המנוחה (עמ' 43 לקובץ 049) ושיתף כי איננו חושב יותר על המעשה **"כלום... לא חושב על זה..."** **"אני ח'אלס אה... כבר מתכנן את החיים שלי..."** **"יענו אני מדבר איתך לעתיד. מה שעבר זה שוכח"** (עמ' 52 לקובץ 049).

בהמשך לדברי המדובב, שהזהירו מפני האפשרות שהחבר של המנוחה יתנקם בו, הזכיר שוב חמודי את ******, רואה **** זה שאני מספר לך עליו... אני אכיר לך אותו, ברזל ... בכל מביא ושם... הוא מחזיק את כל הכפר כל הכפר מפחד ממנו"**. (עמ' 16 לקובץ 050).

240. בעדותו תיאר המדובב את מהלך הדיבוב וההתפתחות שחלה בגרסתו של חמודי, כמתואר לעיל.

בחקירתו הנגדית (עמ' 440 - 441 לפרוטוקול), הוא אישר שחמודי לא סיפר לו בשום שלב שהוא דקר את המנוחה בסכין ולא נקב במילה **"שחט"**. לדבריו, חמודי סיפר לו שחנק את המנוחה. בחקירתו החוזרת תיקן המדובב והשיב כי איננו זוכר מה בדיוק סיפר לו חמודי בהקשר זה. הוא לא יכול היה לאשר או לשלול את הטענה כי מי שדיבר על חניקה היה המדובב בלבד בעוד חמודי לא אישר זאת. יש לציין כי על פי התמליל של תרגיל החצר (עמ' 9 לת/346), המדובב הוא שהעלה את הסברה כי המנוחה נחנקה וחמודי שלל זאת. המדובב אישר בחקירתו הנגדית כי הוא זה שנקב בפועל **"שחט"**, כאשר אמר לחמודי שהוא היה שוחט את מי שהייתה סוחטת ממנו כספים (בעמ' 17 לתרגיל החצר/ת/346). לטענתו, העלה אופציה זו רק כדי לרכוש את אמונו של חמודי ומבלי שקיבל מידע מראש מהחוקרים לגבי האופן בו הומתה המנוחה.

המדובב אישר שבשום שלב חמודי לא ציין שהיה אדם נוסף במאפיה. לשאלת הסנגור, לא זכר המדובב את העובדה שחמודי הזכיר ששם סלוטייף על פיה של המנוחה, כפי שמופיע בתמליל הדיבוב ונשמע בקלטת. עם זאת, הוא זכר כי חמודי עשה תנועה שלפיה חסם את פיה בידו (עמ' 443 לפרוטוקול).

המדובב הוסיף כי שמע מחמודי שהוא חנק את המנוחה והמתין חצי שעה על מנת לברר האם היא מתה:

"העד, מר דראושה: כן, חנק אותה. אמרתי לו 'איך ידעת שאפילו נפטרה? שהיא מתה?' אומר לי, ... 'חיכיתי חצי שעה עד שידעתי שהיא מתה'." (עמ' 444 לפרוטוקול). מדברים אלה למד המדובב כי חמודי המית את המנוחה בחניקה. עם זאת, לדברי המדובב כאשר חמודי סיפר שניקה את המאפיה ב-5 גלוני כלור, הוא הבין שהתרחש במאפיה משהו אחר. בעקבות הדברים הללו, יש לומר כי על פי תמלילי השיחות חמודי לא סיפר למדובב כי הוא חנק את המנוחה ואף הכחיש כי חנק אותה. יחד עם זאת, הוא לא סיפר למדובב בשום שלב כיצד נגרם המוות.

241. כפי שניתן ללמוד מן המפורט לעיל, בתחילת פעולת הדיבוב נזהר חמודי מלשתף את המדובב במעשיו, ורק לאחר מספר ימים בהם שהו יחד, ובעקבות תרגיל החקירה, בו הוכנס מדובב נוסף, פתח את ליבו בפני המדובב והודה שהוא אחראי למותה של המנוחה. למרות ההתקרבות המשמעותית בין השניים וכפי שהעיד על עצמו לא פעם במהלך שיחותיו עם המדובב, חמודי הוא אדם המתקשה לסמוך על אחרים. הוא השיב לשאלותיו של המדובב בקצרה ובתמציתיות ובשום שלב לא סיפר בצורה סדורה מה התרחש במאפיה וכיצד ביצע את המעשה.

קבילות ההודאה בפני המדובב

242. סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח משולב] התשל"א-1971 קובע כי הודאת חוץ של נאשם תהא קבילה אם בית המשפט שוכנע שהיא נמסרה באופן חופשי ומרצון.

הלכה היא כי הפעלת מדובב בתאו של חשוד בביצוע פשע מהווה תחבולה חקירתית מותרת, אשר כשלעצמה אינה פוגעת בזכויות הנאשם (ע"פ 8743/09 **מנקין נ' מדינת ישראל** (23.2.13) ו- ע"פ 4855/16 **שוויקי נ' מדינת ישראל** (11.11.2018)), ובלבד שלא הופרו זכויותיו להימנע מהפללה עצמית וכל עוד לא נפגעה זכותו להליך הוגן (ראה ע"פ 8107/09 **דענא נ' מדינת ישראל** (26.6.11)). במקרה זה אין כל טענה, כאמור, הפוגמת בקבילותה של הראיה. הנאשם לא טען כנגד תוצרי הדיבוב, לא חלק על כך שהדברים הנשמעים מפיו אכן נאמרו למדובב ולא טען כי התוודותו בפני המדובב היא תוצאה של לחץ או תחבולה אסורה מצד המדובב.

243. יתרה מכך, כפי שניתן להיווכח מהשיחות שקיימו חמודי והמדובב, במהלך הדיבוב פחתה חשדנותו של חמודי כלפי המדובב, התחזק האמון שהוא רחש לו והוא החל להיפתח בפניו. המדובב אמנם הציג את עצמו בפני חמודי כמי שבקיא במהלכי חקירה ובהליכים בבית המשפט, וזאת כדי לזכות באמונו ולהרשימו, אך בשום שלב לא יצר רושם מאיים או מטיל אימה. נהפוך הוא, הוא גילה יחס חברי ודואג, השיא לחמודי עצות כיצד להתנהג בחקירה ולהיזהר מפני תרגילי החוקרים, גילה התעניינות בחייו ודאגה ואכפתיות לעתידו. ואכן, חמודי בעדותו טען כי רצה להרשים את המדובב ולהראות חזק בפניו, ולא העלה טענות כלפי

התנהלות המדובב, לא טען שהלה הפחידו או איים עליו בדרך כלשהיא. מתוך השיחות עם המדובב שתועדו בשמע ותומללו במלואן, ניתן להתרשם כי המדובב פעל ללא דופי ולא נפגם חופש הבחירה של הנאשם מס' 1. חמודי הפגין חוזק לאורך כל השיחות, שיתף כי איננו נוהג לסמוך בקלות על אחרים והפגין חשדנות כלפי בני שיחו, ודבריו נמסרו מרצונו החופשי.

244. אין ספק, אם כך שהודייתו של חמודי בפני המדובב היא קבילה וניתנה מרצונו החופשי מבלי שהופעלו כנגדו תחבולות אסורות, הפוגמות בקבילות הראיה, מה גם שכיום אין מחלוקת כי התוודותו של חמודי בגרימת מותה של יארה הייתה אמיתית.

משקל ההודאה בפני המדובב

245. כאמור לעיל, אין למעשה מחלוקת לגבי קבילותה של ההודאה שמסר הנאשם בפני המדובב, אלא רק ביחס למשקלה. הטענה היחידה שהעלו הנאשם ובא כוחו הייתה שהנאשם לא היה כן עם המדובב, ביקש להרשים אותו ולכן אין לקבל את הסיפור שתיאר בפני המדובב כאמת לאמיתה. ב"כ הנאשם טען כי אסירים המדברים עם מדובבים, מספרים להם סיפורים, שבחלקם הם נכונים ובחלקם הם אינם נכונים. כך למשל הסכים עם באת כוח המאשימה, שחמודי לא סיפר למדובב שגם ע' היה במאפיה בזמן האירוע, והוא אף התגאה בכך שהצליח להתגבר על המנוחה לבד ולשאת אותה לפח האשפה בכוחות עצמו, מבלי שהיא התנגדה. לפי הנטען, חמודי גם התפאר בפני המדובב עד כמה הוא חזק ושאי אפשר לעבוד עליו. ב"כ הנאשם הוסיף, כי גם העובדה שחמודי סיפר למדובב שכביכול הוא שם סלוטייפ על פיה של המנוחה כנראה איננה נכונה, כי לא נמצא כל ראיה התומכת בכך. לעמדת ההגנה, חמודי הודה בפני המדובב בביצוע המעשה, אך לא כל הפרטים שמסר לו הם נכונים, וכך צריך להתייחס להודאתו זו.

246. המאשימה מסכימה בסיכומיה כי חמודי השיב למדובב בצורה לקונית, לא פירט בפניו את העובדות ובעיקר שלל או אישר את הטענות או התיאוריות שהציג בפניו המדובב. למרות האמור, היא מבקשת לבסס מתוך הדברים שמסר חמודי למדובב שתי טענות:

(א) הטענה כי מדובר ברצח, שתוכן מראש, על ידי שני הנאשמים, כיוון שחמודי מאס לתת ליארה עוד כספים.

(ב) בניגוד לגרסה שמסר חמודי בעדותו, המנוחה לא גילתה התנגדות ולא תקפה אותו וכפי שמסר בחקירות במשטרה - סימני הפציעה בידי נגרמו כתוצאה מעבודתו במאפיה.

בהקשר זה מפנה המאשימה לעובדות שנכללו בהודאת הנאשם מס' 1 בפני המדובב ושהוכחו כנכונות, כמו השלכת הגופה לפח האשפה, היותה עטופה בשקי קמח (שאכן נמצאו בפח), השלכת חלקי הטלפון שלה בנפרד (הטלפון נמצא מפורק בפח), מחיקת השיחות בינו לבין יארה, ניקוי המאפיה באמצעות ג'ריקנים של כלור (במאפיה נתפסו שני ג'ריקנים שעליהם סימני דם של המנוחה).

במקביל מבקשת המאשימה שלא להסתמך על האמירה הלקונית של חמודי בפני המדובב, שלפיה היה לבד במאפיה ופעל לבד, בטענה כי איננה מובילה למסקנה שע' לא היה שותף לרצח. לטענתה, העובדה שחמודי שיקר בנקודה זו התבררה כבר בשלבי

החקירה, כאשר ע' עצמו הודה כי הוא נכח במאפיה, כאשר יארה הגיעה אליה. שנית, ניכר כי חמודי נזהר מלהפליל את ע'. כבר מתחילת ההתכתבות ביניהם הזהירו שאף אחד לא ידע על המעשה.

247. את משקלן של הודאות חוץ יש לבחון על פי שני מבחנים מצטברים ומשלמים:
המבחן הפנימי - הבוחן את משקל ההודאה לגופה, לאור סימני האמת העולים ממנה; כגון הגיונה הפנימי, הסדר בו הדברים נמסרו ובהירות ההתנסחות.

המבחן החיצוני - הבוחן אם יש להודאה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודאה עצמה, ("דבר מה נוסף") המשליכה על אמיתות ההודאה. **"התוספת הראייתית הנדרשת היא מאמתת ולא מסבכת. משכך, ככלל, די בראיה ישירה או נסיבתית, חיצונית להודאת הנאשם, אשר יש בה כדי לאשר במידת מה את תוכן ההודאה ולהצביע על אמיתותה, ואין צורך להידרש לראיה ישירה המצביעה על אשמתו של הנאשם"** (ע"פ 4855/16 שוויקי נ' מדינת ישראל, שאוזכר לעיל).

248. בין המבחן הפנימי למבחן החיצוני מתקיימים יחסי גומלין: ככל שגדל כוחו של המבחן האחד כך פוחת הנטל הדרוש מהמבחן האחר:

"משקלה של הודיה נקבע על דרך העברתה במבחן פנימי ובמבחן חיצוני ושקלול התוצאות מתקבלות משני המבחנים. בגדר המבחן הפנימי, יש להתחקות אחר אלמנטים כגון הגיונה בפנימי של ההודיה, בהירות ההתנסחות, רצף הרצאת הדברים וכיוצא בזה. המבחן החיצוני, לעומת זאת, אינו מסתפק בהתבוננות על ההודיה מתוכה היא, אלא מבקש לבחון את יש לה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודיה עצמה. בגדר מבחן זה, יש לבחון האם קיים בחומר הראיות "דבר מה נוסף" אשר מחזק את האמור בהודיה. בין המבחן הפנימי לבין המבחן החיצוני מתקיים יחס הפוך: ככל שגדל כוחו של המבחן האחר כך פוחת הנטל בגדרו של המבחן האחר. עם זאת, גם אם מדובר בהודיה שמשקלה הפנימי גבוה, לא ניתן להרשיע על פיה בלבד ללא אימות חיצוני כלשהו". (ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב (18.10.2010)).

249. בחינת ההודאה בפני המדובב על כל חלקיה, בראי המבחן הפנימי מלמדת כי לא ניתן לומר שיש קושי בכל הנוגע להגיונה הפנימי של ההודיה. נוסף על כך, ניתן להתרשם מהשיחות שניהלו השניים כי המדובב וחמודי התקרבו בהדרגה זה לזה, שיתפו האחד את השני בתכניותיהם וחלומותיהם, כאשר חמודי לא חש כל פחד או חשש מהמדובב ואף סמך עליו ושמע לעצותיו. על פני הדברים נראה כי התפתח בין חמודי למדובב יחס חברי, באופן המחזק את המסקנה כי ההתוודות בפני המדובב נבעה מתוך האמון שרחש לו חמודי ורצון כן לשתף אותו במה שקרה. חמודי גם שיתף את המדובב במניע למעשיו.

250. כיום אין ספק כי ליבת הגרסה שמסר חמודי בפני המדובב, עצם ההתוודות באחריותו של חמודי למותה של יארה, משקף את האמת. חמודי חשף את הדברים בפני המדובב בזמן שהקפיד להכחיש כל קשר למותה בפני החוקרים, באופן המלמד

על מידת הפתיחות כלפיו והרצון לשתפו במעשה הנורא שביצע. אמנם גרסת הנאשם מס' 1 בפני המדובב בכללותה איננה רציפה, וחסרים בה פרטים, כמו שיטת ההמתה- (באמצעות סכין), הפוגמים במידת מה במשקלה הפנימי של ההודיה. יחד עם זאת, ליבת ההודיה היא מוצקה, הובררה כאמת לאמיתה, שהרי כיום לא חולק הנאשם על כך שהוא המית את המנוחה. רצף האירועים שתיאר בפני המדובב הוא הגיוני, כולל את המניע למעשיו, ההזדמנות, המעשה ותוצאותיו. אופי השיחות שניהלו הנאשם מס' 1 והמדובב מלמד כי חמודי שיתף אותו במה שקרה בחקירה, שמע לעצותיו (להיזהר מפני החוקרים/ מדובבים פוטנציאליים) וסמך עליו. הנאשם גם שיתף את המדובב בתחושותיו, העובדה שלא פחד בשעת מעשה ואף איננו חש מצוקה בעקבות המעשה הנורא שביצע.

251. כאמור בין המבחן הפנימי לבין המבחן החיצוני מתקיים יחס הפוך: ככל שגדל כוחו של אחד מהם כך פוחת הנטל בגדרו של המבחן האחר. לפיכך, ולאור המפורט לעיל, יש לבחון האם יש חיזוק חיצוני להודיה, המאזן ועומד ביחס מתאים למשקלה הפנימי של ההודיה, ובכלל זה האם מתקיים גם "דבר מה חסר" או "דבר מה הסותר" את הדברים שמסר הנאשם מס' 1 בהודאתו.

252. המבחן החיצוני, כפי שפורט לעיל, נועד לברר האם יש להודיה אחיזה בחומר הראיות שמחוץ להודיה עצמה. בגדר מבחן זה, יש לבחון האם קיים בחומר הראיות "דבר מה נוסף", אשר מחזק את האמור בהודיה. **"אחד המבחנים החשובים להערכת משקלה של הודיה הוא מידת ההתאמה או אי ההתאמה בין תוכן ההודיה לבין פרטי האירוע העברייני. מבחן זה עשוי לפעול הן לחיזוקה של ההודיה והן להחלשתה. כאשר נכללים בהודיה פרטים מוכמנים, אשר מי שלא היה מעורב באירוע העברייני לא אמור לדעת אותם, יש בכך משום חיזוק רב ערך לאמיתותה של ההודיה... השוואת ההודיה למציאות עשויה גם להחליש את משקלה של ההודיה. כך יקרה כאשר מתגלים סתירות או פערים ממשיים בין ההודיה לבין המציאות האובייקטיבית, הנלמדת מנתונים חיצוניים להודיה ... עם זאת, לא בכל מקרה בו ישנן אי התאמות בין ההודיה למציאות יביא הדבר לשלילה מוחלטת של כוחה הראייתי של ההודיה."** (ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב (18.10.2010)).

253. בענייננו, "דבר מה נוסף" זה יכול לבוא לידי ביטוי בהודיית הנאשם מס' 1 בפנינו בכך שהמית את המנוחה, לאחר הכחשה עיקשת של מעורבותו במעשה לאורך חקירותיו במשטרה ולאורך משפטו עד לשלב מתן העדות. לא זאת בלבד, אלא שחמודי מסר למדובב פרטים לא מעטים נוספים לגבי נסיבות המעשה והרקע לו, שבהם הודה בפנינו ויש להם גם אחיזה בראיות חיצוניות נוספות. בין השאר, פירט חמודי בהודייתו בפני המדובב מה היה המניע למעשה, היכן השליך את גופתה של המנוחה, כיצד הסתיר את הגופה באמצעות שק קמח והשליך את חפציה של המנוחה לתוך הפח. חמודי סיפר כי ניקה את המאפיה באמצעות גלונים של חומר ניקוי ואכן אותרו במאפיה ג'ריקנים של הכלור, בהם הוא עשה שימוש. כמו כן, הודה חמודי בכך שהסתיר מחוקריו את ההתכתבויות בינו לבין יארה, כפי שהודה גם בפנינו. נוסף על

האמור, חמודי סיפר למדובב כי החליף את בגדיו ונעליו לאחר המעשה. אף שבעדותו הכחיש כי החליף את נעליו, הובאו ראיות חיצוניות שמהן עלה כי פרט זה שמסר למדובב הוא נכון, ובעדותו בבית המשפט הוא בחר להסתירו.

254. לא ניתן להתעלם מכך שישנם חוסרים בגרסה שמסר חמודי למדובב, כמו גם פרטים שלא נמצא להם חיזוק בראיות החיצוניות. הכוונה לכך שהנאשם מס' 1 מסר למדובב כי חסם את פיה של המנוחה באמצעות סלוטייפ ובכך מנע ממנה לצעוק. אין חולק כי לא נמצא ממצא התומך בגרסה זו. ככלל, העובדה שאין ממצא המאשר פרט כלשהו מן הגרסה שמסר הנאשם בהודייתו איננה בהכרח שוללת או מחלישה אותה. בענייננו, הובאו ראיות כי במאפיה בוצעו פעולות ניקיון אינטנסיביות, במספר הזדמנויות. לא מן הנמנע כי במהלך ניקיונות אלה הושמדה הראיה הנוגעת לשימוש בסלוטייפ, על כל פנים אין בפרט זה כדי להחליש את כוחה הראייתי של ההודיה, בשים לב ליתר הראיות המתיישבות עימה היטב ומעניקות חיזוק רב ומשמעותי לאמיתותה.

255. חמודי מסר למדובב כי היה לבדו במאפיה וכי אף אחד לא ראה אותו בעת המעשה. כיום אין מחלוקת שמדובר בפרט שאיננו נכון. סתירה זו בין ההודיה לבין המציאות ניתן להסביר ברצונו העקבי של חמודי שלא לסבך את ***** במעשה, וזאת בה בעת שהוא הודה כי הוא עצמו אחראי למותה של יארה. מגמה מגוננת זו ניכרה גם בעדותו ואיננה מחלישה או פוגמת בהודאתו.

256. אכן, חמודי בחר שלא לשתף את המדובב בכל הפרטים הנוגעים לנסיבות המעשה העברייני ולא סיפר לו כיצד המית את יארה. למעשה, לא ציין בפני המדובב כלל כי הוא עשה שימוש בסכין, שיסף את גרונו ודקר אותה. לחסר זה בגרסתו יכולה הייתה להיות משמעות לולא הודה חמודי בפנינו בגרימת מותה של יארה. יש לזכור עם זאת, כי חמודי הודה בפני המדובב באחריותו למותה של יארה בעת שהוא הכחיש בתוקף בפני חוקריו כל מעורבות בפרשה. גדר המחלוקת צומצם בעדותו הכבושה, לאחר שהייתה לחמודי שהות והזדמנות לבחון את כלל הראיות שהובאו כנגדו. בנסיבות אלה, לא נכון יהיה לבחון את משקלה את ההודאה במנותק מקו ההגנה שבו נקט חמודי בזמנו ורק על רקע טיעוניו המאוחרים. בראייה זו, אין ה"דבר מה החסר", מחליש את כוחה ומשקלה של ההודיה שמסר חמודי בפני המדובב ובוודאי איננו משמיט את היכולת לסמוך על אמיתות יתר הפרטים המהותיים שסיפר למדובב, ואשר נמצא להם חיזוק ראייתי חיצוני.

257. כפי שניתן לראות, גדר המחלוקת בין הצדדים איננו בשאלה האם ליבת ההודיה היא נכונה אם לאו, אלא האם יש לקבל את ההודאה בפני המדובב כמקשה אחת, המבטאת את הגרסה הכנה והמלאה של מה שהתרחש במציאות. ברי, כי הטענה שחמודי היה לבדו במאפיה בזמן האירוע לא משקפת את האמת. חמודי גם לא ציין בפני המדובב כלל שנעשה שימוש בסכנים בעת האירוע ולא פירט מה היה הגורם למוות. יחד עם זאת, חמודי מסר למדובב, כמפורט לעיל, עובדות רבות, בהן הודה או שהן הוכחו בפנינו באמצעות ראיות מהימנות אחרות, מהן ניתן ללמוד כי הודאתו בפני המדובב הייתה הודאת אמת, שניתן לסמוך עליה ולבסס עליה ממצאים. זאת בפרט,

מול הגרסה הבלתי מהימנה והכבושה שמסר בפניו.

258.

בנסיבות אלה, אמירות הנאשם בפני המדובר כי תכנן את הרצח וכי לא מדובר באירוע שקדמה לו התגרות מצד המנוחה, הן בעלות משקל ממש. אמירות אלה מתיישבות גם עם העובדה שחמודי חזר וטען בפני המדובר כי המנוחה לא תקפה אותו בדרך כלשהיא, לפני שהומתה על ידו. הדברים מקבלים משנה תוקף, כאשר לוקחים בחשבון כי בעדותו הראשית לא התייחס חמודי כלל לגרסה שמסר למדובר (ואשר לא תאמה את הגרסה שהעלה לראשונה בעדותו), ורק במסגרת חקירתו הנגדית והחוזרת ניסה לטעון כי התרברב בפני המדובר. חמודי הסתפק באמירה כוללנית ולא ניסה להבהיר אילו עובדות לא נכונות מסר למדובר ומה הקשר בין לבין הרצון להתרברב בפני המדובר.

259. בהקשר זה מן הראוי להפנות לפסיקה, שהתייחסה לנאשם המבקש להתכחש להודייתו שניתנה מחוץ לבית המשפט:

"הודאה בעבירה חמורה נושאת עצמה תוצאות חמורות עבור הנאשם שהודה, שהרי גם הודאה מחוץ לכותלי בית המשפט היא ראייה קבילה, ואם הועברה בשבט הביקורת של שני המבחנים הנ"ל (הפנימי והחיצוני), ניתן לבסס עליה הרשעה. מכאן, כי ניתן לצפות לכך שנאשם, הרוצה להתכחש בבית המשפט להודאתו שניתנה מחוץ לבית המשפט ואשר בעקבותיה הוא צפוי מאסר עולם, יעשה צעד ראוי כדי לשכנע את בית המשפט באמיתות התיזה המאוחרת שלו" (ד"נ 3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל (25.08.1991)).

כן ראו ע"פ 6289/94 דזשילי נ' מדינת ישראל (24.04.1998), שם נפסק כי:

"ניסיון החיים והשכל הישר אומרים, שאין אדם מודה, חופשית ומרצון, בביצועה של עבירה, אלא אם כן אמת בפיו, וככל שמדובר בעבירה חמורה יותר, כך גובר כוחה של ההנחה האמורה. בכך הבסיס לקבילותה של הודיית חוץ כחריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה ומשעומדת היא במבחני המהימנות - הפנימי והחיצוני - לעשייתה בסיס להרשעה. אשר-על-כן, כאשר הודיה נמסרת חופשית ומרצון והיא עומדת, כשלעצמה, במבחני המהימנות, אין המודה יכול לפטור עצמו ממנה בטיעון גרידא שהיא כוזבת, ולהטיל על התביעה את נטל הפרכתו...

אכן, התביעה היא הנושאת בנטל השכנוע כי הודיית חוץ שמסר נאשם מהימנה ואמינה היא, ועל-כן די לו לנאשם להקים ספק בעניין זה. ברם, במקום שבו מדובר בהודיה שנמסרה חופשית ומרצון ועמדה לכאורה במבחני המהימנות האמורים, אין די בהעלאת טענה גרידא שההודאה כוזבת ועל הנאשם לעשות "צעד ראוי כדי לשכנע את בית המשפט" באמיתותה של הגירסה המאוחרת יותר, המוצגת על-ידיו בבית-המשפט "במקום" הגירסה שהציג בהודיה."

אותו "צעד ראוי כדי לשכנע את בית המשפט" בתיזה המאוחרת שלו לא נעשה על ידי הנאשם מס' 1. על כן, מכל הטעמים הנ"ל יש לדחות את טענת ההתרברבות שהועלתה בטיעוני ההגנה, מה גם שלא ברור כלל הקשר בין תכנון הרצח והעובדה שהמנוחה לא התנגדה ולא נאבקה עם הנאשם מס' 1, לבין רצון ליצור לעצמו תדמית קשוחה ולהציג עצמו בפני המדובב כ"אבו עלי", כטענתו.

260. נוכח האמור, יש לדחות את קו ההגנה המבקש לקבל מתוך ההודאה רק את הפרטים והעובדות בהן הודה חמודי בגרסתו המאוחרת ולא לבסס ממצאים על יתר פרטי ההודאה, אותם בחר חמודי להכחיש, בתקווה שלא ישמשו כנגדו. יש לזכור כי בכל הנוגע לשאלה האם תכנן חמודי את המעשה מראש, כפי שסיפר למדובב, ישנן ראיות נוספות התומכות במסקנה זו, והן ההתכתבות עם ע' לפני הגעתה של יארה למאפיה, בה קרא לו לעשות מעשה, שאיננו קשור לעבודה. התכתבות אשר לה לא נתנו הנאשמים הסבר אמין ומניח את הדעת. כמו גם, העובדה שחמודי הזמין את יארה להיכנס למאפיה, תוך שהוא דוחה את הצעתה להשאיר את הכסף מחוץ למאפיה, וכך הבטיח את ההזדמנות לבצע את מעשה העבירה.

261. לסיכום פרק זה, הודאתו של חמודי בפני המדובב ניתנה מרצון טוב וחופשי והינה קבילה ובעלת משקל. העובדה שחמודי הכחיש באותה עת בפני חוקריו כי הוא אחראי למותה של יארה ורק בגרסתו הכבושה הודה לראשונה כי שיקר במשטרה, מחזקת את אמינות הגרסה שמסר בפני המדובב ומעניקה לה נופך של אמת גם בכל הנוגע ליתר הפרטים שמסר למדובב, אשר למרביתם נמצא "דבר מה נוסף" התומך ומחזק אותם.

המסגרת הנורמטיבית

262. כתב האישום מייחס לנאשמים ביצוע עבירה של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) ו- סעיף 29 לחוק העונשין, בהתאם לדין שחל בעת ביצוע העבירות, לצד עבירות נלוות. לפי הנטען, גרמו השניים בצוותא, למותה של הקטינה, לאחר שהחליטו להמיתה והמיתו אותה בדם קר, ללא שקדמה לכך כל התגרות בתכופ למעשה.

עבירת הרצח

263. ביום 01.01.2019 התקבל בכנסת תיקון מס' 137 לחוק העונשין (פורסם בס"ח 2779 מיום 01.01.2019, להלן: "**תיקון 137**"), שבמסגרתו נערך שינוי בהוראות החוק הנוגעות למדרג עבירות ההמתה השונות. החוק נכנס לתוקפו ביום 10.7.19. על ההליך דנן חל הדין הישן, בשים לב למועד שבו בוצעה העבירה. לאור הוראת סעיף 5(א) לחוק העונשין ובהתאם להוראות המעבר שנקבעו בסעיף 25 לתיקון, יש צורך לברר האם הדין החדש הוא דין מקל. במקרה כזה יהיו הנאשמים זכאים ליהנות ממנו.

יסודות עבירת הרצח על פי הדין הישן

264. סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, כלשונו טרם התיקון, הורה כי "**הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם**" יאשם ברצח ודינו מאסר עולם, ועונש זה בלבד. לצד היסוד העובדתי, קרי, גרימת מותו של אדם, יש להוכיח יסוד נפשי של "כוונה תחילה", אשר כולל שלושה יסודות, כפי שהורה לנו סעיף 301(א) לחוק העונשין, (כנוסחו לפני התיקון): "**לעניין סעיף 300, יראו ממת אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו**". מכאן שעל המאשימה להוכיח שלושה יסודות מצטברים: "ההכנה"; "היעדר קנטור"; ו"החלטה להמית".

היסוד העובדתי של עבירת הרצח

265. בכל הנוגע ליסוד העובדתי הרי בהתייחס לנאשם מס' 1 אין מחלוקת בנוגע להתקיימותו. לעומתו, שולל נאשם מס' 2, ע' כל מעורבות בגרימת מותה של יארה. 266. לעמדת המאשימה מעורבותו של ע' בגרימת המוות הוכחה מן הטעמים הבאים: הוא לא מסר גרסה מפורטת בתשובה לאישום, עדותו הותירה רושם שלילי ביותר, גרסתו באשר לנוכחותו בשירותים מופרכת ועדותו הייתה מגמתית, מלאת סתירות ונסתרה בראיות מהימנות שהובאו בפני בית המשפט. בגרסתו הלא מהימנה הוא לא סיפק הסבר חלופי מתקבל על הדעת לראיות הנסיבתיות שהובאו על ידי המאשימה, כמתחייב מן השלב השלישי של "המבחן התלת שלבי". המסקנה היחידה ההגיונית היא שע' שותף למעגל הפנימי של ביצוע הרצח והעבירות הנוספות. נוסף על כך, חמודי הודה בפני המדובב בכך שהמעשה תוכנן מראש, וההתכתבות בין הנאשמים מבססת את התכנון המשותף.

המאשימה מודה כי גם לשיטתה, קיים "חלל עלילתי" לגבי חלוקת התפקידים בין שני הנאשמים, אך היא סבורה כי מהראיות עולה בבירור ששני הנאשמים ביצעו את הרצח יחדיו. לעמדתה, אין זה משנה מי מבין השניים אחז במנוחה ומי שיסף את גרונה, דקר אותה או הכניסה לפח.

עוד לטענת המאשימה אין ראיות התומכות בקו ההגנה החלופי שהעלה ע'. נוסף על כך, גרסתו של חמודי לגבי אופן גרימת המוות איננה סבירה ולא מתקבל על הדעת שפעל לבדו. גם העובדה שלא נמצאו ממצאים פורנזיים לגבי ע' איננה תומכת בקו הגנתו החלופי, כשם שהעדר ממצאי ד.נ.א על ידית הסכין שבאמצעותה מודה חמודי כי דקר את המנוחה, אין משמעותו שחמודי לא אחז בסכין.

267. לטענת המאשימה עצם העובדה שנוכחותו של ע' בזירה לא הייתה תמימה, מעבירה את הנטל הטקטי (להבדיל מנטל השכנוע) אל כתפיו של ע' לסתור את ההנחה הלכאורית המסתברת מן הנסיבות ושעל פי ניסיון החיים וההיגיון מעידה כי נוכחותו במקום ביצוע העבירה נבעה משותפות לעבירה. לעמדתה, ע' שהה במאפיה במהלך הרצח, הוא פעל כגוף אחד עם חמודי ועל כך ניתן ללמוד מ"דממת הטל"סים" ומהתנהלותם לאחר הרצח (החזרה יחד לזירה וההתכתבות ביניהם). לגישת המאשימה ובהתייחס לפסק הדין שניתן בדנ"פ 7479/19 **מדינת ישראל נ' בצלאל** (19.04.2020), (להלן: "**עניין בצלאל**"). הראיות כנגד ע' אינן "ראיות סטטיסטיות", אלא מקבץ ראיות נסיבתיות הקושרות אותו באופן ישיר לרצח. לפי הנטען, לא מדובר בהרשעה הנסמכת על דוקטרינת האחריות הסולידרית, אלא קשירת הקשר מהווה ראיה נסיבתית לביצוע עבירת הרצח עצמה. לכך יש להוסיף את התנהלותו של ע' בחקירתו במשטרה ובבית המשפט, המלמדת על ניסיונו להרחיק עצמו ממעשה העבירה. הוא מסר גרסה בלתי מתקבלת על הדעת לגבי שהייתו הממושכת בשירותים, הסתיר הפרטים ושיקר, למשל כאשר סיפר שהגיע למאפיה באופן ספונטני.

המאשימה מבקשת לאבחן את המקרה שבפנינו מהעניין שנדון **בעניין בצלאל**. לטענתה בעניין בצלאל עלתה ממכלול הראיות תמונה עובדתית שבה מעטים מחברי הארגון שנכחו בעת התקיפה לא השתתפו בתקיפה עצמה. משכך, למרות שהמדינה הוכיחה כי בצלאל היה אחד הקושרים של הקשר הפלילי לתקוף את אוהדי קבוצת הפועל, לא עלה בידה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הוא נטל חלק במעשי התקיפה או תרם בדרך כלשהיא לקידום מטרתו של הקשר. להבדיל "**בתיקנו אין תימוכין לכך שהיה מישו שלא נטל חלק פעיל בתקיפה (למעט גרסת חמודי בפני המדובב....)**". מכאן, כך לגרסת המאשימה, קשירת הקשר מלמדת על נוכחות לא תמימה של ע' במקום. לא ניתן להאמין לגרסתו כי שהה בשירותים, ידוע כי הגיע כדי לעשות מעשה שאיש לא ידע עליו, ובהעדר גרסה מתקבלת על הדעת, אין אפשרות אלא לסווגו כמבצע עיקרי.

268. לעומת זאת, לגישת ההגנה אין ראיות הקושרות את ע', שלא הייתה לו כל יריבות או מניע לפגוע בקטינה, למעשה ההמתה. לטענת ההגנה ההתכתבות בין הנאשמים בבוקר יום האירוע לא מעידה על תכנון מוקדם לפגוע במנוחה ואף ניתן לראות כי לע' אין כל מושג מדוע הוא נקרא לבית העסק. זאת ועוד מן ההתכתבויות ניתן ללמוד כי הפגישה בין הנאשמים תוכננה עוד לפני שסוכם עם יארה כי תגיע למאפיה. אין גם כל ראיה לכך שע' היה מודע לקשר בין חמודי והקטינה ולעובדה שהיא קיבלה כספים מחמודי. בא כוח הנאשמים הוסיף כי לא סביר שהנאשמים תכננו לרצוח את יארה בהתכתבות בטלפון. לא הגיוני גם כי ע', קטין ללא עבר פלילי, גויס על ידי חמודי בדקות שבהן שהה ע' במאפיה טרם הגעתה של הקטינה, כדי לרצוח או לבצע יחד עימו את הרצח.

באשר לדברים שמסר חמודי למדובב, טוענת ההגנה, כי לא בהכרח מדובר באמת, שכן ניכר כי חמודי התפאר בפני המדובב וניסה להרשימו.

הסנגור חלק על טענת המאשימה כי המסקנה היחידה העולה מן הראיות מלמדת

על שותפותו של ע' במעשה הרצח. לטענתו, קיימים תרחישים אפשריים אחרים, לרבות האפשרות שע' יצא מן השירותים, ראה מה התרחש ונותר משותק מפחד, או שאכן שהה בשירותים כפי שהעיד. אין כל ראיה מה התרחש בדקות בהן שהתה יארה במאפיה ואין גם ראיה כלשהיא המלמדת על מעורבותו של ע'- לא נמצא סכין נוסף, שעליו דמו של ע' והוא לא נפגע או נפצע במהלך האירוע. הראיות הנסיבתיות מעלות לכל היותר את מעורבותו של ע' בעבירה של סיוע לאחר מעשה.

269. כפי שיבואר להלן, מארג הראיות שנאסף כנגד ע' איננו מלמד ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי הוא היה שותף בדרך כלשהיא למעשה ההמתה.

ראשית, לא ניתן לומר כי הוכחה קשירת קשר בין הנאשמים להמית המנוחה או אף לפגוע בה. ההתכתבות שקדמה לאירוע בין הנאשמים, מוכיחה כי ע' לא ידע לצורך מה מבקש ממנו חמודי להגיע למאפיה. הוא לא ידע לאן הוא אמור להגיע והאם הסיבה לבקשתו של חמודי שיגיע למאפיה קשורה בענייני העבודה אם לאו. כך, שאם נרקמה תכנית בין הנאשמים לרצוח את יארה, היה זה לכל המוקדם לאחר שע' הגיע למאפיה.

משמע, גם אם הגעתו של ע' למאפיה "לא הייתה תמימה" כנטען, הרי לא הונחה כל תשתית ממנה ניתן ללמוד כי ע' ידע מה היא תכניתו של חמודי, האם יש לה קשר כלשהוא ליארה או לפגיעה במאן דהוא, או שמטרתה לבצע פשע כלשהו. (להבדיל, בעניין בצלאל, נסיבות הגעתו של בצלאל אל סמוך למחסן ששימש את אוהדי הפועל, בתזמון אחד עם יתר חברי לה פמיליה, שחלקם היו רעולי פנים וחמושים בכלי תקיפה, ונסיבות נוספות, הספיקו על מנת לדחות את גרסתו בנוגע לסיבה שבגינה הגיע למקום, וביססו את הרשעתו בעבירה של קשירת קשר שמטרתה הייתה לפגוע באוהדי הפועל).

270. צודק הסנגור בטענתו, כי מאחר ולא אותרה תחילת ההתכתבות בין חמודי ליארה, אין ראיה שעל פיה ניתן לקבוע כי חמודי ידע על כוונתה של יארה להגיע למאפיה בסמוך לאחר השעה 16:30, כאשר קרא לע' להגיע למאפיה. יחד עם זאת, כפי שיפורט בהמשך, גרסתו הלא מהימנה של חמודי באשר לדבריו: "נעשה מעשה", החשאיות בה נקט והאמירה כי לא מדובר בענייני העסק, מביאים למסקנה כי חמודי התכוון לפגוע ביארה, אלא שהוא לא שיתף את ע' בתכניתו זו באותה עת.

271. שנית, אף לו ניתן היה להסיק מכך שחמודי שיתף את ע' בתכניתו לפגוע ביארה, במהלך הזמן הקצר שבו שהה ע' במאפיה ועד שיארה הגיעה אליה, אין כל ראיה לכך שע' הסכים לקחת חלק במעשה או לסייע לו בדרך כלשהיא. בניגוד לחמודי, שבזירה נמצאו ממצאים הקושרים אותו למעשה, כמו סימני דמו על גבי הסכין הקטנה, על גבי נייר הטישו וביציאה האחורית מהמאפיה, אין כל ראיה פורנזית הקושרת את ע' למעשה ההמתה.

אין צורך לומר כי אין כל אינדיקציה לכך שגם בתוככי המאפיה ובטרם הגיעה אליה המנוחה, נקשר קשר בין הנאשמים לפגוע בה.

272. למעלה מן הדרוש, אף לו הוכחה קשירת הקשר לפגוע במנוחה, לא היה בכך די על מנת להביא להרשעתו של ע' בעבירת ההמתה, הגם שבנסיבות אלה, יתכן והנטל הטקטי היה מועבר אל כתפיו:

"קשירת קשר לביצוע עבירה והזדמנות לבצעה אינן מוכיחות מניה וביה כי הנאשם ביצע את העבירה גופה. כדי להשלים את החוליה החסרה, דרושה הוכחה שהנאשם נטל חלק כלשהו בביצוע העבירה גופה כאחד ממבצעים העיקריים, כמסייע, כמשדל או כמי שחיזק את ידו של אחד המבצעים העיקריים. באין הוכחה כאמור, הנאשם יכול להימצא אשם בעבירה גופה רק אם נפעיל נגדו את דוקטרינת האחריות הסולידרית של הקושרים, אשר קבעה, בשעתו, כי "משנוצר הקשר הפלילי, הופך כל אחד מהקושרים להיות, למטרת הקשר, סוכנם של האחרים, כך שכל מעשה שביצעו - [...] בזמן קיום הקשר ולשם קידומו - נחשב למעשה של חבריו לתכנית המשותפת, ואפילו בוצע אותו מעשה בהיעדרם של אלה ובלי ידיעתם מראש"... ברם, דוקטרינה זו בוטלה במסגרתו של תיקון מס' 39 לחוק העונשין, אשר העמיד תחתיה את סעיף 499(ב) לחוק, הקובע כי "הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרתו, רק אם היה צד לעשייתה"...

" (ע"פ 2921/18 מדינת ישראל נ. בצלאל (27.10.19), בסעיף 22 לפסק דינו של כב' השופט א. שטיין).

יוער כי גם דעת המיעוט בערעור הפלילי בעניין בצלאל (כב' השופט נ. סולברג), לא סברה כי ניתן להרשיע את בצלאל על סמך קשירת הקשר שהוכחה, בצירוף עצם נוכחותו בזירה, אלא הסתמכה על מקבץ ראיות נסיבתיות שקשרו את בצלאל באופן אישי לתקיפה, ואשר קשירת הקשר היא רק אחת מהן (סעיף 11 לפסק דינו של כב' השופט סולברג).

המאשימה טוענת כי בעניין בצלאל היו ראיות לכך שלא כל הנוכחים השתתפו באירוע, לכן נוכחותו של בצלאל בזירה לא הספיקה כדי לבסס את אחריותו למעשים, בעוד בעניינו, אין ראיה כזו, ולכן עובר הנטל הטקטי אל הנאשם מס' 2. לא ניתן לקבל טענה זו. בפסק הדין שניתן בערעור הפלילי בעניין בצלאל נקבע כי התמונה הייתה שונה לו הוכחה המדינה שכל חברי הארגון פעלו יחדיו או תרמו לקידום הקשר, קרי, הנטל מוטל על המאשימה לשכנע כי כל הנאשמים פעלו כגוף אחד, וזאת לא נעשה:

"אין ביני לבין חברי, השופט סולברג, כל מחלוקת על כך שהמדינה היתה מרימה נטל זה אילו הוכיחה באותות ובמופתים שכל חברי הארגון לה פמיליה שנוכחו באירוע התקיפה נטלו בה חלק כמבצעים בצוותא או כשותפים עקיפים. שלא כמו השופט סולברג, הנני סבור כי באין הוכחה פוזיטיבית כאמור עלינו לצאת מן ההנחה שלפחות כמה מן הנוכחים באירוע נכחו בו נוכחות פסיבית ולא השתתפו בתקיפה. קיומה

של הסתברות בלתי זניחה שכמה מאותם נוכחים לא נטלו שום חלק בתקיפה חייב" (פסקה 30 לפסק דינו של כב' השופט א. שטיין).

בית המשפט בעניין בצלאל לא הסתמך על קיומה של ראיה המוכיחה שלא כל הקושרים נטלו חלק בתקיפה, אלא יצא מתוך הנחה שלא מן הנמנע כי היו מבין הקושרים גם כאלה שהגיעו במטרה להשתתף בתקיפה אך בפועל לא נטלו בה חלק (פסקה 2 לפסק דינו של כב' השופט ג' קרא). משמע, אף לו הייתה ראיה לכך שהנאשמים קשרו קשר לפגוע ביארה, עדיין מוטל על התביעה להוכיח כי הם פעלו יחדיו למימוש הקשר, וכי הנאשם מס' 2 עשה מעשה המצוי על פי טבעו במעגל הפנימי של ביצוע העבירה.

273. במסגרת הבקשה לדיון נוסף הבהיר בית המשפט העליון (כב' הנשיאה א. חיות), כי פסק הדין בעניין בצלאל מושתת על הראיות והקביעות העובדתיות הקונקרטיות של המקרה. על סמך ניתוח הראיות הגיעו שופטי הרוב לכלל מסקנה כי לא הוכח בראיות מעבר לכל ספק סביר שבצלאל נטל חלק באירוע התקיפה, לא כל שכן במעשה המצוי במעגל הפנימי של הביצוע, אף לא כמי שנוכחותו בזירת האירוע היה בה כדי לחזק את מבצעי העבירה, באופן ההופך אותו למבצע בצוותא. כפי העולה מפסק הדין בבקשה לדיון נוסף, פסק הדין בעניין בצלאל עוסק באופן יישומו והחלתו של "המבחן התלת שלבי" לבחינתן של ראיות נסיבתיות, בפרט בכל הנוגע להעברת "הנטל הטקטי" אל כתפי הנאשם, ואיננו בבחינת הלכה חדשה.

בהקשר זה העיר בית המשפט העליון כי "בעת האחרונה, ניתן למצוא בפסיקה אחיזה לגישה התומכת במעבר למבחן דו-שלבי, וזאת בשל החשש שהנטל "הטקטי" המועבר לכתפי הנאשם יהפוך לנטל מהותי באופן שאינו עולה בקנה אחד עם מושכלות-יסוד בסוגית נטל ההוכחה בפלילים".

דומה כי חשש זה מתממש בענייננו, כאשר הטענה לגבי העברת הנטל הטקטי אל כתפי הנאשם מס' 2 להוכיח כי לא היה שותף לרצח היא מרחיקת לכת ואיננה עומדת בקנה אחד עם מושכלות יסוד בפלילים, על פיהם הנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר מוטל על כתפי המאשימה.

274. במקרה שלפנינו המאשימה מבססת את הטענה לשותפותו של ע' באירוע על ראיות נסיבתיות קלושות יחסית, אשר ודאי אינן מאפשרות לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי אכן נטל חלק בגרימת המוות:

א. חילופי המסרונים מלמדים, כאמור, על רצונו של חמודי לרתום את ע' למעשה כלשהו, ולא מעבר לכך. אין כל ראיה לכך שע' הסכים לקחת חלק בתכנית עבריינית, לא לפני הגעתו למאפיה ולא בשלב מאוחר יותר. בנסיבות אלה, ההסתמכות על כך שהגעתו לזירה לא הייתה תמימה איננה מספקת.

ב. לטענת המאשימה גרסתו של חמודי לגבי האופן בו נגרם מותה של המנוחה איננה סבירה "ולא מתקבל על הדעת כי פעל לבדו". לתוספת זו לא הונחה כל תשתית ראייתית. אין כל ראיה לכך שחמודי לא יכול היה לשסף את גרונה של המנוחה, לדקור אותה ולהשליך את גופתה לפח האשפה בכוחות עצמו ולא נעשה גם כל

ניסיון כדי לבסס קביעה כזו.

ג. אמנם העובדה שלא נמצאו כל ממצאים פורנזיים בזירה, הקושרים את ע' למעשה, איננה שוללת בהכרח את מעורבותו בגרימת המוות. אך בהקשר זה,

יש לומר שני דברים:

ראשית, נוכח שפע הממצאים הקושרים את חמודי לאירוע, שעל פני הדברים לא נעשה מאמץ להסתירם, להעלימם או לטשטש אותם, ניתן היה לצפות כי אם ע' נטל חלק במעשה, יאותרו ראיות כלשהן הקושרות אותו לביצועו וכאלה אין בנמצא.

שנית, נוכח מארג הראיות הנסיבתיות, העדר ראיות פורנזיות כאלה, מהווה נדבך נוסף למסקנה כי אין ראיות מספקות לבסס את הטענה כי ע' היה חלק מן המעגל הפנימי של מבצעי העבירה או כי פעל כ"גוף אחד" עם חמודי, כנטען.

ד. באשר להתנהגותו של ע' לאחר האירוע, אכן הגרסה הכבושה שמסר איננה אמינה. הדברים נכונים ביחס לפרק הזמן שהוא לטענתו בשירותים, כך גם באשר לכמות הדם בה הבחין, לטענתו, במאפיה, כאשר יצא מן השירותים. על פי הראיות, גרונה של יארה שוסף והיא איבדה דם רב. עוד הוכח כי על רצפת המאפיה נותרה שלולית גדולה מאד של דם. כן, יש ראיות לכך שנערכו פעולות ניקיון מסיביות, תוך שימוש בגלוני כלור והתזה בצינור לניקוי המאפיה. בניגוד לגרסתו, ע' חזר יחד עם חמודי למאפיה כדי לנקותה. אין ספק כי ע' מסתיר ומנסה להמעיט מאחריותו למה שהתרחש לאחר מותה של יארה.

התנהגותו זו, אליה מצטרפת ההתכתבות עם חמודי במהלכה ביקש ממנו חמודי לברר מה קורה בכפר, מעידה כי ע' סייע לחמודי לאחר מעשה בניקיון ובטשטוש הראיות, אך אין בה די כדי ללמד על שותפותו בגרם המוות.

המאפיה

ה. שקריו של ע' – על פי ההלכה "ניתן לראות בשקרי נאשם ראיה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה כאשר מדובר בשקרים מהותיים היורדים לשורשו של ענין, ומבלי שניתן להם הסבר מספק; כאשר השקר מכוון לסיכול החקירה המשטרית ולהטעיית בית המשפט; כאשר השקר ברור וחד משמעי; כאשר דבר השקר הוכח ככזה בעדות חיצונית עצמאית; וכאשר השקר נוגע ישירות לעבירה בגינה עומד הנאשם לדין, ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלוונטית לצורך בירור האשמה (ע"פ 1130/19 שוא נ' מדינת ישראל (27.12.2020)).

יחד עם זאת וכידוע, שקרי נאשם יכולים לחזק את ה"יש" והם אינם באים במקום ראיה הדרושה להוכחת עובדה המוטלת על התביעה (ע"פ 210/81 עקביוב נ' מדינת ישראל, לו(3) 393 (1982)).

שקרי הנאשם אמנם אינם יכולים לתפוס את מקומן של ראיות

עמוד 95

פוזיטיביות הנדרשות לביסוס הרשעתו של הנאשם בפלילים, אך יש בכוחם כדי להצטרף למארג הראיות הכולל ולתמוך בו (ע"פ 2854/18 משה נ' מדינת ישראל (27.08.2019), להלן: **"פסק דין משה"** וכן ראו פסק הדין שניתן בערעור בעניין בצלאל).

כמו כן יש להיזהר מלהסיק מסקנות משקרי נאשם, שכן קיימת אפשרות שגרסתו הכוזבת נעוצה בסיבה אחרת שאיננה דווקא אשמתו בעבירה המיוחסת לו:

"עת עסקינן בשקר מהותי של נאשם, יש לו, לשקר - מלבד היותו ראיה המשמיטה את הבסיס מתחת לטענת ההגנה של הנאשם - תפקיד עצמאי כראיה נסיבתית מפלילה אשר מצביעה על תחושת אשם שיש לנאשם ועל ניסיונו להרחיק את עצמו ממעשה העבירה ... בצד זאת, בית המשפט נדרש לנקוט משנה זהירות במתן משקל ראיתי מתאים לשקרי הנאשם, שכן יכול "והנאשם יעלה טענה כוזבת לאו דווקא בשל כך שהוא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אלא בשל טעמים אחרים, יהיו אלה טעמים הכרוכים בביצועה של עבירה אחרת או טעמים אישיים, אשר אינה דבקה בהם תווית עבריינית"..." (פסקה 63 לפסק דין משה שאוזכר לעיל).

275. שקריו של ע' במשטרה, שתיקתו לאורך החקירה ועדותו הכבושה בבית המשפט, כל אלה עשויים היו לחזק את משקלן של ראיות מסבכות מהימנות לו הוצגו על ידי המאשימה, אך לא די בהם כדי לבסס את אחריותו לגרימת מותה של המנוחה. לא מן הנמנע כי ע' אכן ניסה להרחיק עצמו מכל קשר עם הנעשה במאפיה, בכדי להסתיר את הסיוע שנתן לחמודי לאחר מעשה, כמו גם את העובדה שהוא לא שיתף את המשטרה במה שידע בכל העת שבה נערכו חיפושים לאיתורה של יארה בהיותה בגדר נעדרת. כך גם אין להוציא את האפשרות שע' ניסה לגונן על חמודי ועשה כל מאמץ לאורך חקירותיו שלא להפלילו. כפי שנהג בעדותו בבית המשפט, כאשר העלה גרסה המצמצמת את הידוע לו לגבי מה שהתרחש במאפיה, מתוך כוונה שלא לסבך את חמודי מעבר למה שזה הודה במהלך עדותו.

276. בחינת מארג הראיות הנסיבתיות שהוצגו בעניינו של ע', במבחן התלת שלבי, איננה מובילה למסקנה חד משמעית הגיונית ויחידה, בדבר אשמתו או שותפותו בגרימת מותה של המנוחה. אין הכרח להשתכנע כי כל אחת מהראיות הנסיבתיות מספיקה כשלעצמה להרשעתו של הנאשם והמסקנה המרשיעה יכולה להיות תולדה של צירוף כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד תהיה 'מחשידה' בלבד (ראו ע"פ 517/19 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (06.07.2020)). גם בהינתן האמור לעיל, הצטברותן של הראיות הנסיבתיות, שהוצגו בעניינו של ע', איננה יוצרת תמונה ברורה המובילה למסקנה סבירה אחת בדבר אשמתו בגרימת מותה של יארה, כך שלא עבר אליו כלל הנטל הטקטי להציג הסבר חלופי שיטיל ספק במסקנה המרשיעה.

277. לאור מסקנתי זו, אציע לחבריי לזכות את הנאשם מס' 2 מעבירת הרצח המיוחסת לו בכתב האישום, משלא הוכח היסוד העובדתי שלה, ביחס אליו, להבדיל ממצבו של נאשם

מס' 1.

היסוד הנפשי של עבירת הרצח

278. לאור המפורט לעיל, נותר לבחון האם מתקיים היסוד הנפשי של העבירה ביחס לנאשם מס' 1. כאמור, לצורך הוכחת היסוד הנפשי של עבירת הרצח בכוונה תחילה, על המאשימה להוכיח שלושה תנאים מצטברים: היעדר קנטור, הכנה והחלטה להמית. אתייחס להלן לכל אחד מיסודות אלה ושאלת התקיימותן בכל הנוגע לנאשם מס' 1, חמודי.

יסוד ההחלטה להמית

279. יסוד "ההחלטה להמית", עניינו כאמור, ביסוד נפשי, ובמסגרתו נדרשת הוכחת קיומה של כוונה להמית את הקורבן בשני מישורים נפרדים. הראשון, הוא מישור רציונאלי, ובגדרו נדרש להוכיח כי הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית, ואילו המישור השני עניינו ביחס האמוציונאלי של המבצע, ובמסגרתו יש לבחון האם חפץ הנאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית (ראו ע"פ 2589/15 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל (7.1.2013) וע"פ 4655/12 אדרי נ' מדינת ישראל (29.09.2014)). שני היסודות, ההכנה וההחלטה להמית שלובים וכרוכים זה בזה. "בעוד שההכנה מבטאת את המעשה הפיסי והשלכותיו, ההחלטה להמית מבטאת את היסוד הנפשי - הלך הרוח... כשם שניתן ללמוד מההכנה מה התחולל בלבו של הנאשם תוך כדי ביצוע המעשה, כך ניתן להסיק מהעובדות המלמדות על הכוונה את התגבשות מעשה ההכנה, והדברים ידועים" (ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל, מה(2) 496 (1991) (258)).

280. על צפיית האפשרות להתרחשות התוצאה הקטלנית, ובצידה הרצון כי אפשרות זו תתממש, ניתן ללמוד מנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, תוך שימוש בחזקות עובדתיות שונות אשר התגבשו, במהלך השנים, בפסיקה. יפים, לעניין זה, דברי כב' השופט נ' סולברג, בע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל (27.12.2012), בפסקה 22: "בהעדר יכולת להתחקות אחר נבכי נפשו של אדם, ומשההחלטה להמית הריהי מחשבה סובייקטיבית של נאשם, שלא תמיד ניתן להוכיחה בראיות ישירות, נעזרים בתי המשפט ב"חזקת הכוונה", אשר מניחה כי "אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו" (ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003)). חזקה זו נובעת מן ההנחה שמי שגרם למותו של אדם על-ידי מעשה אשר על-פי טיבו מיועד לגרום לתוצאה קטלנית, גם התכוון בתוככי-נפשו להביא לתוצאה טבעית זו, שהיא פועל יוצא ממעשהו. באמצעות חזקת הכוונה ניתן להוכיח הן את צפיית האפשרות להשגת התוצאה הקטלנית, והן את רצון הנאשם כי תוצאה זו תתממש. לעתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון הכלי ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף המנוח, כדי להסיק מסקנה באשר לכוונת הנאשם. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים; היא אינה חלוטה, ודי בכך שהנאשם יעורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה.

281. כאמור לעיל, מדובר בחזקה המבוססת על ניסיון החיים, והיא אינה חלוטה. הנאשם יכול לסתור את החזקה באמצעות הבאת ראיות או על ידי מתן הסבר מתקבל על הדעת, אשר

יעורר לגביה ספק סביר (ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל (30.07.2015)), כפי שהדבר הובהר בע"פ 511/91 אשקר נ' מדינת ישראל, מו(2) 045 (1992): "הנחה זו ניתנת, כמובן, לסתירה על-ידי ראיות אחרות, ובכללן הסבריו של הנאשם עצמו, אם נמצאו ראויים לאמון, "אולם אם אין בדברים אמינים, שהושמעו על-ידי הנוגע בדבר, או ביתר הראיות, שהובאו לפני בית המשפט, כדי להצביע על כוונה אפשרית אחרת, אשר לה אחיזה במכלול הנסיבות... הרי הדעת נותנת, כי מי שגרם למותו של אחר על-ידי מעשה, המיועד לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו..." (ע"פ 410/85 [3] הנ"ל, בעמ' 760). ולא זו בלבד שההנחה האמורה ניתנת לסתירה, אלא שכל ספק לגבי יישומה פועל, כדבר מובן מאליה, לטובת הנאשם".

282. במקרה שלפנינו, אינני סבורה כי שאלת התקיימותו של יסוד זה מעוררת ספק. אופן פעולתו של חמודי, כאשר שיסך את גרונו של יארה והוסיף לדקור אותה, כך לטענתו, גם כאשר התבוססה בדמה על הארץ, מלמד ללא ספק על כך שהוא חפץ היה במותה. התוצאה הטבעית והברורה של מעשיו אלה היו גרימת מותה של יארה. גם בעדותו בפנינו לא ניסה להכחיש כי התכוון לגרום למותה של המנוחה ולא סיפק כל הסבר חלופי היכול לטעת ספק במסקנה זו. לא זו אף זו, התנהגותו של חמודי לאחר מעשה, מעידה אף היא ללא כל ספק ומחזקת את המסקנה כי הוא שאף למותה של המנוחה. חמודי לא ניסה להזעיק עזרה ואף לא בירר מה מצבה של המנוחה בטרם השליך את גופתה לפח האשפה. בעדותו הסביר כי כאשר השליך את הגופה, לא ידע האם היא כבר ללא רוח חיים, משמע, בודעין, החליט חמודי לוותר על הניסיון להציל את נפשה את הקטינה.

יסודות ההכנה והעדר הקנטור

283. יסוד "ההכנה", כפי שפורש בפסיקה, הינו יסוד פסי טהור, שעניינו בהכנות הפיסיות אשר ערך הנאשם לשם מימוש מעשה ההמתה, לרבות הכנתם של האמצעים המיועדים לביצוע המעשה. יסוד "ההכנה" בוחן, הלכה למעשה, את השאלה האם ההחלטה להמית התקבלה לאחר מחשבה ושיקול דעת, או שמא מדובר בהחלטה ספונטנית. יסוד זה יכול להתגבש בנקודה כלשהיא לאורך ציר ההתרחשות שקדם למעשה ההמתה ואף כחלק ממנו. ככלל, שלב "ההכנה" לקראת ביצוע מעשה ההמתה, מובחן ומופרד משלב "ההחלטה להמית". ואולם, "לא אחת החלטה להמית ומעשה הכנה להמתה שלובים ואחוזים זה בזה, ואלה יחדיו עשויים להתמזג עם מעשה ההמתה עצמו עד שאין פסק זמן נראה לעין בין זה לזה" (ע"פ 759/97 אליאבייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 468, 470 (2001) וכן ראו ע"פ 2333/17 פלוני נ' מדינת ישראל (02.12.2018)).

284. יסוד נוסף, המחייב הוכחה כחלק מהיסוד הנפשי בעבירת הרצח בכוונה תחילה, הוא, כאמור, "היעדר קנטור". במסגרת רכיב זה, נדרשת המאשימה להוכיח כי הנאשם לא קונטר על-ידי קורבנו, או על ידי מאן דהוא אחר, עובר לביצוע המעשה, ובלשונו של סעיף 301(א), לפי הדין הישן, יש להוכיח כי הנאשם "המיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו".

על פי הפסיקה יסוד היעדר קנטור נועד גם הוא ללמד כי ההחלטה להמית הייתה

מחושבת, ולא נעשתה על רקע אובדן שליטה וסערת רוח מצד הנאשם, אשר הקורבן התגרה בו. יסוד היעדר הקנטור נבחן על ידי שני מבחנים מצטברים: מבחן סובייקטיבי, שלפיו ההתנהגות המקנטרת השפיעה בפועל על הנאשם הספציפי עד כדי איבוד שליטתו העצמית וביצוע המעשה הקטלני ומבחן אובייקטיבי, הבוחן האם "אדם מן הישוב" היה פועל בדרך הקטלנית בה פעל הנאשם אילו היה נתון להתגרות דומה (ע"פ 8328/17 ג' בר נ' מדינת ישראל (28.07.2019)).

285. כפי שנקבע בע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל**, נז(6) 577 (2003): **"הנטל להוכיח את יסוד היעדר הקנטור מוטל על התביעה, אולם בהיות עניין זה מצוי בידיעתו המיוחדת של הנאשם, אם אין הוא מציג ראיה לקיומו האפשרי של קנטור, ובאין אחיזה בראיות לאפשרות קיומו של קנטור, יוצאת התביעה ידי חובתה בהבאת ראיות לגרימת המוות (ע"פ 153/85 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] [24], בעמ' 56: "אמנם מוטל נטל ההוכחה בנושא זה, כמו לגבי יתר האלמנטים של עבירת הרצח, על התביעה, וכל ספק בנדון יתפרש בסופו של דבר לטובת הנאשם. אולם, מטבע הדברים, קיומו של הקנטור הוא בידיעתו הספציפית של הנאשם, ועל-כן מחובתה של ההגנה לפחות להציג ראיה כלשהי, העשויה להצביע בכיוון קיומו האפשרי של קנטור מבחינה סובייקטיבית ואובייקטיבית כאחד."**

286. הצדדים חלוקים בעיקר בשאלה האם מעשה ההמתה היה פרי תכנון מוקדם, או שמא, כפי שהעיד חמודי בבית המשפט, מדובר היה במעשה ספונטני, שבוצע בלהט הוויכוח ובתגובה לכך שהקטינה אחזה בסכין ונופפה בה מולו.

המאשימה מבקשת לקבוע כי מדובר ברצח שתוכנן מראש, כפי שמעידה ההתכתבות בין הנאשמים ובהתאמה למה שמסר חמודי למדובר בהקשר זה.

287. ההתכתבות בין הנאשמים, אליה התייחסתי בפירוט לעיל, מעידה על כך שלחמודי אכן הייתה תכנית לבצע "מעשה שאיננו קשור לעבודה", אותה ביקש לשמור בסוד, פן תיוודע לאחרים. הנאשמים ניסו להסביר את תוכן ההתכתבות באמצעות הסברים שקריים, אשר רק מחזקים את המסקנה כי אותו "מעשה" שתכנן חמודי לבצע, קשור למעשה העבירה. יתרה מכך, אי אפשר למצוא בגרסאות שמסרו הנאשמים כל התייחסות למעשה "שאיננו קשור לעבודה", אותו ביצעו יחדיו לאחר הגעתו של ע' למאפיה. המעשה היחיד בו נטלו חלק השניים- האחד תוך גרימת המוות והשני בסייעו להעלמת הראיות וניקיון הזירה, נוגע וכרוך בהמתתה של יארה.

288. צודק ב"כ הנאשם מס' 1 בטענתו כי אין ראייה לכך שחמודי ידע כי יארה אמורה להגיע למאפיה, כבר בשעה שקרא לע' להצטרף אליו לעשיית המעשה.

חמודי ביקש מע' להגיע למאפיה כדי "לעשות מעשה" דקות ספורות לפני השעה 15:00. ההתכתבות החלקית שאותרה בין יארה לחמודי מלמדת רק על מה שהוחלף ביניהם לאחר השעה 15:40. יחד עם זאת, מתוכן ההתכתבות עולה בברור כי השניים שוחחו עוד קודם לכן, שכן ההודעה הראשונה שאותרה (מהשעה 15:40) היא הודעתו של חמודי המשיב ליארה "בסדר", ולאחריה מבהירה יארה כי היא רוצה לקבל ממנו 700 ₪. חמודי גם הודה כי יארה שוחחה איתו בטלפון באותו בוקר. חמודי טרח למחוק את ההודעות האלה ותודות למאמציו לא נחשפה

ההתכתבות כולה. יוצא, כי אין להוציא מכלל אפשרות שחמודי ידע כבר בעת שביקש מע' לבוא למאפיה בשעה 16:30 כי יארה תגיע למאפיה בסמוך לאחר השעה הזו. משמע, ההתכתבות החלקית שאותרה בטלפון של המנוחה איננה שוללת את המסקנה העולה מיתר הראיות, שלפיה, חמודי תכנן להמית את המנוחה, עוד בטרם הגיעה לזירה.

לאמור לעיל מצטרפת העובדה שחמודי ביקש מיארה להיכנס למאפיה על מנת לקחת את הכסף ובכך דחה את בקשתה להשאיר עבורה את הכסף ליד עץ הזית. חמודי טען כי ביקש מיארה להיכנס למאפיה כיוון שע' היה איתו במאפיה. כמובן שמדובר בהסבר שלא ניתן לקבלו. נוכחותו של ע' במאפיה, לא זאת בלבד שלא מנעה מחמודי לצאת למספר דקות כדי להניח את הכסף מחוצה לה, אלא אף אפשרה לו לעזוב את המאפיה, מבלי להשאיר אותה ללא השגחה. יתר על כן, ע' לא היה מודע, לפי גרסאות הנאשמים, לקשר בין יארה לחמודי ולעובדה שהיא סוחטת ממנו כספים. אם כך, ניתן היה לצפות כי חמודי יעדיף לתת לה את הכסף הרחק מעיניו של ע' וללא ידיעתו. לכך יש להוסיף כי לגרסת הנאשמים, ע' ממילא שאל בשלומה של יארה ומיד נכנס לשירותים, כך שלא הייתה אמורה להיות כל אינטראקציה בין ע' ובין יארה, שתצדיק כניסתה למאפיה.

289. ההתכתבות בין הנאשמים איננה עומדת בפני עצמה, שכן היא מקבלת תמיכה וחיזוק מדבריו של חמודי בפני המדובב. כפי שפורט לעיל, המדובב ניסה להבין מחמודי האם תכנן לפגוע ביארה מראש ושאל: **"זאת אומרת מוחמד שלא היית כבר עם החלטה לרצוח אותה ישר במאפיה, רק באותו יום שהיא הגיעה, קנטרה אותך בכוונה"** ותשובתו של חמודי הייתה: **"לא באלוהים"**. המדובב חזר על השאלה: **"איך החלטת, היית כבר עם החלטה?"** בתשובה אמר חמודי **"כבר תכננתי כן"** (ת/346 א' עמ' 23). כלומר חמודי התוודה בפני המדובב באופן ברור ולא משתמע לשתי פנים בתכנון הרצח. הדברים מתיישבים היטב גם עם התבטאויותיו של חמודי בפני המדובב בכל הנוגע למניע לרציחתה של יארה, והעדר כל חרטה או כאב מצידו על כך שגדע את חייה.

290. הצטברותן של הראיות הללו מספקת כדי לקבוע שחמודי תכנן מראש לרצוח את יארה, וכי פעולתו לא באה על רקע אובדן שליטה וסערת רוחות. בהקשר זה טענה ההגנה כי השלכת הגופה לפח האשפה המשרת את המאפיה, והמוצב בסמוך לה, יחד עם כל הראיות הקושרות את חמודי עצמו לגרימת המוות, מתיישבת יותר עם תגובה ספונטנית ולא מחושבת. עוד נטען כי נמצאו ממצאים התומכים בגרסתו הכבושה של חמודי, בנוגע לכך שיארה נופפה מולו בסכין, בטרם המיתה, ולכן לא ניתן לדחותה כתיאורטית או מופרכת, ויש בה לעורר ספק סביר בשאלה האם תכנן להמית את המנוחה מבעוד מועד.

291. באשר לטענה כי השלכת הגופה של יארה אל תוך פח האשפה הממוקם בסמוך למאפיה, יחד עם יתר החפצים וחלק מן הראיות, מעידה על כך שהנאשם מס' 1 פעל מתוך ספונטניות, הרי אין בידנו לקבל טענה זו. הנאשם מס' 1 עשה כדי להסתיר את הגופה באמצעות שקי קמח ופסולת של המאפיה. בניגוד לטענתו, הוא לא השליך את החפצים ללא כל סדר לפח, אלא הפריד בין הטלפון לסוללה ולמגן והכניס חלק מן הפריטים לשקיות ניילון. גם אם לא מדובר בדרך מתוככמת להעלים את הראיות, הרי שאין בכך כדי

ללמד ולהביא למסקנה חד משמעית שמדובר במעשה ספונטני. הנאשם מס' 1 אף גילה יוזמה ותחכום, כאשר הכניס את פח האשפה אל תוך המאפיה, ובדרך זו עלה בידו להוציא את הגופה מתוך המאפיה, מבלי לעורר כל חשד וללא חשש פן מעשיו יתועדו על ידי מצלמות אבטחה כלשהן. בפועל, המשטרה איתרה את גופתה של יארה בפח האשפה רק ימים ספורים לאחר הרצח וזמן קצר לפני פינוי האשפה. כך שיתכן ואם לא היה בידי המשטרה מידע הקושר את יארה למאפיה ולו התעכבה בפעולות שהביאו לגילוי הגופה, יכול והיה עולה בידי הנאשם מס' 1 להעלים את הראיות המפלילות בדרך זו.

292. בחינת מכלול הראיות שפורטו לעיל מביאה למסקנה כי יש לדחות את טענת ההגנה, לפיה כביכול קדם קנטור לביצוע מעשה ההמתה:

חמודי הסביר כי האירוע התרחש בעקבות ויכוח שפרץ במאפיה, לאחר שהוא סירב לתת ליארה כספים נוספים. לטענתו, הוא אמנם נתן בידה את הסכום שביקשה אך הודיע לה שלא יוסיף לשלם לה בעתיד כספים, כפי שעשה בחודשים שחלפו. על פי גרסתו, במהלך הוויכוח אחזה יארה סכין קטנה שהייתה מונחת על הדלפק, נופפה באמצעותה מולו, מה שגרם לו להרים את ידיו בעמדת התגוננות, והוא נפצע מפגיעת הסכין. בתוך כך, לגרסת הנאשם, הוא "נלחץ" ואז אחז בסכין הגדולה והיכה בגרונה של המנוחה ואף המשיך לדקור אותה באמצעות הסכין הקטנה, לאחר שנפלה ארצה.

המאשימה ביקשה לדחות גרסה זו. לעמדתה יש לדחות את גרסתו הכבושה של חמודי, שלפיה, הפצעים הללו נגרמו כתוצאה מהסכין בה אחזה יארה, בעוד שבמשטרה ולמדובב סיפר כי הם נגרמו במהלך עבודתו.

293. סכינים כדוגמת הסכין הקטנה אכן נמצאו על הדלפק סמוך לקופה. בנוסף, להב הסכין הקטנה והידיית שלה היו מוכתמות בדמו של חמודי וכך גם נמצאו דגימות דמו על כיסוי הטלפון הסלולרי של המנוחה ועל הנייר המעוך שאותר בתוך תיק הצד שלה. כתמי דמו של חמודי אותרו גם ביציאה האחורית של המאפיה. על אצבעותיו נמצאו חתכים ופצעים, כפי שתואר לעיל.

בחקירתו במשטרה, כאשר ביקש להרחיק עצמו מן האירוע, לא סיפר חמודי שהוא נפצע במהלך מאבק עם יארה. במקום זאת ניסה לטעון כי נפצע במהלך עבודתו. בשיחותיו עם המדובב שיתף אותו חמודי במה שעבר עליו בחקירה ואמר: **"אתמול הזיהוי הפלילי התחיל להרים ולהניח ויבדוק ... התחיל לבדוק אותי ולצלם אותי וירים ויניח"**. לשאלת המדובב **"מה זאת אומרת יבדוק?"** השיב חמודי **"המכה הזאת, הדבר הזה ממה זה, כל זה מהסכינים כשאני חותך כרובית ומלפפון בעסק אח שלי"** (ת/346א' עמ' 7). מדברים אלה ניתן להסיק, כפי שמבקשת המאשימה לטעון, כי חמודי חזר על הגרסה שמקור הפצעים הוא בפציעה בעבודה. יחד עם זאת, קריאת השאלות שהופנו אליו על ידי המדובב, שמטרתן הייתה לברר מה היה בחקירה, ותגובתו של המדובב לתשובה זו **"(בסדר, אמרתי לך הכי חשוב בסיפור שלך ...)"**, מאפשרת גם להגיע למסקנה אחרת, שלפיה, חמודי תיאר בפני המדובב מה הייתה הגרסה שמסר לחוקרים, כשאלה בדקו את הממצאים שנמצאו על ידיו ולא סיפק למדובב הסבר על איך הם נגרמו. חמודי שלל בעדותו את הטענה כי הוא סיפר למדובב שנפצע במסגרת עבודתו אך לא הוסיף ונתן את ההסבר המפורט לעיל. למרות האמור, אצא מתוך הנחה, כי אכן למדובב לא סיפר חמודי כי הוא

נפצע במסגרת עבודתו וכי גרסתו המאוחרת, שלפיה נפצע במהלך האירוע, מתיישבת עם הראיות.

בהקשר זה יש להזכיר כי ד"ר פורמן לא שללה את האפשרות שמדובר בפצעי הגנה, ולגבי אחד הסימנים אף אישרה כי הוא נראה יותר כפצע הגנה. יתר החתכים היו קטנים ולכן הסבירות להיותם פצעי הגנה היא נמוכה, אולם הובהר כי הדבר איננו שולל אפשרות זו. כל החתכים נגרמו בתוך אירוע אחד או בסמיכות זה לזה ובטווח זמנים התואם את האפשרות שהתרחשו ביום האירוע.

את חוות דעתה של ד"ר פורמן צריך לקרא על רקע ובהתחשב ביתר הממצאים, המעלים את הסבירות לכך שמדובר בפצעי הגנה, שנוצרו ביום האירוע:

חמודי דימם בעת האירוע ובעקבותיו. הדבר עולה בבירור מתוך כך שדמו נמצא על הסכין הקטנה (להב וידית), ביציאה האחורית של המאפיה ועל נייר הטישו שהשליך לפח האשפה. הסבירות כי דימום זה נגרם מתוך הפצעים שנמצאו על אצבעותיו היא גבוהה ואין הסבר אחר לדימום זה.

כך גם האפשרות שחמודי נפצע בעת שחתך ירקות במאפיה בו זמנית או כמעט באותו זמן בכמה אצבעותיו היא פחות סבירה.

חמודי ניסה להסתיר שהוא שמאלי, אבל במהלך הדיון הוברר ללא ספק כי הוא אכן איטר יד ימינו. כך שעקרונית יכול היה להיפצע ביד ימין בזמן עבודתו בעת שהוא אוזח בידו השמאלית בסכין החיתוך. עדיין, דומה כי נוכח מכלול הנסיבות זוהי האפשרות הפחות סבירה. גם העובדה ששתי הסכינים שימשו באירוע מחזקת לכאורה את גרסתו של חמודי. ברי, כי לסכין הקטנה היה תפקיד באירוע, והיא מצאה את מקומה יחד עם יתר הראיות שסולקו מהזירה בפח האשפה, בתוך כיס מכנסיו של חמודי.

294. למרות האמור, אין די בכך שחמודי נפצע במהלך המאבק עם יארה על מנת לקבוע כי קדם קינטור למעשה ההמתה. בחינת המארג הראייתי בכללותו מעלה כי הוכח יסוד "היעדר קנטור" כנדרש, שכן גרסת הקנטור איננה עומדת בשני המבחנים המצטברים, המבחן הסובייקטיבי, שלפיו ההתנהגות המקנטרת השפיעה בפועל על הנאשם הספציפי עד כדי איבוד שליטתו העצמית וביצוע המעשה הקטלני והמבחן האובייקטיבי, הבוחן האם "אדם מן הישוב" היה פועל בדרך הקטלנית בה פעל הנאשם, אילו היה נתון להתגרות דומה.

295. כלל נקוט הוא כי קיומו של קנטור או היעדרו הוא בידיעתו הספציפית של הנאשם שנכח בזירת האירוע. מכאן, מחובתה של ההגנה להציג ראיה כלשהיא, העשויה להצביע על קיומו האפשרי של קנטור.

גרסתו הכבושה של הנאשם מס' 1 לפיה יארה עמדה מולו ונופפה בסכין הקטנה, באה לאוויר העולם רק במסגרת עדותו בפנינו ורק לאחר שהמאשימה סיימה להביא את כלל ראיותיה. כפי שפורט לעיל, הנאשם התאים את גרסתו זו למסכת הראיות, כפי שזו התעצבה והתגבשה במהלך שמיעת הראיות.

כאמור, הטענה כי הפצעים שהיו על ידיו של חמודי היו פצעי הגנה, אין בה כשלעצמה

להוביל למסקנה בדבר קיומו של קנטור. הדברים תקפים שבעתיים מקום בו הפסיקה דורשת כי הנאשם, שנכח בזירה והעובדות ידועות לו באופן אישי, יציג גרסה עובדתית המלמדת על קנטור. הוסף לכך, שהגרסה העובדתית שהציג הנאשם מס' 1, איננה מהימנה, לא מצביעה על קיומו של קנטור ולבטח אינה מעוררת ספק סביר באשר להעדרו של קנטור. תיאור ההתרחשות על ידי חמודי הוא בלתי הגיוני ועומד בסתירה לראיות אחרות. כך למשל יש לדחות כבלתי סבירה את עדותו של חמודי, שלפיה עת שיסף את גרונה של יארה (שאחזה בסכין הקטנה ונופפה בה, כפי טענת חמודי) באמצעות הסכין הגדולה, יארה עמדה מעברו השני של הדלפק. גם הטענה כי חמודי המשיך לדקור את יארה כאשר זו נפלה על הארץ ושכבה על גבה, איננה עולה בקנה אחד עם מיקום הפגיעות בגופה של יארה.

יוצא שחמודי בחר לכבוש את עדותו עד לשלב כה מאוחר. כן, אף לאחר שמסר גרסה, הוא מצא לנכון לתאר באופן עמום, מגמתי וחלקי התרחשות, שבמהלכה ידע לומר כי הוא נפצע כתוצאה מהסכין בה אחזה יארה, מבלי לפרט תרחיש הגיוני ואמיתי של מה שהתרחש בטרם גרם למותה של יארה. חזקה עליו, כי לו הייתה גרסתו האמיתית תומכת בטענה כי קדמה התגרות בתכוף למעשה שביצע, היה חמודי מפרט בפנינו את גרסתו, בצורה מלאה וכנה. משנמנע מלעשות כן, אני סבורה כי לא יוכל להיבנות מגרסתו המאוחרת, בכדי לעורר ספק סביר באשר להיעדר קנטור.

296. כאן המקום לציין כי אף אם נניח לרגע קט כי גרסתו המאוחרת והדהויה של הנאשם היא אמיתית, עדיין, גם אז יציקת תמהיל העובדות הנטענות על ידי הנאשם מס' 1 לתבנית הפסיקה, ככל שהיא נוגעת לסוגיית קיומו או העדרו של קנטור, מובילה לכדי מסקנה שלא התגבש במקרה דנן הקנטור הנטען על ידי הנאשם. ודוק, בהתאם למבחנים המצטברים שנקבעו בפסיקה לגיבושו של יסוד הקנטור, הרי שלא מתקיימים במקרה דנן הן המבחן הסובייקטיבי והן המבחן האובייקטיבי.

297. בהקשרו של המבחן הסובייקטיבי, יש לומר כי בנקודה זו, העומדת במרכז קו ההגנה שלו, הסתפק חמודי באמירה כי הוא "נלחץ" כתוצאה מכך שיארה נופפה מולו בסכין. לא נטען כי יארה ניסתה לתקוף אותו ולא נאמר כי איבד את השליטה על עצמו. בנסיבות אלה, מדובר בגרסה עובדתית דלה ובלתי משכנעת, שאיננה מקיימת את מבחני הפסיקה בכל הנוגע לקיומו של המבחן הסובייקטיבי, וזאת אף אם היינו מאמצים כמהימנה את הגרסה שמסר חמודי. יתרה מכך, בנסיבות המקרה דנן, בהינתן הנפשות הפועלות והשתלשלות העניינים, כפי הנטען על ידי הנאשם מס' 1, הרי שאין לקבל את הטענה (שכאמור, ספק אם הועלתה בצורה מפורשת וברורה) לפיה, כביכול, הושפע חמודי עד כדי איבוד שליטה עצמית, כתוצאה מכך שיארה, קטינה בת 16, השוקלת כ- 20 קילו (כפי טענת הנאשם עצמו בפני המדובר), אחזה בסכין קטנה, בעומדה מעבר לדלפק ונופפה בה מולו.

298. אף לו היינו מקבלים את הטענה, כי חמודי נלחץ, עד כדי איבוד השליטה, הרי שגם המבחן האובייקטיבי איננו מתגבש במקרה דנן, מקום בו אדם סביר בנעליו של הנאשם, בנסיבות הנטענות, לא היה פועל בדרך הקטלנית בה פעל הנאשם, אשר שיסף את גרונה של המנוחה, החליף סכינים והמשיך לדקור אותה, אף לאחר שהתמוטטה על הארץ.

לגרסתו של חמודי, הרי הוא עמד מעבר לדלפק בעת שיארה אחזה בסכין ודבר לא מנע ממנו להתרחק לכיוון היציאה האחורית. כך ברי, כי על מנת לתקוף את יארה באמצעות הסכין היה על חמודי לעבור אל מעבר לדלפק, אל מקום עמדה של יארה, ושם לשסף את גרונה.

299. בנסיבות דומות קבע בית המשפט העליון כי:

"מילים אלה, אף אם נאמרו בצעקות וב"נפנוף סכין", כטענת המערער, אינן חושפות כל כוונה לפגיעה מיידית בו ואינן נושאות משמעות פוגענית באופן שיש בו כדי "להוציא מכליו" אדם מן היישוב לו היה נתון במצבו של המערער.

בנוסף, תגובתו של המערער הייתה חסרת כל פרופורציה ביחס להתנהגותה הנטענת של המנוחה, כך שהדרישה לקיומו של יחס סביר בין מעשה ההמתה לקנטור שקדם לו - אינה מתקיימת (וראו, למשל, ע"פ 396/69 אברהם נ' מדינת ישראל, כד 561, 582 (1970); ע"פ 3239/14 חמאסה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 67 (8.11.2016))." (ע"פ 2333/17 פלוני נ' מדינת ישראל (02.12.2018)).

יוצא כי בחינת טענתו של הנאשם מס' 1 בראי ההלכה הפסוקה מביאה למסקנה כי יש לדחות את טענתו ולקבוע כי הוכח יסוד "היעדר הקנטור".

300. המסקנה היא כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות עבירת הרצח. לכן, נותר לבחון את השלכתו של תיקון 137 לחוק העונשין על נסיבות המקרה, במטרה לברר האם מדובר בדין מקל, אם לאו. בעניין זה מקובלת עלי עמדת המאשימה כי אין עסקין בדין מקל. בחינת הנסיבות מלמדת כי מתקיימות שתי נסיבות מחמירות חלופיות הקבועות בסעיפים 301(א)(1) ו- 301(א)(7) לחוק העונשין, שעניין, ביצוע המעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית או מעשה שנעשה באכזריות מיוחדת.

באשר לנסיבה המחמירה הקבועה בדבר התכנון והשקילה, הרי כפי שפורט בהרחבה לעיל, מעשיו של חמודי בוצעו לאחר תכנון, מניע ברור שהוצג והחלטה להמית את המנוחה, לאחר שהיה בידו לשקול ולגבש החלטה זו. גם שיסוף גרונה של המנוחה, נערה צעירה, ולאחר מכן החלפת הסכינים לצורך המשך דקירתה, בחלקי גופה השונים, כפי העולה מממצאי הנתיחה, עולים כדי אכזריות מיוחדת.

301. לאור המפורט לעיל, אמליץ לחברי להרשיע את חמודי בעבירה של רצח בכוונה תחילה, בהתאם לסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

הרשעתו של ע' בעבירה של סיוע לאחר מעשה

302. סעיף 260(א) לחוק העונשין קובע כי: **"היודע שפלוני עבר עבירה ומקבל אותו או עוזר לו בכוונה שיימלט מעונש, הריהו מסייע לאחר מעשה, זולת אם היה בן זוגו, הורהו, בנו או בתו של העבריין; ואולם אשה שבנוכחותו ובמרותו של בעלה קיבלה עובר עבירה שבעלה השתתף בה או עזרה לו, כדי שיימלט מעונש - אינה בגדר מסייעת; לענין סעיף זה, "עבירה" - למעט חטא".**

303. היסוד הנפשי של העבירה הוא מחשבה פלילית, משמע, יחס של הכרה ומודעות כלפי טיב המעשה וקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה "מדובר בעבירת **"מטרה" התנהגותית ולכן "דורשת היא מחשבה פלילית מיוחדת מעבר לרכיב המודעות, שעניינה הרצון או השאיפה להשגת היעד - לסייע לעברייני להימלט מעונש" (עפ 204/10 עבדל-קאדר נ' מדינת ישראל).**

304. על פי הראיות שהוכחו בפנינו, ע' לא יכול היה שלא לראות את כמות הדם הרבה שנותרה במאפיה בעקבות רציחתה של יארה. גרסתו כי לאחר שיצא מן השירותים הוא הבחין בטיפות דם מעטות, הבין מחמודי שיארה נפצעה אך לא יכול היה לדעת מה באמת קרה לה, היא בלתי סבירה ודינה להידחות כבלתי מהימנה ובהיותה עומדת בסתירה לראיות מוצקות אחרות. כמפורט לעיל, יארה איבדה דם רב בסמוך למותה ובמאפיה נותרו כתמי דם ושלולית גדולה. לא בכדי הסתיר ע' בחקירותיו ובעדותו בפנינו את העובדה שהוא חזר יחד עם חמודי למאפיה על מנת לנקותה. פעולות הניקוי הצריכו שימוש בגלוני כלור ושטיפת הרצפה בכמויות גדולות של מים.

305. לטענת בא כוחו של ע', גם אם ניתן לקבוע כי הוא סייע לחמודי לאחר מעשה, לא ברור לאיזה מעשה הוא סייע. טענה זו יש לדחות. כאמור, ע' מסר גרסה שיקרית כאשר טען שהבחין רק בטיפות דם בודדות והסתיר את תרומתו המסיבית לניקוי והעלמת הראיות. הוא גם שיקר כאשר טען שחמודי אמר לו שיארה נפצעה והוא האמין לגרסה זו וקיבל אותה, כאשר בפועל נוכח הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל, לא יתכן כי זו הגרסה ששמע מחמודי ועל כל פנים, אין ספק כי לא יכול היה לקבלה כנכונה. התגייסותו של ע' לנקות את המאפיה, סמוך לאחר שיצא מן השירותים, הסכמתו לחזור עם חמודי למאפיה כדי להשלים את הניקיון והעלמת הראיות ביום האירוע ומעשיו למחרת היום, וכן ההתכתבות בינו לבין חמודי לאחר מעשה, מלמדים כי הבין היטב והיה מודע למעשיו של חמודי ולמותה של יארה.

306. ברי, כי ע' סייע לחמודי במודע לאחר מעשה, בהיותו מודע לכך שחמודי ביצע עבירה מסוג פשע, והכל על מנת לעזור לו להימלט מעונשו. מול הראיות הנסיבתיות שמהן עולה בבירור מסקנה זו, הוא לא הציג הסבר מניח את הדעת או סבר מהימן כלשהו, היכול להטיל ספק באשמתו.

307. לע' ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן מפני עבירה זו, שעובדותיה מפורטות בכתב האישום, ובפועל הוא אכן התגונן מפניה, כך שאין מניעה להרשיעו בעבירה של סיוע לאחר מעשה, אשר לא יוחסה לו בכתב האישום.

308. לפיכך, אציע להרשיע את ע' בעבירה של סיוע לאחר מעשה, שעניינו רצח, עבירה לפי סעיפים 260 + 261(א) לחוק העונשין ולזכותו מעבירת הרצח שיוחסה לו בכתב האישום.

עבירת הגניבה

309. שני הנאשמים מואשמים בגניבת הכסף שהיה ברשותה של יארה בעת שהגיעה למאפיה ואשר לא נמצא עליה כאשר אותרה גופתה. על פי הראיות שפורטו לעיל, בעת שעשתה דרכה למאפיה, היו ברשותה של יארה שטרות רבים של כסף. זאת, עוד לפני שחמודי נתן לה סכום של 700 ₪, בהנחה שאכן שילם לה את הכסף שביקשה ממנו בטרם רצח אותה. יוצא כי יארה הגיעה למאפיה כשברשותה כסף בסכום לא ידוע, אשר נגנב ממנה במהלך האירוע או לאחריו, בנסיבות המצויות באחריותו של חמודי.

310. לא הובאה כל ראיה הקושרת את ע' להעלמת הגופה וחפציה של יארה (שבניהם היה תיקה ובו הכסף), או לגניבת הכספים ובוודאי שלא ניתן לומר כי אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר, לכן יש לזכותו מעבירת הגניבה.

311. התוצאה היא שיש להרשיע את חמודי בביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 383 לחוק העונשין, תוך זיכוי של הנאשם מס' 2 מעבירה זו.

שיבוש מהלכי משפט:

312. סעיף 244 לחוק העונשין קובע, כי:

"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים..."

מכתב האישום עולה, כי עבירה זו מיוחסת לנאשם מס' 1 בכך שהעלים את הנעליים אותן נעל בשעת האירוע וכן מחק את ההודעות שהוחלפו בינו לבין המנוחה. נאשם מס' 2, על פי כתב האישום, העלים את מכשיר הטלפון שלו, במטרה שלא יאותרו בו ההודעות שהוחלפו בינו לבין הנאשם מס' 1.

313. חמודי, שהכחיש לאורך החקירה את אחריותו למחיקת ההודעות או טען שמחק אותן בטעות, הודה למעשה בבית המשפט במחיקת ההודעות. הוא הכחיש שהחליף את הנעליים שנעל בעת האירוע והעלימן, אך מתוך הראיות שפורטו לעיל, הוכח כי נסע לרמאללה עם נעליים כדוגמת אלה שנעל ביציאתו מן המאפיה, רכש שם נעליים אחרות ואיתן חזר לכפר. חמודי לא זו בלבד שלא נתן הסבר להתנהגותו זו אלא ניסה כאמור להסתיר אותה. מכאן, ולאור הנסיבות בהן בוצעו העבירות, אין ספק כי מטרתו של חמודי הייתה להעלים ראיה, שהיה בה לקשור אותו למותה של יארה.

314. גרסאותיו הסותרות של ע' באשר לטלפון ששימש אותו בזמן האירוע ואשר עלה בגורלו פורטו לעיל. הוכח ללא ספק כי גרסתו, שלפיה הטלפון שבו השתמש בעת האירוע (טלפון קטן - לא חכם) נתפס על ידי המשטרה, הייתה שקרית. בזמן האירוע היה לע' טלפון חכם, עם אפליקציות, שבהן תקשר עם חמודי ואחרים. הוא מסר גם גרסה סותרת ובלתי מהימנה שלפיה מכשיר הטלפון שלו נשרף סמוך לאחר האירוע במאפיה.

315. המסקנה היא שהוכחה ללא ספק אשמתם של הנאשמים בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט ויש להרשיעם בביצועה.

לסיים:

316. לאור המקובץ לעיל, אציע לחבריי לזכות את הנאשם מס' 2 מביצוע עבירות הרצח והגניבה ולקבוע כי הוא ביצע עבירה של סיוע לאחר מעשה, עבירה לפי סעיפים 260 + 261(א) לחוק העונשין, בנוסף על עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

את הנאשם מס' 1 יש להרשיע בכל עבירות שיוחסו לו בכתב האישום, רצח בכוונה תחילה, יחד עם העבירות הנלוות, שיבוש מהלכי משפט וגניבה.

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

השופטת יפעת שטרית

מסכימה.

יפעת שטרית, שופטת**השופט סאב דבור**

מסכים.

סאב דבור, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד לזכות את הנאשם מס' 2 מביצוע עבירות הרצח והגניבה ולקבוע כי הוא ביצע עבירות של סיוע לאחר מעשה, עבירה לפי סעיפים 260 + 261(א) לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט. את הנאשם מס' 1 אנו מרשיעים בכל עבירות שיוחסו לו בכתב האישום, רצח בכוונה תחילה, שיבוש מהלכי משפט וגניבה.

ניתנה והודעה היום כ"ג אדר תשפ"א, 07/03/2021 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט**יפעת שטרית, שופטת****אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא**

ב"כ הנאשם 2 : לאור הזמן הרב שהנאשם 2 נמצא במעצר ולאור כך שבית המשפט זיכה אותו מהעבירות החמורות שבכתב האישום והוא הורשע בעבירה של סיוע לאחר מעשה, אבקש לטעון לעונש היום או לשחררו. אני סבור שאין חובת תסקיר בעניינו, הוא במעצר יותר משנתיים. בית המשפט קונה לעצמו סמכות לדון בעניין שחרורו, לאחר הכרעת הדין.

ב"כ המאשימה : ממילא אמור להתקיים דיון בבית המשפט המחוזי לאור החלטת בית המשפט העליון בעניין מעצרו, אני מציעה שיתקיים דיון מסודר בפני שופט המעצרים שיראה את הכרעת הדין ואת תסקיר המעצר ואפשר לקבוע דיון עוד לשבוע.

מבקשת בכל זאת שתהיה אפשרות לקבל תסקיר בימים הקרובים. מבקשת שהות לקרוא את הכרעת הדין לחשוב על הדברים, גם אם משחררים לחלופה, אני צריכה לדעת לאן, לבדוק עם שירות המבחן מה מצבם, אם בדקו חלופה.

הדיון נמשך לאחר הפסקה :

ב"כ המאשימה : הגענו להסכמה, ואנו מסכימים שהנאשם 2 ישוחרר למעצר בית בבית דודו במגדל כרום, בפיקוח הדוד ואשתו ***. הדוד נחקר בהליך המעצר, אין צורך לחקור אותו שוב. מעבר לכך יוטלו

ערבות צד ג', הפקדה, צו עיכוב יציאה מן הארץ, יובהר במיוחד במצב הרגיש שלא יפר ולא ידרוך בגוש חלב.

ב"כ הנאשם 2 : המפקחים לא נמצאים פה. שניהם נחקרו. הם יבואו לחתום על ערבות צד ג', מבקש שזה לא יעכב את שחרורו, בינתיים האבא יחתום כאן בבית המשפט.

ב"כ המאשימה : מסכימה שבינתיים אביו של הנאשם 2 יחתום על ערבות עד שהמשמורנים יגיעו לחתום.

ב"כ הנאשם 2 : לגבי ההפקדה, אבקש שבית השמפט הנכבד לא יטיל שום הפקדה, לאור הזמן הרב שהנאשם שוהה מאחורי סורג וברית. מצבם הכלכלי של המשפחה לא טוב ואין להעמיס עליו. חברתי דיברה על סכום מסוים, אני סבור שסכום מינימלי יכול לשרת את מטרת החלופה. אני מציע שבית המשפט יטיל הפקדה בסך של 5,000 עד 10,000 ₪.

ב"כ המאשימה : לגבי הנאשם 1, אבקש לפרסם את שמו ואת הכרעת הדין. אחרי שאקרא את הכרעת הדין אגיש בקשה מסודרת עם נוסח לפרסום.

יש הסכמה להמשך המעצר ל - 90 ימים. אבקש לקבוע לטיעונים לעונש ולהורות על הזמנת תסקיר בעניינו של הנאשם מס' 2. כמו כן, אבקש הזמנת תסקיר משפחת קורבן העבירה.

החלטה

בהתאם למוסכם ולהוראת סעיף 61(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) התשנ"ו - 1996, אנו מורים על הארכת מעצרו של הנאשם מס' 1 למשך 90 ימים או עד למתן גזר הדין, לפי המוקדם.

כמו כן, בהתאם לסעיף 10(ב2) לחוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול) תשל"א - 1971, ולאור המוסכם, אנו מורים על שחרורו של הנאשם מס' 2 בתנאים מגבילים כדלקמן :

- א. מעצר בית מלא בבית הדודים מר **** ו- ***** במג'דל כרום תחת פיקוח צמוד של לפחות אחד מן המשמורנים: ****
- ב. כל אחד מהמשמורנים וכן אביו של הנאשם מס' 2, יחתמו על ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪.
- ג. יופקד עירבון בסך 8,000 ₪.
- ד. יוצא צו עיכוב יציאה מן הארץ.

בהתאם למוסכם, המשמורנים יחתמו על ערבות צד ג' עד מחר בשעה 12:00, מבלי שהדבר יעכב את שחרורו של הנאשם מס' 2 בתנאים המגבילים כמפורט לעיל.

אם לא יחתמו ערבויות צד ג' על ידי המשמורנים, יובא הנאשם בפני שופט.

אנו קובעים את הדין לטיעונים לעונש ליום **22/4/21** בשעה **14:00**.

אנו מורים על הזמנת תסקיר שירות המבחן לנוער בעניינו של הנאשם מס' 2. כמו כן, לבקשת המאשימה, עמוד 108

אנו מורים על הזמנת תסקיר משפחת קורבן העבירה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לשירות המבחן לנוער.

הצדדים יגישו בתוך 10 ימים עותק לפרסום, במגבלות איסור הפרסום.

הנאשם 1 יובא באמצעות הליווי.

ניתנה והודעה היום כ"ג אדר תשפ"א, 07/03/2021 במעמד הנוכחים.

סאאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

הוקלד על ידי ליאור ממן